

DEVRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEGİN OLACAKI..

FAŞİST DEVLET
İŞKENCE MAKİNESİDİR

KAPİTALİST ÇÖKÜŞÜN HÜKÜMETİ

Sınıf çelişkilerinin, çatışmalarının çok keskin olduğu bir dönemde kurulan hükümet, uzlaşmaz sınıf çelişkilerini ve keskin bir hesaplaşmayla sonuçlanacak sınıflar savaşını en yüksek noktaya çıkaracaktır.

Syf 3

HALK SİLAHLI BİR GÜÇ DEĞİL SE HİÇ BİRŞEYDİR

Eğer silahlanmamışsan, silahlı birliklere sahip değilsen, yani askeri örgüt biçiminde örgünlü değilsen senin örgütlü gücün yokün ve etkin, askeri bir güç karşısında nedir ki?

Syf 5

ŞİMDİ DEVİRİM CEPHESİNİN TEMELLERİNİ ATMANIN ZAMANIDIR

Devrimin tüm yıkıcı güçlerini faşist devlet üzerine yöneltceğiz, bütün kuvvetlerimizi tek noktada birleştireceğiz ve tek merkezli saldırıda yoğunlaşacağız devrimci cephe zorunludur.

Syf 7

Devrimci Emek

Onbes Günlük Sosyalist Dergi
Yıl: 6 / Sayı: 42 / 15 Mart 1996

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Sedat Hayta

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder İl

Yazı İşleri Müdürü
Sedat Hayta

Abone Koşulları**Yurtiçi**

6 Aylık 200.000 TL.
1 Yıllık 400.000 TL.

Yurtdışı

6 Aylık 120 DM.
1 Yıllık 240 DM

Hesap No:

Sedat Hayta
Yığı Kredi Bankası / İSTANBUL
Aksaray Şubesi 0076029-9

Adres

Hobyar Mah.
Emel Nallı Sk.
H Fethiye İstasyon D:63
Cagaşlı / İSTANBUL
Tel-Fax: (0212) 511 09 10

Avrupa Temsilciliği:

Salahattin Karatas
Post Lager 3090 Bern 1A Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:

H. Kepekçi
Rue Du Lac 15/A
1020 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:

H. Arslan
Singerhoff Str. 9 44325
Dortmund / Almanya

Baskı

Görtes Gıbet

Genel Dağıtım
YAY-SAT A.Ş.

Yeni bir sayımızla buluşmanın kıvançıyla merhaba.

Mart ayı... 8 Mart, 13 Mart, 21 Mart, 24 Mart, 30 Mart ve daha edebileceğimiz günlerin dışında geçen sene hafızalarımıza bir daha hiç silinmemek üzere kaydedilen Gazi ve Umraniye olaylarının yıldönümü olan 12, 13, 14 Mart günleri, faşist TC Devletinin kanla yazdığı tarihinin sonuna hazırlayacak günlerinden bazıları.

Büyük bir coşkuyla karşıladığımız bu günler çeşitli eylem ve gösterilerle karşılanırken, katliamlar, gözaltılar ve işkenceler de olağanüstü bir şekilde devam ediyor. Daha henüz gündemde tüm sıcağıyla ile yankılanmaya devam eden Manisa'da insanlık dışı işkence gören çoğu 18 yaşından küçük liseli gençin olayları suçlamışken; bu kez İstanbul Terörle Mücadele Şubesi polislerinin TKEP/Leninist örgütüne üye oldukları gerekçesiyle 7 Şubat günü evlerinden gözaltına aldığı yaşları 15 ile 25 arasında değişen 22 kişiye yaptıkları işkencelerle tüm kumanyayı çalkalıyor.

Devletin kendisinin en doğal hakkı olarak gördüğü işkence, Avrupa Birliği'nden, demokratikleşmekten sıkça bahsedilen bu günlerde tüm bu demagojilerin altında büyük bir yalandan ibaret olduğunu da bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyor.

Savaşın ve mücadelenin bütün hızıyla devam ettiği bu günlerde, bütün okurlarımızın buldukları her alanda mücadeleye omuz vermelerini bekler, yeni bir sayımızda buluşmaya kadar kavgayı delu günler dileriz.

DEVİRİMCİ EMEK

Dergimiz başkaya hazırlanmak üzereyken aldığımız bir habere göre 14/03/1996 tarihinde, 1 Mayıs mahallesinde yol üzerinden, yüpheli görüldükleri gerekçesiyle, dergimiz okurları Zuharı SÜRÜCÜ ve Erbil KIZIL gözaltına alınmıştır.

Araştırmalarımıza rağmen, henüz hangi karakolda bulduklarını öğrenemediğimiz okurlarımızın hayatlarından endişe ediyoruz.

DUZELTME ve ÖZÜR

32. sayısında yayımladığımız "Devrimci Emek Tercihleri, Süjeler ve Politeleri ile Tutulan Gaziler, Ömürlük Ertükler" başlıklı yazıda, çeşitli yanlış çevirilerin 1994 yerel seçim ölümlerine ilişkin olarak, DEP'li seçimleri bozduktan sonra buğün dönme teorisiyle ilgili, seçilmiş bozduktan sonra seçimler arasında bir süre geçireti de yanlışları Özgür, Altınkaya Özgür ve 1993 yerel seçimlerinde yaşanan olaylarla ilgili yanlış yazılmıştı. Kırtıllıca, Özgür, Altınkaya ve 4. döneme geçişimizin ve Altınkaya Özgür ve 1993 yerel seçimlerinde farklı olarak 1993 yerel seçimlerinde buğün dönme teorisiyle yazılmamıştı.

Aynı yazıda Altınkaya Özgür'ün haber süt edilmemesiyle Özgür 1994 yerel seçimlerinde Altınkaya Özgür'ün yerel seçimlere katılmadığı yanlış yazılmış, daha sonra Altınkaya Özgür'ün yerel seçimlere katılmadığı yanlış yazılmıştır. Buğün dönme teorisiyle yazılmadığı yazılmıştır. Buğün dönme teorisiyle yazılmadığı yazılmıştır.

DEVİRİMCİ EMEK

KAPİTALİST ÇÖKÜŞÜN HÜKÜMETİ

Yeni bir iç savaş hükümeti daha kuruldu. Hükümetin kurulması, sermaye çevreleri tarafından ve uluslararası finans güçleri tarafından sevinçle karşılanırken; aynı olay, emekçi sınıflar tarafından derin bir kaygıyla karşılandı. Farklı sınıflara çıkarlarının karşılarına uygun olarak sevinç ve kaygı bir arada. Karşılarını birliğinin doğasına uygun olan bir direniş. Sınıf çelişkilerinin, çatışmalarının son derece keskin olduğu bir dönem izmi edinen bir hükümet, kapitalistlerin hükümeti, fevkal hükümet ve iç savaş hükümeti bütün görevi güçleri zincirlerinden boşandı mı, halkların üstüne salıca mıdır. Emperyalizm ve sermaye güçleri hükümetin başına için ellerinden gelen her şeyi yapacak, emekçi sınıflar da, bu hükümetin yıkılması için eylemler eyleme koyacaktır. Sınıf çelişkilerinin, çatışmalarının çok keskin olduğu bir dönemde kurulan hükümet, uluslararası sınıf çelişkilerini ve keskin bir boşluğuyla uluslararası sınıflar savaşını en yüksek noktaya çıkaracaktır.

Yeni hükümetin bu kadar uzun süre kurulmasının politik anlamı nedir? Burjuvazinin o kadar zahit gerçeklerini bir kenara bırakalım. Emperyalizmin bu kadar egemen olduğu, işbirlikçi tekelci sermayenin bu kadar egemen olduğu bir yerde, hükümet sorunu liderlere ve partilerine bırakılmaz. Hükümetin kurducu sürecindeki çok hareketlilik çıkarılan farklı olan uluslararası ve işbirlikçi sermaye gruplarının kapışmasını gösteriyordu. Türkiye birden çok emperyalist ülkeye ve finans gücüne bağımlı olduğu için, kamran çoktur. Her sermaye grubu, kendi ağırlığının hissedileceği bir hükümet için mücadele etti. Çıkar çatışmaları ve pazarlıklar uzayıp gitti. En son RP ve ANAP arasında hükümet kurmak için her konuda anlaşma sağlanırken, zindan hükümet çalışmalarının başka alana kayması, işte bu, sermaye güçleri arasındaki mücadele ve pazarlıkları yansıtır. Bu olay altında belli yönleriyle açık yapıldı. Medya tekelini ve birçok tekelci sermaye grupları tavırlarını açık olarak ortaya koydular. Nonaçta emperyalist güçlerin ve işbirlikçi tekelci güçlerin oluşturduğu bir hükümet kuruldu.

Hükümetin bir kukla olduğu, tekelci güçlerin içinde bir piyete olduğu, bütün görevinin tekelci sermaye ve emperyalist güçlerin verdi-

ği görevi yerine getirmek olduğu o kadar açık olarak ortaya çıktı ki, kendileri bile eleştiri yaparken, bu gerçekçi dile geri dönerler. Emperyalizmin bu kadar egemen olduğu bir ülkede, tekelci sermaye güçlerinin bu kadar güçlü ve egemen olduğu bir yerde, devlet-tekeli bütünleşmesinin bu kadar ileri düzeyde olduğu bir yerde, hükümet hiç bir şeydir, sermayenin göçü ise her şeydir. Anayol Hükümeti, tekelci kapitalistlerin çıkarlarını en yüksek biçimde savunan bir hükümettir. Arık daha öncekiler gibi gidemeye gerek görmez. Emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci kapitalistlerin sömürsüzlüğü ve budurca çiplak bir biçimde savunma böyle bir hükümete karşı, emekçi sınıfların karşı koyuşu ve mücadelesi de dolaylı, açık, doğrudan ve çiplak olacaktır.

Hükümetin kurulması sürecinde Refah'ın durumu nedir? Bu partinin, "sistem dışı" olmadığı, kapitalist sistemin las bir politik hareketi olduğu, kapitalist sömürü biçimleri olan kar, faz ve rant sahiplerinin partisi olduğu, hiç hükümetin kurulmuş dönem kadar açığı çıkmamıştır. Refah, işbirlikçi tekelci sermaye güçlerine güvence vermeye kafandı, bünye dek demagogik olarak karşı olduğu "Batı" ya da güvence verdi. Sınıf hükümeti kurmak için, bu partinin yapıldığı "akademi" kurulmadı. Sermaye yatar gibi, sermaye güçlerinin önünde yapıp, yapıp kalktı. Bunun yanında tekelci güçlerin belirlediği "kurallara" en iyi uyan da Refah oldu. Böylece kapitalizmin kuralları bir kez daha egemen oldu. Refah'ın kişiliğinde "uzatıldı". Demagogik olarak "İslami kuralları" egemen kılarken söyleyen bir politika, kapitalizmin kurallarının teslim oldu. Öylesine davranışları gördü ki, bünye kadar "düşman" ilan ettikleri partilerle dost; dost ilan ettikleriyle de "düşman" oldu. Savunucuların pervasız ve vefasızca bir kenara atması, karşı olduğu çevrelerle kol kola gitmesi, kendisine aptallık ferocesinde bir saflıkla inanan kitleleri de gördü, kufaların kurducu, inancının sarısı. Bunca hokkabazlığı rağmen, hükümet elden gitti. Şimdi ise, buna tedbirlerle rağmen, kendisine karşı yapılan vefasızlık karşısında oturup ağlayan en, yolda öfkesini mi kusun, bunun ilay içinde. Bu partide, sınıf çıkarı için yer alan belli kapitalist çevreler, çıkarları, kendilerini sermaye göçürsünce, ortaya kadar giderecekler. Bir de, bu

bir anlayışla "İslami kuralları" egemen kılmak için bu partide tutumları çok güçlüdür. Refah, hükümet bile olmadan saralı.

Hükümetin kurulmuş süreci, keskin ama önemli sonuçları yol açtı. Misyonları, yapıldıkları ve yapacakları çiplak olarak ortaya çıkarıldı. Birileri de "sosyal-demokratlar" oldu. Bunlardan CHP, zaten, emperyalizmin ve sermayenin yüce çıkarları için kendini çoktan bildirdi. Ama onlar vatan hizmeti dedikleri, sermayeye hizmet için kalan artıklarıyla da her an göreve hazır olduklarını gösterdiler. Ecevit'in partisinin, devletin, kapitalist rejimin "bekası" için nasıl tarihten gelen bir geleceğe sahip olduğunu bir kez daha herkese gösterdi. Emperyalist güçlerin, tekelci sermaye güçlerinin ve kapitalist devletin politik hareketlerinden biri olan CHP ve DSP'li oldukları misyon gereği etkiledikleri kitleleri kapitalist düzen içinde tuttukları için gladatılar gibi sayıyorlar. Onlar altında kapitalizmin kuralları için dövüyorlar. Bunun böyle olduğu hiç de işbirlikçi daha geniş bir kitle tarafından biliniyor. Bu partiler, hükümetin kurulması sırasında ve daha önce faşist rejimin güçleri olduklarını kanıtladılar.

Anayol Hükümeti, emperyalistlerin ve tekelci güçlerin onun sınırları planladıkları ve belledikleri hükümettir. Sınırları sınırları, hükümetle birlikte bellediklerini her şeyi yapmak istiyorlar. Ekonomik alanda olsun, politik alanda olsun, sömürü ve baskı en üst düzeyde yapılacaktır. Ama sermaye sınıfı, emekçi sınıfları, devrimci güçleri ezmeden bu hedeflerine ulaşamaz. Kapitalistler ise yapacakları çoktan güce almış durumdadır. Emperyalist güçlerin ve işbirlikçilerinin hedefleri ve planları böylece, tekelci güçlerin hedeflerini yerine getirmek için kurulan bir hükümet, kesinlikle, ancak bir çok hükümeti olabilir. Çünkü, kapitalist çöküşü temsil edecektir. Ekonomik baskılamak, sınıf çelişkilerinin bu kadar keskin, sınıflar savaşını bu kadar sert olduğu koşullarda kurulan bir hükümet ancak "yıkım" hükümeti olabilir. Bunun sermetini, gücünü, varlığını, her şeyini ortaya koyan kapitalistler, sermaye her şeyden olacaktır. Çoktan yalvarca hükümetin çöküşü değil, kapitalist sistemin de çöküşü olacaktır.

Anayol Hükümeti her iç savaş hükümeti, daha önceki hükümetler de öyleydi, bu-

dan sonra kurulacak olanlar da, iç savaş devam ettiği sürece birer iç savaş hükümeti olacaktır.

İç savaş döneminin ana özelliğidir. Sermaye ve faşist devlet bütün iç savaş kazanamadı, durum bunun için bir dönem daha süreceğini gösteriyor. Kapitalistler, iç savaşta istenilen olmak için hükümet yenikoldular, yeni hükümette birlikte saldırılarına hazırlanacaklardır. Daha önce olduğu gibi, yendiği hükümet de, militanlar tarafından parçalanıp ve uygulanmaya çalışılacak. Faşist terörün topluluk biçiminde uygulanmış ve güçlendirilmiş, hükümetler faşist terörün en iyi savunucusu olarak, emekçi kitleleri terör altında tutmak için her şeyi yapacaktır. Bir iç savaş hükümeti olarak, infazlar, gözaltında insan yok etmeler, toplu katliamlar, operasyonlar, gözaltılar, istenilen kadar vb. terörün her biçimini hayata geçirecektir. Faşist Anayol Hükümeti dönemi, zımnen her türlü katliamı, vahşet ve dahşetin birimliliği bir dönem olacaktır.

Faşist işçilerin, halkın ve Kürt ulusal hareketlerinin hükümet kurulu; sarsıcılığı savaşa ne olacaktır?

Anayol Hükümetinin kurulmasına en sert tepkiyi Kürt ulusal çevreleri gösterdi. Daha hükümet kurulur kurulmaz, bu bir "baskı hükümeti" diye tepki gösterdiler. Bu tepkinin nedeni kendileri tarafından ilan edilen "ateşkesin" muhatapsiz kalması, aynı bağlamda "barış"ın ortada kalmasıdır. Aslında ANAP ile Refah'ın hükümet koalisyonu karp ayar tepki gösterilemedi. Onlara göre, Refahlı bir hükümet kurulursa, yapılan "ateşkes" yanıt verilebilirdi. Bunun için işareti Refahlı hükümette yaptılar. Ne zaman ki, Refahlı hükümetin kurulduğu ortaya çıktı, o zaman "müdahale tamam" diye, aslında Refahlı hükümetten beklentilerinin olduğunu gösterdiler. Aynı yapıya Özal döneminde de yaptılar. Kürt halkına bir şey yapılmadı. Sonunda olan koşullarına oldu. Kürt halkına oldu. Aynı katman bir kere daha tekrarlayacaklardır. Aidanlar kendileri oldu, "ateşkesleri" de muhatapsiz kaldı. Bir kere daha hükümetler geçilecek çarpıtı, nesnel koşullar üstün geldi, "yazın hükümeti verdi", yapılan "barış çağrılar" ilan edilince "ateşkes" politikası yapılamaz olarak önümüzü kapatacaktır.

Reformist sol hareket de aynı biçimde Anayol Hükümeti için "saldırı hükümeti" niteliğindeki tavırlarını ilan ediyor. Onlara göre saldırı hükümeti olan Anayol'dur. Eğer Refahlı hükümet kuruluyorsa, belki de aynı barış görüşülebilir. Oysa ki, yanlılıkların nokta yararı ki, kurulacak her hükümet aynı biçimde bir baskı ve saldırı hükümeti olabilir. Faşizmin baskı ve saldırı hükümeti olması hiç bir burjuva politik hareketi "hükümet" sürmez. Sadece tekelle sermaye sınıfı, istediği için değil, yitire-

len halk hareketi karşısında aralık terör ve katliamları yanıt veren bir parti "hükümet" sürer. Çünkü burjuvazi, artık yönetmiyor, savunuyor. Sermaye, varlığını ancak, terörle, zıncıncı, katliamlarla, vahşetle, toplu, tüccak, tankla sürdürebilir. Bunları yapamayan hiç bir güç hükümet kurma olanağı veremez.

Dünyaevsıyla hangi parti ya da partiler hükümeti kurarsa kurarsınlar, hepü Anayol'un yapıpcağlarını yapacaklardır. Çünkü, tekelle güçler bütün varlıklarını ve zıncıncılarıyla iç savaşta, saldırıya ve baskıya sunmuş durumdadır. Her türden faşist devlet terörünün artışı sonuna gelince, sızılmak gerekir ki, evet öyle olacaktır. Sadece Anayol değil, her hükümet bunu yapardır.

"İç savaşta uzum" hükümet kuruluğu sürecindeki tavır, Anayol Hükümetinin kurulması sürecinde olan Burjuva sendikacılar, tekelle sermaye ile aynı amaç kullanılarak Anayol Hükümetinin ülkeye "istikrar" getireceğini ve bir "geçim hükümeti" olacağını ileri sürdüler. Anayol Hükümeti, yalnızca sermaye sınıfına değil, aynı zamanda burjuva sendikacılarına hükümetdir. Burjuva sendikacılar gelecekteki, kapitalizmin aynı yolda görüşüyorlar. Bunun için Anayol Hükümetinin kurulması için birlikte çaba gösteriyorlar. DİSK'in tavırta gelince, onun tavır da diğerlerinin farklı olmaktadır. Bu sendikacı burjuva sınıfı ileri defalarca bu hükümetin kurulması için deneme vermiş, çaba gösterdi. Eğer aynı karşı saldırı yapıyorlarsa, bunun esas nedeni, işçi sınıfı hareketleri bloke etmek ve CHP, DSP gibi burjuva hareketlerine yönlendirmek içindir. DİSK, aynı politika-yı 11 Eylül öncesi de savandı. CHP "muhalefetçiler" o da hükümeti "muhalefet" etti. CHP iktidara gelince de, bu defa ulusal iktidar süzünü diye, işçi eylemlerini sona erdirdi. DİSK'in burjuva sınıfı için biçimlerde, yeni ifadelerle devam ediyor. KESK'in tavır ise, tam anlamıyla muhtak kaypak ve demagogik oldu. Bir taraftan burjuvaziyi "ateşkes" muhatap olmasın için çağır yapıyor, ulaştırılan "barış komiteleri"nde görüş alıyor, diğer taraftan, kamu emekçilerinin aktif eylemleri ortalamak için ara-ara "sert" ileriye veriyor. Burjuva sendikacıların ve reformistlerin hükümet kuruluğu sürecindeki tavır ana çizgileriyle böyleydi.

Anayol Hükümetine ile devrimci yanıt öğrenilme sürecinden geldi. Öğrenilen zaman süreci sürdürülmesi eylemleri, son altı yılın en yüksek düzeyine çıkarıldı. Üniversite işgali ile devam eden öğrenci eylemleri, bundan sonra, sermayenin için çok zır oldularına gösteriyor. Gençliğin devrimci eylemleri, zaman zaman dargınlık geçişe de, uyanıklaştı, yoğunlaşmaya ve daha sert biçimlerde alacağı keşifler. Faşist Anayol Hükümeti, artık devrimci öğ-

reninlerin boy bedellerinden biri olacaktır.

Devrimci güçlerin eylemleri hükümet varken de, yokken de hep sürdüldü. Çünkü faşist devlet hep görev başında. İnfazlar, katliamlar ve devlet terörü aralıksız devam etti. Tekelle güçlerin ve faşist devletin, halk kitlelerine saldırısı sürdüldü. Devrimci güçler sermaye egemenliğine son vermek, faşist devleti yıkmak için eylemlerine devam ediyorlar. Devrimci eylemler yeni hükümet döneminde yoğunlaşarak devam edecektir. Leninistler ve diğer devrim güçleri, terörün devranarak, devrimi gerçekleştirme, zafere ulaşmak için, yalnızca işçi sınıfının ve halkın gücüne güvenerek doğru yoldaki yolda devam ediyorlar. Geçmişten Leninistlerin ne kadar doğru yolda olduklarını bir kere daha kanıtıyor.

Emperyalizm ve işbirlikçi tekelle sermaye öylesine kışkırtıcı, sert bir saldırı içinde olacak ki, en ileri, reformist çevreler bile ayakta kalacaktır. Egemen güçler, toplumun ayakta kalması için her şeyi yapıyor. Emekçi sınıflar, gün-gün daha sert bir kavgaya sürüyorlar. İçinde bulunduğumuz süreç, sert ve yoğun devrimci bir aşamaya girdi. Geçen yılın başında gördüğümüz Gazî Ayaklanması, Ümraniye Ayaklanması'na benzer ayaklanmalar daha sık görülecek. Bu seler işçilerin eylemleri eskire göre daha ileri düzeyde olacaktır. İşçiler önümüzdeki süreçte daha sert ve devrimci sloganlarla mücadeledeki yerlerini güçlendirecekler. Devrim ve karşı-devrim güçleri büyük bir çekişme için birbirine karşı ilerleyecekler, en sonunda top yekûn bir biçimde görüşlerini güçlendirecekler.

Karşı-devrimci güçler, yenmek için bütün hazırlıklarına tamamladı; devrimci güçler işçi sınıfının ve halkın da hazırlıklarını iyileştirerek tamamlanmaya zorundadır. Sonuçları ve ezen sınıflarla, ezilen ve sömürülen sınıflar arasında kesin bir hesaplaşmaya sonlandırılacak büyük bir çarpışma meydana gelecek. Bu büyük hesaplaşmada her şey, devrimci güçlerin ve halkın güçlerinin birleştirilmesine, güç örgütlenmesine ve silahlı savaşa bağlı olacaktır. Ama hiç kimse kitlelerin ani öfkeleriyle devrimin kopacağını beklemesin. Devrim ve zafere ancak devrimci güçlerin etkin mücadelesine, eylemlerine, önderlik kapasitesine, insanca devrimci her yönde faaliyetlerine bağlı olacaktır.

Türkiye ve Kürdistan Birleşik Devrimi, sermaye sınıfı ve bütün emperyalizm-kapitalizm dünyayı karşılarına alacağı için, son derece sert, sızıcı, yoğun ve kanlı olacaktır; ama sonuçları da bütün dünyada büyük bir devrimci etki yaratacaktır. Nesnel olanakları değişmiş olan bu devrimci bağırarak birer devrimcilerimizdir.

Uğur GÜNÜZ

Örgütlü Güç Olmak Yeterli Değildir; Güç Örgütü Olmak Gerekir

YA DA

HALK SİLAHLI BİR GÜÇ DEĞİLSE HIÇ BİR ŞEYDİR

İçki sınıf ve bütün ezilen sınıfların toplumsal kurtuluşu için mücadele yollarına bulup ortaya çıkarmak her zaman sosyalist hareketin başlıca uğraşı olmuştur. Ama, kapitalist dünya ve maddi gerçekler, bu tartışmalara son verdi. Modern kapitalist dünyada, tek maddi gücün, güç örgütünün olduğu bir sınırları ve baskı dünyasıyla, devrim yoluna ve güç örgütüne dayalı olmayan mücadele yolları, ancak bir "utopik martavallik" başka bir şey değildir. Burjuvazinin, elinde bulundurduğu modern ordu, modern polis ve militarist bürokratik modern devlet gerçeği karşısında, reformistlerin ve oportünistlerin ileri sürdükleri "mücadele yolları" yol olmadıkları gibi, soydediğimiz maddi gerçekler karşısında ancak bir safata olabilir. Kapitalist dünyanın modern sınıfları arasındaki sınıf savaşını yalnızca "güç" dayanarak sürdürülüyor.

Sosyalist hareket arasında yular egemenidir. Örgütlü güç olmak, işçilere, köylülere gelirken, onları mücadeleye çağırmanın en iyi yolunun bu tarz olduğu ileri sürülür. Hatta ajitasyon çalışmalarının en etkin tarzıysa, "örgütlü güç" olma tarzı olduğu söylenir. Böylece bu söz hak zamanın kaldiracı, bütün kavgaları aşan silahlı bir amaçtır, daha ne söylenecek, söz, meşhûr bir olay olmuştur. İşçilere seslenirken "İçki arkadaş, kurtuluş mücadelesinde tek dayanışma örgütüdür, sosyalist parti ise tek örgütüdür, liderler mücadelesinde, tek silahın partidir" vb. vb. sözler söylenip durulur. Ezilen ve sömürülen sınıfların toplumsal kurtuluşunu yalnızca "örgütlü güç" düzeyinde tutmak oportünizmin değişmez özelliğidir. Burada oportünizmin, en tutucu konuma, metafizikçi bir anlayışa düşer. Sınıf işbirlikçilik anlayışı, düşüğe durumdan bir daha da çıkamamıştır. Ama, her sınıra ortaya çıkan "taze" oportünistler bu eski gelenegi sürdürmekten başka bir şey yapamazlar. Burjuva devlet baskılarının gelişimi ve baskı makinesinin sürekli etkin durma getirilmesi, oportünistleri hiç ilgilendirmez. Zaman ve mekân, olgular ve süreçler değişir, ama ne var ki, oportünistler ilk topluluklar gibi devrimden "zaman kaybetmişekten" başka bir şey yapamazlar. Zaman nasıl değişirse değişsin, süreç hangi aşamalarından geçerse geçsin, fark etmez,

oportünistlerin nasıl olsa ellerinde bütün zamanları harırlayacak, bütün kapıları açacak "silahlı" kavramları ve sözleriyle var. Örgütlü Güç... Parti Silahı... Eleştiril Silahı... Hayallerdeki yaşam değil, gerçek yaşam başta biçimde yol alıyor. Modern kapitalist dünyadaki maddi gerçekler başka şeyleri öne çıkarıyor.

Modern burjuva ilişkiler ve modern maddi gerçekler karşısında "başlangıç" duran politik kavramları ayakları üzerine oturtmak gerekiyor. Bugünün modern ordusu ve polisi karşısında "örgütlü güç" olmak yeterli değildir, "Güç Örgütü" olmak gerekir. Güç Örgütü; Askeri Örgüttür. Eğer silahlı bir kavramın, silahlı birliklere sahip değilsen, yani askeri örgüt biçiminde örgütlenmişsen, sizin örgütlü "gücün" etkin ve etkin askeri bir güç karşısında nedir ki? Eğer askeri bir güç olmak için para harcamazsan, bütün çabaların boşa gider. Hegel'in söylediği gibi "Hayatın gelip, hayı gider". Boş yere sarıyaşmak olmak istemiyorsan, elde edilenleri ise korumak istiyorsan, amanda kullanmış olduğun ilâheleri, ayakları istemde yürüt. Oportünistler, örgütlü güç olma sözünü başına getirirler. Leninizmdeki politikaları ve devrimci bütün değitirdikleri "parti silahı" sözünün başına da getirirler. Leninizmde, proletaryanın devrimci sınıf partisi, liderler mücadelesinde bir "silahlıdır". Ama, oportünistler her şey olduğu gibi bu kavramı da botuyorlar, irana geçiriyorlar. Bu parti, içki oyun oynamak değil de, ciddi olarak devrim yapmaksa, o zaman örgütlü mücadeleye gerçek anlamını, politik anlamını vermek durumundadır. O halde parti silahı, silahlı parti durumuna gelmelidir. Ancak, silahlı bir kavram bu şekilde güç örgütü durumuna gelmiş bir parti gerçeğinden devrimci yapan bir parti durumuna gelir. Böyle şeyler söylemek, oportünistler için, ölüyü öpmek gibi bir şeydir. Leninist parti anlayışını, bu biçimde yorumlamak, oportünistler için yapılacak en büyük felâkettir. Ocular örgütlülüğü savunurlar, ama, devrimci araçlara başvurmadan oluşan sözler, partili mücadeleyi savunurlar. Bunun için "Yaşasın Partiniz" deyin dururlar, ama, isterler ki; yeter ki, bu örgütlü silahlı bir güç olmasın. İçki sınıfın kapitalizme yönettiği eleştiril silahı da oportünistle-

rin elinde, kendini tatmin aracı durumuna düşer. Ocular, eleştiril silahını her zaman kullanmak isterler, yeter ki, eleştiril silahı, silahlı eleştiriyi dönüştürmesin. Burjuva ülkeler, kapitalist dünyanın maddi koşulları, burjuva devletin militarist yapısı ve baskıcı özele, eleştiril silahını değitirliğe uğrattığı, ama, silahlı eleştiriyi dönüştürmüştür. Toplumsal yaşam, toplumsal yaşamın insani gerçekleri, oportünistlere karşı işliyor. Canlı yaşama ve gelişmeye karşı olduğu ve direndiği için oportünizm bu noktada da gerici duruma düşüyor.

Burjuvazi ile ciddi bir savaşa ve kesin bir hesaplaşma sürecine girme içki sınıf, eski mücadele biçimleriyle yetinemez. Mutlaka devrimci savaşı yöntemlerine başvurması, devrimci yöntemleri geliştirmesi ve zor araçlarını kullanması gerekir. Çünkü, ciddi bir savaş içki savaş çok ciddi bir savaştır ve kesin bir hesaplaşma ancak güç örgütüne, devrimci araçlara ve devrimci yöntemlere dayanarak sürdürülür. Yalnızca isteyen bir sınıf, zafere gidecek yolun ancak silahlı anlaşmayı bilmelidir. İktidaren başvurulan yol ve yöntemler, mücadele biçimleri değişmiştir. Çok sık başvurulan kitle eylemleri, barış gösterileri, sesiz protesto ile sınırlı mücadelelik bütün yollar artık önemini kaybetti. Çok sık söylenilen "Ankara Yolları" artık silahlı savaştır. Bunun dışındaki yollar, sadece sunuşun kalmaya mahkûm olmaktan başka bir şey yapamazlardır.

İşçilerin yer yer şiddete başvurması, molotof kokteyli kullanması, taş ve sopa kullanması ancak başlangıç olabilir. Ama, daha sonra gitmek için yapılacak çok şey var. Devrimci durum ve içki savaş koşullarında kurulması gereken en altı savaşıdır: "EZİLEN SINIFLARIN ELİNDE SİLAH VAR MI?" İçki savaşı, modern bir ordu ve polis gücü ile gelen faşist devlet, karşısında, eğer ezilen sınıflar elinde silah yoksa, bu durumda, ezilen sınıf hiç bir şeydir. Savaşın sonucu, bundan bellidir. Savaşı kazanmak, zafere iddam etmek isteyen içki sınıfın yapması zorunlu görer; silahlılaşma, silahlı birlikler örgütlemek, savaş sanatını bütün yönlerinde kavramak ve savaşın gerektirdiği biçimde davranmaktır. İçki sınıf ürettik rolünü ancak ve yalnızca silahlı bir güç durumundaysa ve savaşıyorsa

yerine getirebilir. Öncelik, ancak, güç örgütüne dayanarak yerine getirilir. İşçilerin elinde silah yoksa, diğer ezilen sınıflar, bu durumda işçi sınıfını izlemeyiz. Çünkü ezilen bütün sınıflar, kendi yaşamlarından bilirler ki, bugünün modern kapitalist dünyasında maddi bir güç olmak gerekiyor. Bu maddi güç ise, askeri güçten başka bir şey değildir. İşçilerimiz, her zaman olduğu gibi, havlu için, yağurt için mücadele vererek, tarihi önderlik görevlerini yerine getiremezler. Ekonomik isteniler için bugüne kadar sınırlı ve sınırlı mücadele biçimlerine başvuruldu. Ama artık ciddi bir savaş alıyoruz. Bu durumda, savaş biçimlerinde, yöntemlerinde kesin bir değişim şarttır.

Proletaryanın kurtuluşu evrenseldir, toplumsal kurtuluşu getirecek devrim de evrenseldir. Devrim ve kurtuluş mücadelesinin dayanması gereken devrimci zor da evrenseldir. İlk proletar devrimi olan KOMÜN işçilerin elinde silah olmasaydı, kaç gün ayakta kalabilirdi? Proletarya devrimleri çağını başlatan Ekim Sosyalist Devrimi arasında işçiler silahlı olmasaydı, asker Sovyetleri olamazdı kaç gün ayakta kalırdı? 40'lı yıllarda, Doğu Avrupa halkları, silahlı ayaklanmaya başvurmasaydı, Kızıl Ordu olmasaydı, faşizm Avrupa'da yenilgiye uğratabilir miydi? Doğu Avrupa'da Halk Demokratileri, silahlı ayaklanma olmasaydı gerçekleşebilir miydi? Çin Devrimi, Kuba Devrimi, Vietnam Devrimi, Kore Devrimi ve yüz-yılımlarda zafere ulaşan bütün ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketleri, silahlı mücadeleye dayatılarak kazanıldı. Silahlı mücadeleyi reddeden hareketler, partiler, örgütler yıkılıp gittiler. Yürüyüşün ikinci yarısından sonra, Latin Amerika, Afrika ve Asya'da yaygın olarak örgütlü olan Komünist Partileri neden mücadeleye ayak duramadılar? Neden hiç bir varlık gösteremediler ve neden onlara dışındaki ulusal-devrimci ya da sol-devrimci hareketler mücadeleyi zafere götürdü ya da etkin duruma geldi? Her işçi, her devrimci, eğer bu soruyu kendine sormamışsa, o zaman hemen sorusun. Nedenlerini araştırın, mutlaka sonuçlara ulaşın. Biz araştırdık ve sonuçlara ulaştık. Söz konusu Komünist Partileri, marksizm-leninizmin adını sık sık almakla birlikte, bu örgütün devrimci özünden uzaklaştılar. Onlar, dünyayı değiştirmeye eylemlerinden, işçi sınıfının kurtuluşu davasından vazgeçmişlerdi. Bunun için devrimci yöntemlerden de vazgeçtiler. Bunun için hiç bir varlık gösteremediler; varlık oldukları zaman da, yalnızca devrimci hareketlere karşı çıktılar. Bu uzlaşmacı, reformist "resmi" komünist partilerinin çizgisine sürdürmeye aday her hareket, yine onların ahbetine uğrayacaktır.

Komünistler, "KOMÜNİST MANİFESTO"dan bu yana kurulu sosyal düzeni zor yoluyla yıkacaklarını açıkça ilan etmişlerdir. O

gün de, bu gün de komünistler bu görüşlerini saklamayı alışkanlık saymışlardır.

Kurtuluş mücadelesinde, silahlı mücadelede, güç örgütü olmanın önemini anlayın halklarımız biri de Kürt halkıdır. Kürt halkının uzun bir tarihi olmakla birlikte, tarihin her döneminde varılmamıştır, olduğu, sağdır, dibizdir, köledir. Bu dönemler, mücadelede verilmediği, silaha sarılmadığı dönemlerdir. Kürtler, ne zaman ki, silaha sarılmışlar, ayaklanmışlar, işte o zaman var olmuşlar. Kürtlerin ayaklanma dönemleri, varolma dönemleridir. Ancak o zaman bir halk olmuş ve bir halk olarak yaşamını sürdürmüştür. Kürt halkı kendi tarihindeki gerçekleri yakın zamanda yeniden kavradı. Bunun için örgütlendi, güç örgütü oldu, ayağa kalktı, varlığını, etkinliğini bütün dünyaya duyurdu. Eger Kürtler, bugün dünyada muhatap alınyorsa, bilinmelidir ki, bu, tamamen ve yalnızca silaha sarıldığı için, silahlı bir güç olduğu içindir. Kürtler, zafere ulaşmanın yolunu öğrendiler: Zafere yolu silahlı açılabilir. Yeter ki, son dönemlerde ileri sürülen "politik çözüm" vb. teslimiyetçi, ulaşılmaz tezlere a nuç getireceğine inansak kadar saf olmasın.

İşçi sınıfı, hem dünya tarihinden ve hem de Türkiye ile Kürdistan tarihinden öğrenmelidir. Savaş savaşında etkin olmak, savaş kazanmak, başarıya ulaşmak için, askeri örgütlenme zorunludur. Bunun neden zorunlu olduğunu anlamak için TC'nin durumunu bütün boyutlarıyla düşünmelidir. TC, emekçi sınıflar tarafından yeterince tanınmıyor. Emekçilerin, devlet karşıtı olmakla iken halen çok sızdığıdır. Oysa ki, karışında durum bu baskı makinesi gerici ve gericilikten sağlı modern devletlerinden biridir. Son derece modern bir ordu ile yine son derece iyi örgütlenmiş modern bir polis örgütüne sahip bir devlette karşı karşıyayız. TC ordusunun, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın pek çok kapitalist devletinden daha modern biçimde örgütlendiğini söylemek, abartmış olmak. Türk ordusunun modern temelleri, Osmanlı döneminden başlar. Alınan devleti tarafından eğitilen, örgütlenen Osmanlı Ordusu, kışla düzeni ve modern savaşlar esasına göre organize edildi. Kemalist orduya kadar, ordu, Alman devletinin militarist anlayışı ile örgütlendi, TC ordusu daha sonra NATO ordusu olarak ABD tarafından eğitildi. ABD-Türk ordusunun ve polisinin son derece modern biçimde ele alını ve eğitildi. Ordu ve polis, devletin diğer kurumlarına göre daha disiplinli, organize, teknik ve moderndir. Türk ordusunun, modern yapının olgularından önemlisi, modern burjuva ilişkileri dayanmasıdır. Böylelikle modern bir ordu karşısında emekçi halkın tarihi görevlerini, Engels'in tam 112 yıl önce Bebel'e yazdığı mektuptaki şu saptamadan kadar hiç bir şey daha iyi açıklayamaz:

"Bugünün modern ordusunun karşısında silahlı bir halk, öncünaz bir güçtür."

Faşist devlet, tekelleci sermaye tarafından sürekli yekün hale getiriliyor. Devletin militarist yönde güçlendirilip, yetkinleştirilmesi, devlet-tekel bütünlüğünü koğullarında bulundu. Devrimci durumun doğması, iş savaşı patlak vermesiyle daha dev boyutlara çıktı. Devletin son yıllardaki hareketini izlediğimizde, açık olarak şunu görürüz: Devletin pek çok işletmesini özelleştirilirken, bu anlamda "küçültürken"; öte yandan silahlı olma alanında askeri kadro, teknik ve personel alanında ise "devleşiyor". Tekelleci sermayenin hızla askeri ve savaş sanayine yönelmesi de militarizmi güçlendiren önemli bir etkidir. Her işçi sokakta ki bir insanın da anlayabileceği bir dille kendine sorabilir: "Faşist devletin bu kadar güçlenmesi, ne'ın ve kimin karşı." Yanıtını hemen bulacağı kesindir. Devlet; orduyu, polisi, mahkemeleri, bürokrasisiyle işçi sınıfına ve halklara karşı silahlı oluyor, güçleniyor, devleşiyor. Ama bu kadar korumsuz olmaya gerek yoktur. En modern ordular, çok dev ordular bile halkların devrimci savaşı karşısında yıkılıp, tarihe gömülmeğe kurtulamazlar. Mesela; silahlı olmak, güç örgütü olmaktır. Bunun için silahlı biçimde örgütlenmek, gerilla hareketiyle bütünlüklemek, silahlı halk ayaklanmasını hazırlamak zorunludur. İşçi sınıfı ve halk devrimci yöntemlere başvurup, zor araçlarını kullanırsa, o zaman, en modern ordular bile, devrim dalgalarıyla zamanla aşınır ve yıkılır.

Emekçi sınıfların toplumsal kurtuluşu ve devrim üzerine söylenmiş bütün sözler, eğer silahlı eylemi biçimini almamışsa, hiç bir anlam ifade etmezler. Devrimci burjuva koğullarında, eldeki güçler "yalnuz güçleri" durumuna getirilmeden, sermayeye karşı doğrudan ve askeri örgüte dayanmadan her çaba sadece sonuçsuz kalır. Devrimci düşünceler, maddi güce dönüşmeden amacına ulaşamaz; bugünün modern dünyasında ise, tek maddi güç silahlı güçtür.

Ekonomik ve politik koğulların devrimci olmadığı, devrimin ufukta görülmeyeceği, bir toplumsal gerçek haline gelmediği koğullarda "Devrim" sözü daha çok propaganda değeri taşır, ama koğulların değiştiği, koğulların devrimci olduğu, devrimin ufukta görülmeye, toplumsal ve politik bir gerçeklik haline geldiği zaman, "devrim" sözü adeta yenisinden doğar; o zamana kadar devrim silahlı propagandaya konsantrasyon, artık pratiğin konusu olmaya başlar, gelir gelir, her şeyin odasına yerleşir. Bu durumda, devrim sözü, pratik politikanın konusu olmuştur. Devrim koğullarında, devrim silahlı, silahlı devrimci dönüşür.

Özgür ZORLU

ŞİMDİ DEVİRİM CEPHESİNİN TEMELLERİNİ ATMA ZAMANIDIR!

Türkiye ve Kuzey Kürdistan, çok açık ve hızlı bir şekilde bir toplumsal devrime doğru gidiyor. Devrimin ayak sesleri, artık sadece Kürdistan'dan ve Türkiye'nin metropollerinden değil, her yerden ve yaşamın her alanında geliyor. Kürdistan'da yaşanan savaş, üzerinde söz söylemeyi gerektirmeyecek kadar açıldı. Devlet, burjuva sınıf egemenliğini orada sürdürülebilirlik için en zorunlu araçları, ser, zımnı ve kural tanımaz bir savaş yürütüyor. Kurt hareki ise, sadece ulusal zulumdan değil, kapitalizmin kendisini sürüklediği yolsuzluk ve sefaletin de kurtulmak için direngen bir savaş veriyor. Devletin her zulüm ve vahşeti, Kürt halkının direncini, başkaldırısını, ayakta kalmasını ve keskinleşiminden başka bir sonuçta yol açmıyor. Ulusal ve sınıfsal kurtuluşunu sağlamadan Kürt halkı artık yerinde duramaz. Bu, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın bir toplumsal devrime, kesin ve kaçınılmaz bir biçimde yürüdüğünün başka kanıtı oluyor. Kürdistan'ın yarı ısrat, Türkiye'nin de devrime doğru gittiğini bilerek yaşıyoruz. Çünkü, Kürdistan devrimini klasik söylemlerle algıladıktan, temelden farklı olarak, Türkiye devrimini denizden ve doğrudan etkiliyor. Türkiye devriminin, Kürdistan devrimini denizden ve doğrudan etkilemesi gibi.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın bir toplumsal devrime doğru gittiğini bilerek, temel

şahısız kararı, Türkiye'nin bir bozguna dönüşmüş olmasıdır. Türkiye bir bozguna dönüşmüştür. Bu, yarı gerçeğe yakın bir olgu değil, 1990'dan bu yana, adım adım gelişen bir sosyal olgudur. Eskiden, yarı süreç henüz yeni başlamışken bu olguyu görebilmek ancak bilimsel bir analizle mümkündür. Şimdi çöplük çöle de görmek mümkün. Bunun için gerekli tek koşul "Ötekiler ve Dönekler Partisi" (ÖDP) ve diğer yolsuzca reformistler gibi ruhunu burjuvaziye teslim etmiş ve ora kölece duygularla bağlanmış ötekilerdir. (Zaten bizim sızlarımız da ruhunu burjuvaziye teslim etmiş, onun önünde anıyı yenden hak etmemek üzere diz çökmüşlere deşil.) Türkiye'nin son birkaç yılın tarihi, onun bozguna dönüşümünün kumlarıyla dolu. Son kez, 4 Ocak 1996 tarihinde Üranya Cezaevi'nde devletin saldırısıyla ortaya çıktı. Üranya Cezaevi'nde devletin kendi eliyle, önceden planlayarak çalıştığı kıvılcın, ortalığı tutuşturmuştu. Burjuvazinin devrimci unsurları sızdırmış, her yerde ve alanda direnişlerle, eylemlerle, kargaşalarla karıştırdı. Tüm cezaevleri bugüne kadar yaşananmış sertliğe bir direnişle sızdırmıştı. Rehber alma, basitlik kurma, sayım vermemiş, açık grev gibi eylemler peş peşe peşlik verdi. Bu eş zamanlı eylemlilik, devletin "düğüme basan bir kere" aramaya im, Cezaevi direnişleri, dışarıya da

ayak kaldırdı. Sokak çatışmaları, vur-kaç eylemleri, barlıklar devrimleri, polisli saldırılar vb. ard arda peşlik verdi. Nihayet Ödemiş Sabancı'nın cezaevinden çıkması ve Mehmet Gültepe'nin polisler tarafından katledilmesi aynı bir süreçte Türkiye'yi baştan başta sızdırdı. Devletin saldırıları, emekçi yığınları ve devrim güçlerini sızdırdı, harekete geçirdi. Emekçiler, sokaklarda kıyasla, ölümlere bir savaşa tutuştular. (İler ne kadar, bazılarının bu sokak çatışmalarına bunun levasıyla "İzmir molotofları" diye küçümsemeye kalkarsa da, bu emekçi küçük burjuva dar kadroları, devrimci emekçi sınıfların mücadelesinde yerini ve devletin içine katılmada ve saldırıda ne kadar yararlı oldukları bir kez daha kanıtlanıyor. Başka bir işe yaramıyor.) Devrimin güçlerini karşı saldırıya ise, burjuvaziyi teşkil eden ve parçığı sızdırdı. Ödemiş Sabancı'nın son direnişini korunduğu düşünülürken gözdelemine cezaevinden çıkarıldı. Devrimin ayak seslerini küllüğün altına kadar sızdırdığını anlıyoruz.

Burjuvazinin, işçi güçleri eliyle, İstanbul'un bir cezaevinde tutuşturduğu kıvılcın, bir gün için her tarafa yayıldı, her tarafa tutuşturdu. Bu olgu, devrimci durum ve iç savaşın kesin ve tartışılmaz bir kanıtı ve göstergesidir. Dergiye saygılandığında kaç defadır ve ne zaman-

dır bu gelişmeye işaret ediyor. Bu arada bir denizde kalma isteyenler, devrimci çizgiye devrimci istem ama bu arada reformizmden de kopmak istemeyenler, bu sızdırmaya ısrarla gözlerini kapadılar, görmezlikten geldiler. Anıyı artık sosyal durum buna izin vermiyor. Pratik ayrıntıdır. Pratik hızla ayrışıyor. İç savaş ve yaklaşan devrimin ayak sesleri en güçlü pratiktir. Sürer giden ve hızlı bir toplumsal devrime doğru yol alan savaş, toplumun tüm sızlarını, ideolojik yarımaların etkilerini ortadan kaldırarak, kendi sınıf çıkarını ortadan bir savaşa geçiriyor. Sınıfların ve Mevlâ Göktepe'nin aynı gün kaldırılan cezalarını hem iç savaş geçirmiş hem de toplumsal ayrışma ve sızılmayı çok net çizgiyle anlatan bir tabloyu oluşturuyordu. Burjuva dünyası, Adana'da cezaevini kaldırdıktan, Emek dünyası da İstanbul'da cezaevini kaldırdı. Oradan bir iki gün önce de, emek dünyasına ait bu devrimci cezaevini burjuvazinin milliyetçi güçleri koparak topağa vertiyorlardı. Bu, iç savaşa ve yaklaşan devrimin tüm izlerini ortaya koyan bir tablodur.

DEVİRİMİN TEMEL BİR SORUNU: DEVİRİM GÜÇLERİNİN BİRLİĞİ

Her devrimin temel sorunu bir sorundur. İkiden bir sorunun elinden başka bir sınıfa ya da sınıfları eline geçmesi, devrimin en açık ve net ifadesidir. Yaşadığımız süreçte yukarıda ortaya koyduğumuz tabloya, komünist ve devrimci güçlerin devrim sorununu artık pratik politika düzeyinde ele almaları, bu süreçte, devrimin temel sorunu: ön plana çıkararak, bu sorunu çözüme için çabı ile çalışmaları zorunlu geliyor. Bu dönemde, devrimci kitlelerin birleşik ve temel birliği, devrimin temel sorunlarına ele almak ve tüm enerjileri, çabaları, propagandalarını, ajitasyon

Devrim güçlerinin birliğini sağlamak, devrimi zafere taşındırmanın ilk ve temel koşuldur. Bu koşul, komünist ve devrimci güçler tarafından yerine getirilmeden, askeri gücünü ve örgütlenmesini son derece güçlendirmiş, bizden çok daha fazla hareket yeteneğine ve esnekliğine sahip devleti parçalamak, polis örgütünü ve orduyu dağıtmak hayal olacaktır.

ve örgütlenme faaliyetleri buna yönelmek biçiminde karşınıza çıkar. Bu nedenle, şimdi tüm dikkatlerinizi İktidar sorununun nasıl çözüleceğine; yani, sermaye sınıfının politik İktidarını ve onunla birlikte ekonomik İktidarı nasıl yıkılabileceğine, bu İktidarı yıkarak devrimin politik ve askeri cephesinin nasıl oluşturulacağına, yıkılacak İktidarı yerine nasıl bir İktidarı alacağına vb. sorularına yönelmişsiniz. Üstelik bu soruların getireceğiniz çözümler teorik değil, pratik politika düzeyinde olmak zorundadır. Zira, sorunu bu düzlemde yaklaşıyor hiçbir politik örgütü gücün, içinde bulunduğumuz nesnel koşullarda, devrimci konumda kalması mümkün değildir. Zira, bu koşullarda, reformizmin temel ayın edici özelliği, devrimin temel sorunu yerine, yani İktidar sorunu yerine, ikinci, üçüncü derecedeki soruların toplumun önüne koymaya çalışmasıdır. İçinde var zıvir halklar bulunan bir tasarıya yığınların tarihsel devrim hakkını değiştirmek denen şey budur.

Devrim güçlerinin birliğini

sağlamak devrimi zafere taşındırmanın ilk ve temel koşuludur. Bu koşul, komünist ve devrimci güçler tarafından yerine getirilmeden, askeri gücünü ve örgütlenmesini son derece güçlendirmiş, bizden çok daha fazla hareket yeteneğine ve esnekliğine sahip devleti parçalamak, polis örgütünü ve orduyu dağıtmak hayal olacaktır. Burjuva sınıfı, ekonomik ve toplumsal gelişmelerin seyri ve bunların yol açacağı toplumsal hareketlerin yönünü çok önceden görmek, kendi egemenlik aygıtını, yani polis ve askeri örgütlenmesi başta olmak üzere tüm militarist güçlerini yenilemiştir. Modern teknik cihazlarla donatılmış yürütmüş bir işçilik polis örgütü, dünyanın sayılı örgütlenmiş araçlarıdır. Orduların, hem sayısal hem de teknik bakımdan nasıl bir donanıma sahip olduğu herkes tarafından bilinir. Burjuva yanı sıra, iç savaş geçişinin bir sonucu olarak, toplumun nüfusunun faşist kesimini yitirdiği devletler çeşitli kurumlar tarafından eğitiliyor, örgütleniyor ve silahlandırılıyor. Sivil nüfusun faşist kesiminin devlet tarafından silahlandırıldığı artık dünya için bir sır değildir.

İşte, böylelikle yenileşme ve hazırlık içindeki devlet örgütünü, yani burjuva sınıf egemenlik aygıtını dağıtmanın ve yerine yeni bir İktidarı, yeni bir devletin geçirilmesinin; kısaca, devrimi başarmaya ulaştırıp zafere taşındırmanın olmazsa olmaz koşulu, devrim güçlerinin bir düzey ve alan da birliğini, özellikle de mücadele birliğini sağlamaktır. Bu bir savaştır ve bu savaşı bir sanat gibi ele alıp yönetmek komünist ve devrimci güçlerin görevidir. Marx, "Ayaklanmayı bir sanat gibi ele almak gerektiğini" söylemişti. Ayaklanma kadar, halkın sivil ayaklanmasına giden bütün savaş süreci bir sanat gibi ele alıp

yönetilmelidir. Bu sanatın temel kurallarından birisi, tüm güçleri bir düşmanın en zayıf olduğu yer ve zamanda yoğunlaştırmak, düşmana oradan darbeler indirmektir. Savaşı kazanmak istiyorsak, devrimin tüm güçlerini bir tek noktada birleştirmeli ve bir tek merkeze yoğunlaştırmalıyız.

Ne yazık ki, devrim güçleri, savaşı kazanılması için birliğe en çok ihtiyacı duyulan bir dönemde oldukça dağınıktır. Devrim güçlerinin dağınık olması sadece devrimin askeri gücünü zayıflatmakla kalmıyor, örgütü politik güçlerin yığınlar üzerinde etkisini de zafere uğratıyor. Devrim güçlerinin dağınık olduğu aşırı, eylemlerin gücünü ve etkisini zayıflatıyor. Oysa, savaşta, bir savaş için son derece önemli olan hareket, iletgen ve esneklik yeteneğine sahip, son derece gelişmiş askeri teçhizat, etkili vurucu güce sahip bir polis örgütü, ordu ve sivil faşistler vardır. Böylece bir güce karşı yürütülen bir savaşta devrim güçlerinin dağınıklığı, devrimin kesin yenilgi anlamına gelecektir. Bu anlamda, devrim güçlerinin birliği, emekçi, sermaye, proletarya ve emekçi sınıfların burjuvazi karşısında süren savaşta adil ve yegane bir önem kazanmıştır. Ya devrim güçlerinin birliğini sağları ve böylece, bu savaşta zafere, devrimle çıkışı, ya da dağınıklık sürer ve devrimi yenilgiye mahkûm olur.

Devrimin örgütü politik güçlerinin dağınıklığına karşı, yıllardır burjuvaziye karşı sert bir savaş yürütenekte olan Kürt halkı, Türkiye işçi ve emekçileri, birliğe olan önem ve eğilimleri ortaya koyuyorlar. Devrimin bu kitle gücü, somut hedeflerle söz konusu olduğunda güçlerini birleştiriyor ve burjuvaziye, onun devletine karşı bir şekilde bir savaş yürütüyorlar. Onlar, savaşın içindeki güçler olmak düşü-

ne karşı birliğin önemini ve anlamını aşkın her pratik adımda daha çok anlıyor, kavryorlar. Bu durum, devrimin belirli politik güçlerinin çeşitli düzeylerdeki birliği için son derece uygun bir zemin yaratmış durumdadır.

Önceki süreç bir yana, bu yılın 4 Ocak tarihinden sonra gelişen eylemler ve çatışmalar dahil, devrimin kitle gücü olan emekçi yığınlar ve hatta devrimci politik güçlerde birlik eğiliminin ve istişinin ne kadar güçlü olduğunu anlatmaya yeterlidir. Devletin devrimci tutaklara sığınarak, dört devrimciyi katletmesine sokak gösterimi ve çatışmalarda yarı yarıya oğultu-öğütü binkere işi birlikte davranmış, birliğe kavga vermiş, düşmana karşı sokakta, savaş alanında birlik ve dayanışmanın en güzel örneğini vermişlerdir. Devrimci tutakların cezaevlerinde sağladıkları birlik ve dayanışma, dışarda sokakta ve işyerlerinde yankısını bulmuşlardır. Bu, devlete karşı bir savaş içindeki yığınların birlik eğilimlerinin ne kadar güçlü ve derin olduğunu bir İhtisastır. Devrim güçlerinin birliği için uygun zemin bununla sınırlı değildir elbette. Aynı eğilim işçi sınıfında, Kürt halkının Türkiye işçi ve emekçileriyle birlikte mücadele alanında da görmek mümkündür. Devrim güçlerinin mücadele birliğini gerçekleştirmek zorunda olan örgütü politik güçlerin işini bu uygun zemin bir parça olsun kolaylaştırıyor. Hatta, diyebiliriz ki, en sektör ve dar düşüncelere sahip olan gruplar dahil, kitlelerde bu birlik eğilimine ters düşmemek için, biriktiren yana bir tavır ortaya koymak zorunda kalıyorlar.

Burjuvazinin ekonomik-politik krizi, toplumu artık eskisi gibi yönetememesi, emekçi kitleleri ve Kürt halkıyla bir savaş içinde olması, devrimin artık pratik politika düzeyinde ele

alınması zorunluluğu, burjuva egemenliğinin her tarafından sarstıyor olmasının devrim ve iktidar somut bir olgu haline gelmiş olması vb. olgularla bezenmiş nesnel zemin, tüm bunlar, devrimci güçlerin cephe birliği için uygun koşulları yaratmış durumdadır. Böylesi bir cephe, devrimci bir savaş yürütecek ve devrimci hedefleri temellilecek olması nedeniyle bir devrim cephesi olmaktadır. Başka bir ifadeyle, devrim güçlerinin cephesi, devrim ve iktidar hedeflemeli, devrimi gerçekleştirmeyi, iktidarı ele geçirmeyi ve devrimin zaferiyle birlikte kamuoyu bir Geçici Devrim Hükümeti'ni ülke ve toplumu yönetmeyi daha işin başında hedeflediği bir emeldir. Kısaca, bu cephe bir devrim ve devrimci iktidar cephesi olmalıdır. Zaten, içinde bulunduğumuz koşullarda bir devrim ve devrimci iktidar hedeflemeyen hiç bir cephenin yaşamaya şansı yoktur.

Oluşturulacak devrimci cephenin doğası gereği, devrimci güçlerden, devrimci ve iktidar hedefleyen güçlerden oluşması gerektir. Yine devrimci cephenin doğası gereği, bu cephe devrimci güçlerin yer alamayacağı konusundaki devrimci güçler son derece net olmalıdır. Eğer bu cephe bir devrim ve iktidar cephesi dâhilse, ki öyle olmalıdır, devrim ve iktidar gibi düşünceleri olmayan reformist akımların bu cepheye yer almıyacakları kendiliğinden anlaşılıyor. Doğrusu, zaten reformist akımların bir devrim cephesinde yer almaları istemende bulunacaklarını beklememek gerekir. Ama, işin bu yanı önemli değil. Önemli olan şudur: Devrimci cephe oluşturulurken ve oluşturulduktan sonra, devrimci politik güçler reformist akımları karşı vasıl bir politika izleyeceklerdir! Bu sorunun yanıtı, hem cephenin hedefleri, programı, hem de cephenin bileşimiyle il-

gili olduğu için son derece önemlidir. **TRKLENİNİST**, bundan yalıdağık üç yıl önce, reformizmin yalıdağırın, olan devrimin temel ereği haline geldiğini; bu nedenle, reformist akımların teşhir ve itfalelerinden temit edilmesi gerektiğini ortaya koymuştur. Gelişmeler, bu öngörüydü tamamıyla doğrulamıştır. Devletin, işle eylemlerinden ne zaman başı sığsın reformistler hemen devletin imdadına koşuyor. Reformist akımlar, burjuvaziye olan bağlılıklarına işte bu dereceye kadar varmışlardır. Bunların temel hedefi, burjuvaziye emekçi yığınları ve Kürt halkını burjuvazinin gelişmekte olan devrimin önünü kesmekti. Devrim geliştikçe, bu akımların karşı-devrimci öfesi de daha bir ağırlaşır. Böylesine karşı-devrim güçleri ve devrimci cephe, bir ittifak politikası değil, teşhir ve tacit politika izlemelidir. Bolşevizmin 1917 Ekim Devrimi öncesi Menşeviklere ve Sosyalist-devrimcilere karşı izlediği leninist politika bugün de bir Leninistlerin politikalarına ışık tutuyor. 1917 Şubat ve Ekim Devrimleri öncesi Bolşeviklerin izlediği leninist politika sadece bize değil, tüm devrimci güçlere ilham kaynağı olmalıdır. Nedir bu politika; ve bu politikanın ortı neye dayanıyordu? Stalin, Ekim Devriminin hazırlanması döneminde leninist politikaları şöyle açıklıyor:

"Bu dönemde, emperyalizmin en tehlikeli toplumsal doğası, demokmetik küçük burjuva partilerinden, sosyalist-devrimci ve Menşevik partilerden oluşuyordu. Neden? Çünkü, bu partiler, o zaman uzlaşmacı partilerdi, emperyalizmle emekçi kitleleri arasında uzlaşmacı partilerdi. Bolşeviklerin başına darbelerini bu partilere yöneltmiş olması doğaldır, çünkü bu partileri tacit etmeden, emekçi kitlelerin emperyalizmden kopmasına hel

bağlanamaz; oysa bu kopmayı sağlanmadan Sosyal Devrimin zaferine güvenilemezdi. Birçok kişi, o zaman, Bolşeviklerin taktiklerinin bu özelliğini anlamıyorlardı, onları, sosyalist-devrimcilere ve Menşeviklere karşı "işin bir kısmı" heslemekle ve baş hedefi "uzlaşmakla" suçluyorlardı. Ama, Ekim'in hazırlanması döneminin bütününi, Bolşeviklerin, Ekim Devrimini zaferini sağlayabilmemesinin ancak bu zıtlık sayesinde olanaktı olduğu güzel bir biçimde göstermektedir." (Stalin, Leninizmin Soruları, Sf. 122)

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın bugün sahip olduğu koşullar farklı olmakla birlikte, reformist akımların gelişen devrim karşısında rolleri konusunda sorun aynıdır. Reformistler, son süreçte, hem pratik hem de yazıt olarak, gelişen devrim karşısında, devrimin düşmanlarını en tehlikeli toplumsal dayanaklardan olduklarını karretmişlerdir. Onların şimdi tek amaçları var: Devlete karşı devrimci mücadele yürüten ve devrim yoluna giren Kürt halkını, Türkiye içi sınıf ve emekçilerini bu yoldan vazgeçirmek için burjuvaziye uzlaştırmak... Reformistlerin tüm çabaları şimdi bu amaca bağlanmıştır. Eğer devrimci güçler, bu amaçlara sahip reformistleri, emekçi kitlelerden tacit etmezse, emekçi kitlelerin burjuvaziden kopuşu sağlanamayacaktır. Bu nedenle, devrim güçleri, Leninist Partinin yapacağı gibi, şimdi esas darbelerini bu akımlara yöneltmeli, onları emekçi kitlelerden tacit etmek için var güçleriyle çalışmalıdır.

Hiç bir şey, devrim güçlerini bu çabalardan alıkoymamazdır. "En geniş birliktelik" atma, ya da "onlarda da bazı adımlar atabiliriz" gibi bilimsel olmayan, devrimin yazıtıyla asla bağdaşmayan yaklaşımlarla reformistleri tacit çabalarından vazgeçmek, ya da bu görevi

sevkinmek, devrimin politika-ya ödeyeceği bir (sarı) olacaktır. Onlar, yani reformist akımlar, emekçi yığınların, burjuvaziden, sistemden kopmasını önlemek rolünü üstlenmişlerdir. Oysa, yığınlar, burjuvaziden ve kapitalist sistemden kopmadıkça, bir devrimi hazırlamak ve gerçekleştirmek mümkün değildir. Onlar, emekçi kitlelerle, yani devrimin işle gücüyle burjuvazi arasında bir köprü rolüne soyunmuşlardır. Oysa, bu köprüyü yıkmadan emekçiler ve Kürt halkını bir devrimde taşımak mümkün değildir. Bu durumda, reformistlere karşı izlenecek politika, ittifak politikası olabilir mi?

Devrim düşmanlarının bu en tehlikeli toplumsal dayanakları, devrimin müfessihleri olmak göstermek yoluyla küteleri, istemeden de olsa öldürüyoruz. Kütelerin onlardan koyma sürecini yavaşlatıyoruz açık değil mi? Devrim güçlerinin reformist akımlara uzlaşmacı her dostluk eli, yığınların kafasında, bu devrim düşmanları kütelerinde şüphelenenleri doğrudan yazıtacakları. Onlar zaten, devrimci görünüş küteleri aldama çabasında, gerçek devrim güçlerinin onlara dostluk elini uzatması, onları dev-

Devrim cephesinin, devrimi hazırlama sürecinde temel sorunlarından birisi, emekçi yığınları, burjuvaziden ve burjuvazinin en tehlikeli toplumsal dayanağı olan reformist akımlardan koparmak olacaktır.

rimci cepherin müfessili olarak göstermesi onlara bu çabalarında yardımcı olacaktır.

Oysa, daha şimdiden, işçi sınıfı ve emekçi kitleler, devrim yoluna girilince, devletle çatışmaya girdikçe, zorlu ve sert bir mücadelenin zorunluluğunu kavradıkça, reformist akımlardan hayal kırıklığına uğruyor ve onlardan kopuyorlar. Savaş şartlarında, bu hayal kırıklığı ve kopuşun hızlanması kaçınılmazdır. Çünkü, emekçi yığınlar, devielle çarpışmanın, savaşmanın, varlıklarını sürdürmenin zorunlu bir yerli haline geldiğini kavradıkça, onlara, devlet ve burjuvaziye uzlaşma yoluna öneren reformist akımlardan kopması kaçınılmaz olacaktır. İçinde bulunduğumuz sürecin temel özelliği, devrimin, kitle gücünün reformist akımlardan kurtuluş sürecinde olmasıdır. Pek çok maddi, teknik olanağa, kadro bolluğuna, on yıllarla ölçülen geçmişe ve yer yer, burjuvazinin açıktan ya da gülden desteğine rağmen, reformist akımların kitleler üzerinde önemli bir etenek kuramamalarının nedeni budur. Burjuvazinin, ÖDP'ye (dışarı, Ödlekler ve Döneler Partisi diye okuyabiliriz) gawele saygıları ve televizyon ekranlarını nasıl açtığını hep birlikte gördük. Burjuvazinin, karşı-devrim cephesinin "Ödlekler ve Döneler Partisi"ne bu kadar ilgisi abetle nedensiz değildir. Öte yandan, bu partinin bugün ortaya çıkması da bir rastlantı değildir. Ayrıca, "Ödlekler ve Döneler Partisi"nin bu yolda yalnız olmadığını da eklememiz lazım. Burjuvazinin ve devletin bunca destek vermesine, göz yummasına; kendidierinin sahip olduğu bunca maddi, teknik ve kadro olanağına rağmen tüm reformist akımlar hâlâ belli bir güç elde edemiyorlarsa ve hatta günden güne güç kaybediyorlarsa; buna karşılık, her adımıyla devletin mer-

missi, copu, katliamı ile karşılaştığı devrimci güçler, her şeye rağmen yok edilemiyorlarsa, bunun temel nedeni, emekçi yığınların reformist akımları değil, devrimci güçleri destekliyor olmasıdır.

Bu sömeci, yani, emekçi kitlelerin reformist siyasal akımlardan kopuş sürecini, reformist akımların kitlelerden kurtuluş sürecini hızlandırmalıyız. Bu süreci hızlandıracak politikalar izlemek, devrim güçleri açısından, devrimin geleceği açısından son derece önemlidir. Çünkü, devrimin başansı, önemli ölçüde, emekçi kitlelerin burjuvaziden kopuşuna, bu reformist akımların etkisinden kurtuluşuna bağlıdır. Peki, bu teridi somut olarak hangi biçimde ve hangi sloganlarla gerçekleştirebiliriz? Kesaca söyleyecek olursak, devrim güçleri, en başta devrim ve iktidar hedefini öne çıkararak, devrimci istemleri öne sürerek, devrimin temel sorunlarını ön plana alarak bu teridi hızlandırmalıyız, yoksa, reformistlere ittifak etini uzatarak değil. Devrimin örgütlü politik gücünün cephe birliği şeklinde bir araya gelmesi ve oluşacak devrim cephesinin devrimci bir programa sahip olması da, reformist akımların emekçi kitlelerden kurtuluş sürecini hızlandırmada yardımcı olacaktır.

DEVİRİM CEPHESİNİN PROGRAMI ÜZERİNE BAZI ÖNERİLER

Devrim cephesinin, devrimi hazırlama sürecinde temel sorunlarından birisi, emekçi yığınların, burjuvaziden ve burjuvazinin en tehlikeli toplumsal dayanağı olan reformist akımlardan koparmak olacaktır. Cephenin kurulmasının kendisi dehi bu sorunun çözümünde önemli bir adım olacaktır. Bir başta önemli adım ise, cephenin devrimci bir programa kavuşmasıyla atılmış olacaktır. Madem ki, cephe bir

devrim ve iktidar cephesi olacaktır, öyleyse, bu cephenin programı da bu amaca uygun olacaktır. Kısacası; cephenin programı, bir devrim programı olacaktır. Devrimci bir program ve bu programa uygun sloganlar kitleleri reformist akımların politik etkisinden kurtarma sürecini hızlandıracaktır. Devrim yoluna giren emekçi yığınların kendilerine götürülecek bir devrimci programa yöneleceklerinden ve o programı savunacak devrim güçleri etrafında toplanacaklarından şüphe duyulmamalıdır.

Öyleyse, devrim cephesinin programı neyi içermelidir?

Devrim cephesinin, devleti yıkmayı, burjuvazinin ekonomik-politik iktidarını yıkmayı ve onun yerine devrimci bir halk iktidarını kurmayı, bu halk iktidarının yürütme gücü olarak, son derece cesur çabalarla bir geçici devrim hükümeti kurmayı hedeflediğini açıkça ilan etmesi, gerilimi üzerinde durmalıdır. Bunun yanı sıra, cephe, daha bugünden, Kurt ulusunun aynı zamanda kendi bağımsız devletini kurma halde dehi, kendi kaderini tayin hakkına, hiç bir ön koşul bağlamaksızın teridiğini ilan etmelidir. Her iki ülke devrimi açısından yaşamsal önemde olan Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini gerçekleştirmenin ilk ve temel koşulu budur. Bugün, her iki ulus emekçi halklarının ortak düşmana karşı aynı zaman diliminde bir savaş içinde olması bu mücadele birliğinin bir biçimini oluşturuyor. Ancak, devrimi ve iktidarı hedeflediğimiz yerde bununla yetinmeyiz. Bu mücadele birliğini pekiştirmek ve daha bilinçli, daha örgütlü hale getirmek için devrimci ulusal kurtuluş hareketi olarak PKK'nın devrim cephesinde yer almasına yoğun çaba harcanmalıdır. Bu gerçekleştirdiğinde Kürt ve Türk emekçi halklarının mücadele birliği daha sağlam temellerde

Devrim cephesinin, devrimi hazırlama sürecinde temel sorunlarından birisi, emekçi yığınları, burjuvaziden ve burjuvazinin en tehlikeli toplumsal dayanağı olan reformist akımlardan koparmak olacaktır.

gerçekleşmiş olmalıdır. Kalmayacak, reformist akımların Kurt halkıyla Türk burjuvazisini bir araya getirme çabaları boğuna uğrayacağı gibi, devrimin askeri ve siyasi gücü de on kat artmış olacaktır. Öte yandan, ebeme ki, cephe programının ulusal sorunla ilgili maddesi, Anap, Laz, Çerkez gibi ulusal topluluk halklarının ulusal haklarını yer verecek şekilde düzenlenmelidir.

Cephe programı başka neyi içermelidir? Cephe, en başta büyük topraklara, büyük sermayenin mal varlıklarına, bankalara, büyük iç ve dış ticaret şirketlerine, emperyalist kuruluşlara el koyacağı, büyük toprak mülkiyetini kamulaştıracığına, küçük üretici ve esnafın bankaların olan borçlarını iptal edeceğini vb. öngörülerini açıkça ilan etmelidir. Böylece, emekçi yığınlar hangi somut hedefler için dövüşüklerini ve ölüme göze alacaklarını, yaşamlarının zafere birlikte nasıl değişeceğini şimdiden görüp anlamaktadır. Cephe, bu ekonomik önlemleri almadan, daha doğrusu, burjuvazi sınıfının ekonomik iktidarını bu ekonomik devrimle yökmeden kazanacağı politik zafere, politik devrimini koyamayacağı gibidir; daha bugünden bu hedeflerini açıklamassa emekçi kitleleri burjuvaziden ve onun toplumsal dayanağı olan reformist akımlardan kurtulma çabalarını da başarıyla tamamlayacaktır. Bu

nedensiz, cephe, devrimin zafıyla birlikte eleacağı ekonomik önlemleri hiç bir muhtlaklığa yer vermeden açıldaymış ilan etmelidir. Emekçi kitleleri kazanmak ve onları devrime hazırlamak için cephe, bu programa uygun sloganlar bulup emekçi kitleleri, formüle edeceği bu sloganlarla erdemelidir.

Cephe programının kendisi ve cephenin politik hedefleri, aşırıda, cephenin hangi güçlerden oluşacağı ve oluşması gerektiği hakkında yeterli bir fikir veriyor. Açık ki, emekçi kitlelerle burjuvaziyi uzlaştırmak çabasında olan reformist akımlar, emekçi kitlelere dayanarak burjuvazinin ekonoriik ve politik egemenliğine son verme amacındaki bir birlik içinde yer almak istemeyebilir; yer almayacaklardır. Bu anlamda, devrimi hazırlama sürecinin emekçi kitleleri kazanmak için cephe ile reformist akımlar arasındaki bir süneç olacağını söylemek yerinde olacaktır.

Öte yandan, cephenin devrimci amaçları ile, bu amaçları gerçekleştirmek için başvuracağı mücadele biçimleri arasında tam bir uyumun olması gerektiği açıktır. Devlet aygıtını yıkarak politik ve ekonomik alandan hedeflemek, ama buna uygun mücadele biçimlerini onaylanmak, bunun için gerekli örgütsel, teknik ve maddi hazırlığa girilmemesi devrim ve iktidar iddiasını kuru bir söz düzeyine düşürecekler. Zaten, gerçekleşmesi için gerekli pratik adımlar alınmadığı, gerekli hazırlıklar ve önlemler alınmadığı sürece, burjuvazinin devrim ve iktidar sözcüklerinin ile getirilmesinden fazla rahatsız olacağını düşünmek gerekir. Çünkü, dünyadaki sosyal politik zor aygıtına dayanarak egemenliğini sürdüren Türk burjuvazisi, ciddi bir hareket etmediği sürece bu egemenliğini yitirmeyeceğini bilecek bir biçimde ve sınıf bilinciyle sahiptir. Cephenin hedefleri ile hazırlığı, sözü de pratiği arasındaki uyum, onu refor-

mist akımlardan ayıracağı gibi, tezi bir durum, yerli söz ile pratik, biçim ile de arasındaki bir çelişki de onu emekçi yığınların bilincinde ve gözünde reformist akımların düzeyine indirecektir. Demek ki, cephenin amaçlarını gerçekleştirmek için başvuracağı devrimci mücadele biçimleri de devrim yoluna girmiş emekçi yığınlar ve Kürt halkları kazanımının bir yolu olacaktır.

Bu soruna devrimimizin nedeni şudur: Bazı devrimci yapılar, reformist akımları "genel mücadele biçimleri de önersekler biz o eylemlerde onlarla birlikte olur, sonra yine yolunuza devam edersiniz" biçiminde yaklaşarak, reformist akımların kesim kopuşu reddeden bir politika da ısrar ediyorlar. Bu politikayı savunan devrimci yapılara göre "imza kampanyası önermiş, imza toplandı, mum yakmayı önermiş mum yakandı, silahlı mücadele vermeye istekliyiz silahlı mücadele birliği yapalım" vb. biçiminde bir anlayış savunulmamalıdır. Bu politikaları baştan aşağı yanlış olduğunu söylememiz gerekiyor. Her şeyden önce, sonunun onun kavrayamadığı için yanlışlar. İkincisi; mücadele biçimleri sorununa tarihsel bakıldığında yaklaşmadığı için yanlıştır. Üçüncüsü; reformistliği hep eylemsizliği savunmak biçiminde anladığı için yanlıştır.

Bu anlayış, sorunun özümlenememesinin sonucudur. Çünkü, sorunun kiminle ne kadar yürüneceği meselesi değil, emekçi yığınların reformistlerin etkisinden nasıl kurtarılacağı sorunudur. Açık ki, reformistlerin birlikte yürüyerek, onların geneye çekici eğilimlerine boyun eğerek emekçi yığınları onların etkisinden kurtaramaz, devrimci bir bilinç ve ruh haline eğilemez, onları devrim için hazırlayamaz. Ayrıca, yine için bu noktasında, cephenin peçeli değil, lafçı bir devrimci cephe olduğunu unutmamalıdır. Hiç kimsenin boş eylemlerde bir araya gelmek için

cephe kurulması gerektiğini savunacağını savunuyoruz. Bazı eylemlerde bir araya gelmenin adı olsa olsa güç birliği olur, eylem birliği olur, ama cephe birliği, hele de devrimi hedefleyen cephe birliği olmaz. Oysa, kurulacak cephenin bir devrim cephesi olması gerektiği konusunda kimsenin bir itirazı yok, öyle görünüyor.

İkincisi, bu anlayış, mücadele biçimlerine tarihsel açıdan bakılmamasının sonucudur. Oysa, markizizm, mücadele biçimleri sorununa tarihsel açıdan yaklaşmayı gerektirir. Bu, şu anlama geliyor: Biz, hiçbir mücadele biçimini peşinen reddetmeyeceğimize gibi, hiçbir mücadeleyi de peşinen kabul etmeyiz. Belirli bir anda ve belirli koşullarda hangi mücadele biçiminin başat olduğu, hangilerinin tali olduğu somut koşulları somut tahlil sonucu karar veririz. Büt, bu alanda reformistlerden ayrılan temel çizgi budur. Çünkü, reformizmin bu konudaki ayıncı övelliği, daimi hareketin erişmiş bulunduğu düzeyden daha geniş eylem biçimlerini savunmasıdır. Ki, bu durum daima görecelik arz eder. Örneğin; kitlelerin artık parlamenter biçimlerden yüz çevirdiği dönemlerde parlamenter biçimleri savunur; burjuva iktidarı yıkılmaya karşı karşıya olduğu koşullarda, iktidarı almak yerine burjuvaziyi gerçekleştirmede bir kurucu meclisi savunur vb. Kısacası, emekçi yığınların eylemine daha devrimci bir biçim vermek yerine onu düzen sınırları içinde tutacak biçimlere yönelir. Marşisler ise, bu yaklaşımın aksine, daimi doğru olan bir eylem biçimini, koşulların değişmesiyle bugün yanlış bulabilir ve daimi hareketin yönünü ve eğilimini anlamaya çalışarak onu daha üst bir düzeye çıkarmaya çalışır. Devrimci kitlelerin mümkün olmasa olmaz koşulu budur.

Üçüncüsü, bu anlayış, eylemleri ifade edilmemiş olsa da, reformistliği, bir eylemsizlik

olarak algıladığı için yanlıştır. Bu yüzden de, "onları ne kadar eyleme çekemiyoruz" mantığıyla yaklaşılıyor. Hafızlı sorular, eylem olsun da ne okursa olsun, ya da halk arasında söylendiği gibi, "namede hareket, omca bereket" anlayışı değildir. Elbette, kimse bunu açıkça savunamaz. Sorunun özü şudur: Emekçi yığınların eylemini içinde bulunduğu düzeyden daha ileri düzeylere taşıyacak eylem biçimleri ve sloganları ortaya koymaktır. Yoksa, reformist akımlar da eyleme geçme konusunda, pek isteksiz davranmazlar, ama, ne eylem... Kitleleri düzen içinde tutacak, bulundukları noktadan kesinlikle geriye çekecek eylem biçimleri... Yığınlar iktidarı mı yürüyorlar, reformistler hemen bu yürüyüşü durduracak –ve bugün den beklediğinden oldukça ileri bir istem sayılabilecek – kurucu meclisi önerisiyle emekçi kitlelerin karşısına çıkarlar. Emekçi yığınlar artık mücadelelerin silahlı biçimlerine mi başvuruyorlar, reformistler bu sefer, barışçı olmak koşuluyla, genel grev dahi öneriler vb. Demek ki, reformistler herhangi bir eyleme çekine çekemiyor, reformizmin özümlenememesinden uzak bilimsel olmayan, devrimci de olmayan bir anlayışın ürünüdür.

Sonuç olarak, devrimin tüm yıkıcı güçlerini faşist devlet üzerine yönelecek, bütün savvetlerimiz bir tek noktada birleştirecek ve bir tek merkezde saldırdığı yoğunlaştırarak devrimci cephenin kurulması artık bir zorunluluk olmuştur. Devrimci cephenin kurulmasının, devrimin tüm güçlerini, Kürt-Türk halklarının mücadele birliğini sağlamanın koşullarını olgunlaştırmasıdır. Bu, Türkiye ve Kürdistan devrimini aşırıdan bir tarihsel momentler. Devrimin örgütlü politik güçleri bu tarihsel momentte üzerlerine düşen görevleri yerine getirmenin sorumluluğu almışlardır.

Taylan IŞIK

Oportünizm Olgunlaşıyor:

BARIŞSEVERLİK MASKESİ ALTINDA SINIF İŞBİRLİĞİ!

Kürt ulusal sorunumuz sadece askeri çözümlü yok, bir de siyasi çözümü var. TC içinde, askeri çözümden yana olanların dışında, siyasi çözümden yana olan güçler de var. Bunlardan birincilerine, şahımlar, üçüncülerine de güvenciler damak laşım gelir. Üstelik, son dönemde, güvencilerin sayısında artış gözlemlendiği de herkesçe aşkardır. Bilinmelidir ki, ne kadar besik örtülere olunduk, tam güvenciler dostlanmadır.

İşte böyle sahneleniyor oportünizmin draması. Kostümü sarıya-sümsük, dekon, Çekrek, böcek, kalabek. Ve fonda, İli hakırık ve mahlî şifkileriyle, şahımlar rollerini oynuyorlar oportünizmin esas öğeler ve fitnesanları. Burası böyle sradan oportünistler değil; Türkiye ve Kürdistan'da yaşananlar ötesi iş savaşı çıkarışlarıdır oportünistlerdir. Olgunlaşmış sosyal-referanslarda sosyal-sosyalizmdir.

"Siyasi Çözüm" diyorlar ve bu ne iddual belirsiz ifadesinden "Askeri Olmayan Çözüm"ü anlamamız istiyorlar. Sanki siyaset bir şey, savaş başka bir şeymiş gibi gösteriyor ve işin arasındaki kopmaz bağı gözlerden saklanmaya çalışıyorlar.

Oysa, "Savaş politikasının başta aşkarda devamında, yani siddet aşkardır." Politikayla ne bu çuhâ ile ilgili olan herkesin bilebileceği bir gerçek, neden gözlerden saklanmaya çalışılıyor? Oportünizm, Türk ve Kürt halklarının kafasını bu şekilde karıştırmaktan ne tür bir çıkar çıkarıyor? Öyle görünüyor ki, halkları barış beklentisine sokabilmek için en geçerli yoldur bu olduğunu düşünüyorlar. Gerçekten de, savaşla siyaset arasında kopmaz bağı bilmiyorlar, savaşın, siyasetin başta aşkarda devamı olduğunu anlamıyorlar, savaşın sonucunu da kavrayamaz ve politik boş, tamamen bir barış hayalına kapılırlar. Oportünistlerin tüm hesapları da bu yönülemeye, bu kavrayıştağa dayanıyor mu aslen?

Gerçekle, örneğin, diplomatik görüşme ve yazışmalar ne kadar siyasetin yöntemiyeler, savaş da, en az onlar kadar siyasetin yöntemidir. Her sınıf, kendi bağışta sınıf siyaseti doğrultusunda görüşme "barış" araç ve yöntemler kullanabileceği gibi (yasal topantı, diğkece toplama, suz verme, keşifler, pazarlıklar veya diplomatik yöntemler vb.) bu yöntemlerin çıkarılması korumaya sunmadığı durumlarında ise, savaş siyaseti baktı. Peki, burjuvazi, uyguladığı yöntemlere göre değişir?

"Burjuvazi, bir yöntemden başka, bir yöntemin köküne ilişkin hesapları sorucu değil, bir

metoduna sorunu da değil, ama kendi bir durumunun temel çelişke potansiyelini geçer."

Lenin'in verdiği bu cevap doğrultusunda düşünmeye devam edelim. Nedir burjuvazinin kendi bir durumunun temel çelişke? Hiç bu şüphesiz, bu, emek ile sermaye arasındaki çelişkedir. Eğer diyalektik düşünme yöntemini ip cembazlığında değil de, bir gösterecek amacıyla nesnel durumun tabiiyatını kullanacaklar, kapitalist toplumun temel çelişkilerinin, üretilen toplumsal karakterlerle mahlî düzeninin özel karakter arasındaki çelişke olduğunu kabul ediyoruz demektir. Kapitalist toplumun tüm diğer çelişkileri (ki ezilen ulus, ezilen ulus arasındaki çelişke de bunlardan biridir) bir temel çelişkeye göre birliktedirler çelişkilerdir. Dönem dönem, bir-çiridenen çelişkiler önem kazanıp, ön plana çıkarlar, hatta temel çelişkenin özünü örtün bir durumu da çözümler, sürecin bağışta sonuna değin varlığını sürdüren, alttan alta da olsa sürecin asıl gücünü belirleyen ve sonu sonuna, eski sürecin kapanıp bir üst aşkarda yeni bir sürecin başlaması çözümlüne bağı olan çelişke, emek ile sermaye arasındaki çelişkedir. Çünkü bu çelişke, bütün toplumun kitlesel örgütlenmesinin en doğrudan, en tam ifadesidir. Ve emekler ortaya çıkan bir insanlık tarihinin gücünü belirleyen temel çelişke, daha sonra emekle, ezilen sınıf arasındaki çelişke ve bu çelişken kaynaktaki sınıf savaşlarıdır. Sınıflar ortadan kalkmaya değin de sınıf farklılıklar, insanlık tarihinin aşkardırında da, dil, ulus, kültür, renk, ırk vb. farklılıkları göre temel belirleyici oima özelliğini sürdürecektir.

Lenin'in her zaman "Her şeyden önce kesin bir ekonomik çözümlenmeye dayanarak" yola çıkarlar. Bana vusgi yapmanın gerekste değildir. Çünkü, olayların tabiiyatında "Her şeyden önce kesin bir ekonomik çözümlenmeye dayanarak" ok ok unutulur. O halde, insanca hatalanmak gerekcektir. Türkiye tekelci sermayesi, tarihinin en darın ekonomik kriz içinde debelenmektedir ve politik krize batırılmayı bir süredir deniyor; bu kriz, öyle sradan bir kriz değil; yapısal karakter taşımaktadır. Bu konu üzerinde delilleri yasadı, çelişke ve kimsede bulun aksarı ispatlanabilir değil. Bu kriz, tümüyle kapitalist mesele uretilmiş kitildir ve burjuvazinin, artık mahlî düzeninin kaçığı bir süreçte kapitalist düzenin tarihi her yoldan ifis borular çözümlenmektedir. Bütün oportünistlerin, "Acıya Nalâlı Kurtuluş" hesabı, tekelci sermaye için krizden "kurtuluş" yolları araya düşünürler, gerçekle, "kışa günün kışın" peşinde bir zambarda

yaşayan tekelci tam bir tabiiyat içinde. Tekelci sermaye için krizden kurtuluşu görünün, bilinün bir yolu yoktur.

Savaşla siyaset arasındaki bağışta ve siyaset değişiminin aşkarda yatan temel nedenini de her şeyden önce emek ile sermaye arasındaki çelişkenin düzeyi olduğunu hatırlatmak olmalıdır. Bu gerçeğe dayanarak, Türkiye Tekelci sermayesinin, yitirdiği tam bir karadilekte yarattığı savaş siyasetinden **barış siyasetine geçemeyeceğini** iddia ediyoruz. Yine bu iddianın bir devamı olarak da "barış" yahut "siyasi çözüm" isminin, eğer aslen yolları ziddetlik ve boş beklentilere saklamak için kullanılacak ortaya atılmış bir yalan **değildir, ahkık dejesinde bir sahtelik** olduğunu düşünüyoruz. Ki, her bir durumda da sonuç aynıdır. Bilecek veya bilmiyorlar, **ama savaşın burjuvazi cepheye merkezlenmek...** Bu sözlerle kezdeletime bekadık yapıldığına düşününler, öncüllere şu sorulara cevap vermediler: Barışla, Türkiye tekelci sermayesi kışa vermeye dahi yetenekli mi? Ve kışa için ve emekçi yitirmeler ya da Kürt halkının istemleri karşılıklı duyurulabilecek istemler mi? Ahk bağında herkece, her bir sonuna da kuşkusuz "Hayır" diye yanıt verir. Gerçekten de, "Bölünmeye gollü" diye aşkarda ifis ederek Kürt televizyonuna dahi kışa çıkan, ya da önce söyleme rağmen emekçi memurları ancak 5 kışık ok koruruz olacak kadar "sını" yapabildi bir devlet kelimesinin gerçek aslemlerinde karışık dahi veremediği gün gibi ortadadır. Özellikle son beş yıldır yaşanan benzer nitelikte her övün, iddianın kanıt oluşturmuştu. Tekelci sermaye gerek Kürt halkının, gerekse işçi ve emekçi yitirmelerin taleplerini tabiiyat ederek duyuracak olmalarda kışın da olsa sahip olmanın çok uzğundadır. Peki, Türk ve Kürt emekçilerinin istemlerinin karşılığı nedir? Kürt halkının en birin aşkarda evladını talevüyor vb. kışmak için topantı çözümlenmiş anlatabilmek yensiz. Kürt halkının duyurulması, ancak, hem ulusal, hem de sosyal istemlerinin bun ve kökünü biçimde karıştırmayla mümkündür. Bu da, hiç kuşkusuz, TC'nin sorunu demektir. **Aynı durum, Türkiye'de işçi ve emekçileri, istemlerinin duyurulması için de geçerlidir.**

Sonuç olarak, Kürt ve Türk halklarının istemleri yaşanmaktadır. Başta Kürt halkı olmak üzere işçi ve emekçi yitirmeler, bunun böyle olduğunu, aslen yıllardır yaşadıklarını ortaya koyarak, topantı doğrudan karıştırmaktadır. Bu yansal sorunlar hiçbir kışıyla çözümlenmez. Öte yandan, TC, kışık vererek olanak

CEZAEYLERİNDEN... CEZAEYLERİNDEN...

13 ŞUBAT '96

Malatya Cezaevi'nde kalan Sakine Fidan, Zeliha Tekkanat, Şenay Yıldız isimli tutsakların Diyarbakır Cezaevi'ne karar duruşmaları için götürülmeleri konusunda doğrudan Diyarbakır Cezaevi'ne götürülmeyle, Elazığ Cezaevi'nde bir gün bekletildikleri ve bu cezaevinde asker ve gardiyanların saldırılarına uğradıkları bildirildi. Saldırı sonucu yaralanan tutsakların götürüldükleri Diyarbakır Cezaevi'ne kabul edilmedikleri ve tekrar Malatya Cezaevi'ne geri götürüldükleri bildirildi. Malatya Cezaevi'nden saldırıyı kimlerin devrimci tutsaklara yaptıkları açıklanmadı ancak adı altında yapılan iktisadi protesto ederek olayın failleri hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını bildirdiler.

17 ŞUBAT '96

Cezaevlerinde ölüm olayları devam ediyor. Mustafa Kaya, Bedran Önes ve Kalender Kuyupınar'dan sonra Yozgat Cezaevi'nde PKK davasından yattmakta olan Süleyman ÖZER adı tutsak kaldırıldığı Ankara Numune Hastanesi'nde yaşamını yitirdi. Süleyman ÖZER'in yakınları yaptıkları açıklamada, kan kanseri olan ÖZER'in tedavisinin Adalet Bakanlığı ve cezaevi idaresinde hileli olarak engellendiğini, defalarca kendilerinin tedavi ettirme taleplerinin kabul edilmediğini, bu engellenmenin, ölüme giden anlaşılmasız izni ile Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırılacağı kadar sürdürebildiğini söylediler.

18 ŞUBAT '96

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde yatan devrimci yurtsever tutsaklar Solihat'ın ÖZER'in tedavisinin engellenerek katledilmesini protesto etmek için bir akşam sayım vermeyerek sorunular hakkında suç duyurusunda bulundular.

23 ŞUBAT '96

Çanakkale Cezaevi'ne yatmakta olan devrimci tutsaklar yaklaşık 36 gündür sürdürdükleri açlık grevine devam ediyorlar.

28 ŞUBAT '96

Konya Cezaevi'nde Metin Göktepe'nin katledilmesini protesto için dönüştürülen açlık grevi yapan tutsaklara saldırı yapmak için provokasyon ortamı yaratılmaya çalışıldığı bildirildi. Ayrıca Konya Cezaevi'nde tutsak yakınlara da ziyaretler sırasında idarenin ve jandarmaların saldırılarına maruz kaldığını, gelen ziyetçilerin tutsaklara verilmemesi ve içeriye ad içerikli yayın akamadığı öğrenildi.

Gebze Özel Tıp Cezaevi'nde kalan devrimci tutsaklar faşist TU devletin saldırı-

larını protesto etmek için dönüştürülen açlık grevine bağlıdır.

29 ŞUBAT '96

İstanbul DGM'de görülen İstanbul Barosu iktisadilerinin duruşmasında jandarma mahkeme heyetinin talimatı ile tutsaklara saldırı. Olay göze göldü. 29 Şubat günü mahkemeye giden tutsakların savunma hakları gasp edilerek idilennmedeki saraya göre oturmadıkları gerekçesi ile mahkemeden çıkarılmaması karar verildi. Bunun üzerine tutsaklar "Savunma Haklarımız Engellenemez" diyerek slogan attılar. Bu slogan üzerine illeleri ve gazetecileri saldıran dışına çıkartan jandarma tutsaklara saldırı. Müvekkillerinin saldırıya uğradığı sırada salonda bulunan avukatların kürsüde jandarma tarafından itiliftikten sonra avukatları cep ve tekme ile saldıran jandarmalar, avukatları da salondan dışarı attı. Bu duruma protesto eden Halkın Hukuk Bürosü avukatları yaptıkları açıklama ile bu saldırıların ilk olmadığını, böyle bir ortamda yargılanmadan ve savunmadan bahsedilemeyeceğini söylediler. Saldırıya uğrayan Metin Narin ve Gürkut Gürsoy, İstanbul Adliyesi'ne başvurarak kendilerine saldıran jandarmalar ve olaya göz yuman mahkeme heyeti hakkında soruşturma açılmasını istediler.

4 MART '96

Malatya E. Tipi Cezaevi'nde kalan TKP/ML, TKP/ML, MLKP, DHKP-C davası tutsakları yaptıkları bir açıklamada Türkiye ve Kürdistan'daki katliamların, infazların genelde tüm cezaevlerinde-

ki, özde ise Bursa ve Ümraniye Cezaevlerindeki saldırılarla protesto etmek ve katillerin yargılanması için 3'er günlük dönüştürme açlık grevine başladıklarını belirttiler.

5 MART '96

Kayseri Cezaevi'nde meydana gelen hak gasplarını protesto etmek için devrimci-yurtsever tutsaklar başından bir aydan beri sürdürülmekte olan açlık grevi direnişi tutsakların 25 maddeden oluşan taleplerinin idare tarafından kabul edilmesi ile son buldu. Tutsaklar açlık grevine bağlarken yaptıkları açıklamada açlık grevine başlama zedeledikleri siyasi kimliklerine yemelik, insanlık onurunu ayaklar altına alan saldırılarla karşı karşıya olduklarının belirterek tüm kamuyu bu saldırıları karşı durmalı olmaya çağırmağardı. Tutsaklar bu uygulamaların aetsubay Mustafa Eren tarafından kendilerine dayatıldığını söylemişlerdi.

• • • 7 Kasım '95'te CHP Beyoğlu binasına işgal ettikleri gerekçesiyle tutuklanan 7 devrimci sanatçı ilk duruşmalarına çıktılar. Devrimci sanatçılar 7 Kasım günü kamuyu cezaevlerindeki baskı ve katliamlara karşı durmalı olmaya çağırmağardı. Mahkemeyi izlemek üzere yaklaşık 300 kişi geldi. Duruşmanın geç saatlere sarkması üzerine tahminen durmalı olan izleyiciler, duruşmanın tahliyesiyle sonuçlanmasını için beklemedikleri, oradan ayrılma-yacaklarını söylediler. Duruşma sonucu 7 devrimci sanatçının tahliyesi ve davanın 1. Asliye Ceza Mahkemesi'ne görülmesine karar verildi.

GAZİ ve 1 MAYIS SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

17'sindeydiler... 40'ındaydılar... Sömürsün, zulmün cehenneminde yok etmek istedikler onları... Bay eğnediler... Savaşçılar! Özgürce, onurlu yaşamak istemenin bedelini tıyan ateşi ile yanan sekakları kanları ile boyayarak, ölümü ölümsüzlükle yenerrek ödediler. Arık düşmanın sonunun geldiğini gösteren bir oadında adları ve anları.

Hali KAYA, Refa KOPAL, Fadime BİNGÖL,
Sezgin ENGİN, AN YILDIRIM, Zeynep POYRAZ,
Hali KAYA, Dilek SEVİNG, Fevzi TUNÇ, Hakan SEL,
Menur EFE, Hasan GÜRGEN, Dinçer YILMAZ,
Hasan ERŞÜRER, Şefika SEYİ, Gülüm ALTINBAĞ,
İsmail BALTACI, Hasan PUBAN, Genca DEMİRCİ,
Yaşar AYDIN, Hakan ÇUBUK...

UNUTMAYACAĞIZ! UNUTTURMAYACAĞIZ!

Her birinin
canlar verdik
bu günde
Dahas nice
can var
halklar arasında
Her biri
bin yürek
tasar hayranları
Özperdeğin gulu
huyarları geçer...

Devrimci Tutsak Ailelerinden

23 ŞUBAT '96

• Buca Cezaevi önünde toplanan TİYAD'ın aileler yaptığı basın açıklamasında Buca katliamında katledilen Tuzan KILIÇ'ın kardeşi Yeliz KILIÇ'a gözaltında polis tarafından tecavüz edilmesini, Sivas'ta devlet terörünün artarak sürdürülmesini, işyerinin boğaltılmasını, Ümraniye Cezaevi'ndeki saklında ağır yarılanan Alan DURMAZ ve Cengiz ÇALIKOPARAN'ın tahliye edilemeyecek tedavilerinin engellenmesini ve tüm devrimci tutsakları açık görüş haklarını kullanmalarını protesto ederek aileler açıklamasından sonra "Zindanlar Boğuldu, Tutsaklara Özgürlük!" şükünde sloganlar atarak dağıldılar.

• Çarıközü Cezaevi önünde basın açıklaması yapan Çarıközü Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların yakınları, "Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir" diyerek "Katliamlarda, işsizlikte, gözaltılarda kayıpların karşı sessiz kalınmayacaklarına, davarlı olacağız" söylediler. Basın açıklamasının bitiminden sonra aileler ve ziyaretçiler sloganlar atarak dağıldılar.

24 SUBAT '96

DETUDAP'ın aileler İstiklal Caddesi Mea Sokak'ta bir basın açıklaması yaptılar. Buca'da katledilen devrimci tutsak

Tuzan KILIÇ'ın kardeşi Yeliz KILIÇ'a gözaltında polis tarafından tecavüz edilmesini protesto eden basın açıklamasında "İnsancın tecavüz ederek yıldırma-ya çalıştığı anıyağın bir gün hak ettiği cevabı bulacağı" söylendi. Basın açıklamasında "İşkencecilerden İzzet Dağmollardan Hesap Soracağız", "Tecavüz ve İşkence Devletin Tükendiği", "Namusumuz Onu Kağamandır" yazılı dövizler açıldı.

• DETAK'ın aileler yaptığı basın açıklaması ile Marisa'da Yeliz KILIÇ ve arkadaşlarına yapılan işkenceleri, İstanbul'da ise kendi çocuklarının evlerinden alınarak gözaltında 15 gün boyunca işkenceyle geçirilenelelerini protesto ederek "Devletin baskılan çocuklarını ve baskılan yıldırılmayacak. İnsanlık onuru işkenceyi pencecek" dediler.

• Galatasaray Lisesi önünde yapılan oturma eyleminin 42'si yapıldı. Abdülhak CANAN'ın taratıldığı oturma eylemine yaklaşık 150 kişi katıldı.

2 MART '96

Galatasaray Lisesi önünde yapılan oturma eyleminin 42 yapıldı. Eylemde Başkale'ye bağlı Aydemir Köyü'nde katledilen, 4 köylü basına taratıldı. İstanbul'daki eyleme katılmak üzere Diyarbakır'dan gelecek olan kelepikçilerin po-

lis tarafından engellendiği bildirildi.

3 MART '96

Yüz Çiçek Açın Kültür Merkezi'nde bir dayanışma sergisi düzenlendi. 7 Kasım 1995 günü açık grevinde olan 1200 devrimci tutsağa destek vermek amacıyla CHP Beyoğlu İlçe binasını işgal eden 7 devrimci seriatçıya destek olmak amacıyla düzenlenen sergiye çok sayıda insan katıldı. Sergide sarıyağlının 5 Mart'ta yapılacak olan dınışmasına, kendine itaatinin diyen herkes davet edildi. Sergide DETAK'ın aileleri de katılmak tutsak seriatçıları dayanışma işkence olduklarını belirttiler.

4 MART '96

DETUDAP'ın yaptığı açıklamada ise Marisa'da 14 ile 24 yaşları arasındaki çocuk ve gençlere yapılan işkenceleri protesto etti ve işkence uygulamalarının giderek yoğunlaşığı ve toplumun buna dayatılması gerektiği işkence yaparlarını cezaları kalmasını için, hazineye geçilmesi gerektiğini belirttikten, Marisa'da işkence yapanlar ve yakın koruyanlar hakkında suç duyurusunda bulunmak için tüm devrimci deneklerin katılımını 6 Mart günü yapılacak suç duyurusuna katılmaya çağırıldı.

İNSANLIK ONURU İŞKENCEYİ YENİYOR!

Faşist TC devleti sonu yaklaştıkça kolluk güçleri aracılığıyla zıppına etrafına saldımaya devam ediyor... Saldırıları arttırarak sürdürüyor. Artık, saldırılar gidenececek boyutlarda karşımıza çıkıyor. Yoğun tutuklama turyası, cezaevlerine yapılan saldırılar, devrimci tutsakların katledilmesi, emekçi semilerine arabasız olarak yapılan operasyonlar, gözaltılar... Ve artık günlük yaşamın bir parçasıymış gibi gösterilmeye çalışılan insanlık suçu işkence...

İşkencehaneler devrimci iradenin lağime ve işkencinin cellatlarına karşı direnme alanlarından, savaşım alanlarından birisidir. Devlet son dönemlerde devrimci duruş ve işkenciden kendisi zafere çıkarak ve devrim cephesini yıkmak için kullandığı araçlardan biri olarak işkenceyi aynır etmeksizin tüm insanlara uyguluyor. İHD'nin yıl başından bu yana işkence ve gözaltıları aşadığı rapora göre emekçi semilerine düzenlenen operasyonlar sonrasında birçok insan gözaltına alındı. İşkencecilerden geçirilerek tutuklandı. Sadece Rıza Bozbaş vs Orhan Özen'in cezaevi töreninde birden fazla insan gözaltına alındı, işkence gördü. Bunlardan Metin Göktepe işkenceye katıldı. Bu sürede İHD'ye 6'sı çocuk, 9'u kadın olmak üzere toplam 371 kişi işkence görüldüğü söylenerek başvuruldu.

Sistemli olarak uygulanan ancak devletin varlığını sürekli yitirdiği işkence gerçeği Marisa'da yaşları 14-24 arasındaki genç-

lere işkence yapıldığını o dönem İktidar ortağı CHP'nin milletvekili Sabri Ergül'ün bizzat açıklaması ile ayyuka çıktı. İçişleri Bakanı ve Emniyet Müdürü'nün tüm yalansızlamalarına rağmen işkence gerçeği ortada. Bunlardan Yeliz KILIÇ'a tecavüz edilmesi ne işkencenin boyutunu bir çarpıda anlatmaya yetiyor.

Aynı günlerde, İstanbul'da çoğunluğu 18 yaşından küçük 22 kişi TKEP/LENİNİST ayvı oldukları ve örgüt adma eylemlerine katıldıkları iddia edilerek gözaltına alındı. Bu kişilere çarıközü sokak, tezs ve düz askaya alma, falaka, cinsel taciz, soğuk suya tutup açık pencere önünde soğukta bekletme, uykusuz bırakma, uykusuz ayakta bekletme vb. işkenceler yapıldı. Bu işkencelere karşı polise ifade vermeye hakkını kullanan insanların pek çoğu tutuklanarak cezaevine konuldu. Bu kişilerden S.K.(15), S.K.(17), O.K.(15), E.K.(17), U.B.(17) isimli gençlerin aileleri "Çocuklarımızın Hiler devrimci arabasızca işkencelerle bulundukları. Ancak güçlarımızın onları koruyarak insanlık onuru olan bu yarımları kedi telerinde yenilgiye uğratmıştır" dediler.

Tüm bunlar genç insanları yıldırma-ya çalıştığı devletin bununla bir yere varamayacağını bir kanıtı. Çünkü devrim saflarına yeni sıra nefesleri katarak zafere doğru ilerliyor.

13 MART'TA BAYRAKLAŞTILAR

Çevre
 topraklarda
 zulum
 acıların
 Ne korkular
 ne hayvan
 kurtlar
 Gülerse
 ölüm
 küçük ağlar
 Ve ar gün
 her birisi ayrı parçası
 bir acı çantası
 dinlerse sağını dağınak
 Ve onlar
 Güneşin Çocukları
 aynı ölüm
 Güneşin Çocukları
 13 Mart Savaşçıları
 afilleri ve hayvanları
 yığıl, dinlenmiş ellerde
 yeni ve güzel bir geleceğe
 umutlu taşıyacak.

1962 yılının 13 Mart'ında gecenin kararı bir perde gibi İzmir şehrinin üzerine çöktüğü bir vakitte Buca zindanlarının avlusunda hımmal bir hazırlık vardı. İzmir'i geniş ve uzun caddeleri boş, Buca'ya uzanan yolda ne bir motor uğultusu, ne dönen bir tekerlek var. Bütün sokaklarda sessizliğin nabızı atıyor ve faşizm halkın tüm umutlarını mayalıyor birer birer. Hiç bu kadar sakın olmamıştı bu sokaklar, bu kent. Bir Mart gününde ki renginde bulutlarıyla hiç bu kadar dingin görünmemişti gökyüzü. Sadece rüzgarın uğultusu vardı sokakları dokuduran.

Oysa irtinak deserdin yaşanan günler... Günlük ağır ağır, gündüz ölüm haberleriyle geliyor... Ve yaşamak bir cehennem kurusudur o günlerde. İzmir'in caddeleri faşizmin postaları altında uzamış. Tarihin bardakları yok artık erada... Tüfekler delik deşik etmiş şehrin tüm duvarlarını... İzmir sessiz... İzmir'in caddeleri yorgun...

Faşizmin cellatları bir hırsız gibi gimiştir gecenin ortasına o gün. Avludaki feda, yaşanan bir telaş ele veriyor. Cellatlar darağacı hazırlıyor. İhkları gecenin karanlığına sızan edada faşist subaylar sen görev bölümünü yapıyorlar. Bir hırsız gibi gimişler gecenin kuyusuna... Biraz sonra her şey hazır. Subay pencereden bakıyor, cellatlar darağacı kurmuş, askerler hazır koca kendisini bekliyormuş. Saafine bakıyor, kararını verdi, vakti gelmiş.

Sonra demir kapılar açılıp kapanırken gecenin koyu sessizliği bozduklar. Ölümün susuydu bu taş duvarlar arasında yanılanan. Postal sesleri yağsız demir kapı-

nın gıcırına karşılıyordu. Ve ölüm susturacağı üç yüreğin yanına vardığında önce Seyit'in ses duyuldu: "Biz ölümü görüyoruz... kelimeler bizi öldürmez." Dolga dalga yayıldı bu ses... Bir çığ gibi büyüdü ve tüm Buca'yı sardı. Gecenin hışırtılarına, yürekler patlamış. Tüm cezaevi ayakta tek bir yürek tek bir ses olmuştu.

13 Mart 1962. Bu tarih faşizmin, proletaryanın üç komünist militanı olan etiği gündür. Bu tarih üç komünist işçinin faşizmin darağaçlarında bayrak bayrak dalgalanmış gündür. 13 Mart Savaşçıları'nın faşizmin cellatları karşısında onurlarını nasıl koruduklarına tarih tanıklık eder. Faşizmin kelimeleri, o zindanların taş duvarları, demir kapıları tanıklık eder onların idam gecesinde nasıl karşıladıklarına. Ölümü hücrelerinde bir bayram anını bekler gibi bekleyen, görmedikleri yüzlerin dost sesleri tanıklık eder onların sloganlarla ölümün üstüne yürümelerine ve kirliliği gözleriyle cellatlar tanıklık eder onların idam sehpalarında ölümü yaşamalarına...

Son sözlerinde faşist cellatların duyacakları sözlerden eser yoktu ve hiçbir zaman ölmedi. Ne yaşamamış günlerin hasretini, ne tadılmamış günlerin özlemi vardı. Şimdi sevdiklerimiz için vuruşmaya geldi sıra, dendiği günün ve merminin karşısında tek silahları inançlarıydı. Ama üyü bir silah ki, sessizce patlayarak en güçlü silahları bile haklıları gelmeye, cellatlara döz çöktürmeye, ölümü yarmaya bile kadırdı. Tabure tekmelendi, patladı yürek... Diz çöktü düşman... Yenildi Ölüm... Şehir sustu, hava buz kesti. İzmir, İzmir öleli böyle bir gece yaşamamıştı. Yenilmiş zulmün üzerinde uç yıpın ayakları geziyordu. Karaburun mağuplarının Seraz Çarşısında ölümü yendikleri an gibi.

1 Mayıs günü mahkeme salonundakileri saygı durosuna davet eden, 12 Eylül mahkemesinin salonuna 1 Mayıs alanına çeviren ses onun sesiydi. Ve bayrak olup tarihin burçlarına çekilme anı geldi çatıya da dostlarını hayranlıkla, düşmanlarını korkuyla kasep kavuran sloganları patlatan ve kendi taburelerini tekmelemler işe onların komünist vadesiydi.

**ŞAN VE ŞEREFLİ
 FAŞİZMİN CELLATLARINA
 DİZ ÇÖKTÜRÜN
 TÜM DEVRİM SAVAŞÇILARININDIR!**

*ÖZEL İŞ BANKASI
 İŞ BANKASI*

*Bilginin sizin için
 bir caddeye için düşünün
 günün eşliğinde bir cadde
 günün eşliğinde bir cadde
 on günlerinde anlattımla ilgili
 Bence her gün düşününce
 bir yarıya kadar insanların
 fedakarlığına hazırlanan
 bir göz göre düşmanlarla
 Bilginin sizin için
 bir caddeye için ilgili
 gülmeye başlamış bir caddeye
 gülmeye başlamış gülmeye başlamış
 gülmeye başlamış gülmeye başlamış
 gülmeye başlamış gülmeye başlamış
 Bence her gün düşününce
 bir Afrika men kıyısı ile ilgili
 fedakarlığına hazırlanan
 bir caddeye için ilgili
 O menkıbe bir kadere büyük
 deniz ölümleri diye düşününce
 bir acı toprakları, bir acı aydınlatılı
 ölümünce umutları için yaşamalarını
 Tel örgüye tutulmuş halatın
 bulutlarını özgeçmişini bulmuşları
 Ve ne zaman ille filiz görünür
 sizin ellerinizi düşününce, acılı
 duyup buna vermiş bir günün günü
 Bilginin sizin için
 bir caddeye için ilgili bir cadde
 Bilginin sizin için
 bir caddeye için ilgili bir cadde
 Bence umutunuz bir gecenin umutunuz
 düşmanları görünce onun
 suluk alıp veriyor anlatıyor
 bir cadde, bir cadde her gün düşününce
 bir caddeye için ilgili bir caddeye için ilgili*

**Devrimci Tuksaklarla
 Dayanışma için
 Ümit Omursal ÖZAT
 İş Bankası Sirkeci Şubesi
 Hesap No:
 1047 30000 727418**

DEVRİMCİ LAFAZANLIK DA OPORTÜNİZMDİR

Haftalık olarak çıkan Anlam Gazetesi'nin 70. sayısında "Alevi Kürtler İç Savaşın İlkeli" başlıklı bir haber-yorum yazısı yer almıştı. Söz konusu yazı, bir çok çelişkiyi içinde taşıyan, aynı zamanda bir çevrenin lafazanlık kadar karpık olabileceğinin ilginç örneklerini vermesi bakımından şu işi uzam basılları içermesi nedeniyle ilgi çekicidir.

Daha önce de değinmiş sayfa- larında, bu yazının ve çevrenin kafa karıştıran güdük ölüme seren yazılar çıkması. Son olarak, bu yazının bir eleştiri yazısı olmadığını, sadece ark geçen çevrenin ifade ettiği görüş ve düşüncelerin ne anlama geldiğini kendi sözlerinden yola çıkarak göstermeye çalışılan bir yazı olduğunu belirtelim.

Söz konusu yazı, "Fıjst ilik- leriyle Kürdistan'ın bazı ileri- ni bölgelerinde iç savaşın başlamasıdır. Devletler ayırım iç- rinde olmayan Aleviler, Kürt- ler yerlerinden zorla göç ettirili- yor. Tabii müdafir ve bey yüz- kârıye gözetil ve işleme uygula- nıyır, onlara köy boşaltılmıy- duranlar. Devlet Yalk' meclisiyle, MHP'li ve ileri, perici fıjstler- ler Kürdistan'ın Alevilere karşı sil- lahlanıyor. Kurucular ve emelgârlarına yığılmalarıdır." diye başlıyor. Öncelikle be- lirmek gerekir ki, burada iç savaşın kabulü aşkça var. Bu kabul yalınca ilk cümledeki "İç savaş" kelimesinden ileri geliyor. Aynı zamanda ileri kesime ve Kürt hal- kına, bu bölgelerde, işlenir, zor- la göç ettirir ve her ilerden bas- kınlar var olduğunu; karşı-devrim güçlerinin bunu sadece cesarı göv- denlik güçleriyle değil, karşı-devrimin kendi resmi silahlı gücüne olan her türden "MHP'li, ileri" vb. fıjstler tarafından yapıldığı- nı; devlet yanlı ve eğilimli kesimlerin silahlandırıldığını, koru- culuğun ve ajantlaşmanın yay-

gınlaşmışlığını; böylece; planlı- programlı bir "savaş" yürütüldüğünü kabul etmiş oluyor.

Devrim edelim. Aynı yazının başlangıcında, "Kürt sorununa, umutsuz bir savaşçı çözüme çalışılan devlet, Kürdistan'ın sa- nır ilerinde iç savaşın başlamasıdır." (abç) denmektedir. Anlam Gazetesi ve çevresi çok önce- lerde de, iç savaşın başlamıştı. Onlara göre, iç savaş yalnızca Kürdistan'da vardı. "Bazı" da yok- tu. Ya da başka bir ildeyle. İç devrimin sonlarının doğuşun- da bir iç savaş vardı ama, bunda yoktu(!) Şimdi ise, yeni bir heli- leme yaparak, "Kürdistan'ın sa- nır bölgelerinde ve ileri prazisi- yel taşıyan" yerlerdeki insanlara karşı, devlet, zorluluğu uygula- yarak iç savaşın başlamıştır." Evet, böyle söylüyor Anlam Gazetesi. Biraz kaniştirizse ederssek, bu mantrik söylemlemlenilebi- lir. Diyarbakır'da iç savaş var, Mardin'de iç savaş var, Derin'de iç savaş var. İstanbul'da iç savaş var. Ama, Konya'da yok, Yozgat'da yok, Bile'de yok. Şe- banlıklar da yok, Marmaris ve Erik vb. Bu çevrenin iç savaşın ne anladığını, iç savaşın siyasal temelleniş nasıl ortaya koyduğu ve iç savaşa karşı tavırını ne olduğunu ileride ortaya koyuca- ğı. Bulandırılmaya çalışılan iç savaş olgusunu, bilimadlar, öjen- yeden işçiler tekrar anlatılacağı. Yazının gerçekleri inandırıcı. En kalın kafalılara bile konuşturil- meye çalışılır. Anlam Gazetesi de da- nil bir çok çevrenin, ya iç savaşın, ya iç savaşın başlamadığını- sanıldığını, ya da iç savaşın başlamış- lardan habersiz, tesadüf değil- dir. Neiler açıklar. Yazının ger- çekleri, mücadelelerin tarihi ve yoğunluğu, burskalm politikası bür- günü, çarpık güdü dahi rühtük- le görülecek kadar açıklar. Gave de her obı, önceki burjuva- dar kafalılar için yazıyor ve bek-

lenmektedir. Kalifi ki, böylece her bir devrimci ortamda, yazının gerçekleri, devrimden ve devrim- cilikten habiseden kimseye, ken- diyi devrimci görünüm altında sunmaktan başka şans tutma- yor. Kendisi, Türkiye ve Kürdis- tan'ın her yerinde değişik yoğun- luklarda, ama, müdafir bir biçim- de hissetiren iç savaşın gerçekçi, re- formistleri, devrimci söylemlere iliyor.

"Eğemen sınıfların, Sivas'ın uyguladığı ileri, devrimci güç- leri faaliyetleri gerçekleştirmek gösterişle de Sivas'ın Antak- ya'ya kadar uzanan ve Kürdis- tan'ın bazı ileri sınırlarıyla bazı ileri uyguladığı politikaların uzan sınırlı devrimci bastır- ma stratejisinin bir parçası olarak görülmesi gerekir." (abç) bir başka yerde, "Devlet, daha bu güden devrimcilerin, yarıdevrimci bazı güçlü ör- gütlenseler yaratamadığı böl- gelerde, kendi gerçek, fıjst ye- düklerini hareketle geçirmek ola- nı durumlarına karşı önlem al- maktadır." Sivas'ın, Tokat'ın, Nurbak'ın ve Antakya'da, Alevi-Kürtlerin yoğun bir devlet ta- rarıyla karşı karşıya olması bundan dolayıdır." (abç) "Zaten sınırlı devrimci bastırma strateji- sinin bir parçası" ne demekti? Bu, şu demektir: Karşı devrim cephesinin oluşturulan burjuvazi ve onun fıjst devletinin, devrim cephesinin; yani emek ve devrim güçlerine karşı devrimci bastır- mak için uzan sınırlı bir savaşın başlatıldığı olduğunu ve savaş stratejisinin bir parçasını uygulandı- rılmakta söz ediliyor. Yani karşı- devrimin devrimci savaş açtığı ve buna planlı programlı ve örgütlü bir şekilde yapıldığı söyleni- yor. Zaten burada bir savaş olma- sı, savaş strateji de olamazdı.

Devletin, "Tabii gerçek, fıjst ye- düklerini hareketle geçirmek, olanı durumlarına karşı önlem al- maları" cümlesinde dikkat çekeri en önemli yer, "olanı durumlan- dır". Bu olanı durumlar nedir, neyin nesnesi? Yani, devlet nice kendi ordunu, polisi, Göl tam vb. yaftan, bir de genici fıjst ye- düklerini hareketle geçiriyor? Fıjst deyince iç savaşın tam gücüne ni kafa tabanıyla birlikle hareket- le geçirmek, devrim cephesinin karpıkla etkilemek zorundadır. Bu- rada söz konusu olan, sadece devletin resmi koruma ve kurulu- lan değil, toplumun militarize

edilmesi, genici fıjst kesimlerin silahlandırılıp, harekete geçiril- mesi de içinde olmak üzere, tüm olanakların seferber olmasıdır. Her halde Anlam Gazetesi de en azından; henüz baş kaldırmayan, ama, iç savaşın gerçekçisinin bir so- nucu olarak, sınırlı mücadeleleri- nin uzan sınırlıdır üst üste, arka arkası binen, kufeleri hareketle ge- çiren ve her an patlama potansi- yeli taşıyan toplumsal durumlar soması, halk küfelerinin baş kaldırmaya başlaması görüyor ve anlıyor. Bu "olanı durumları" kü- lelerin devrim için ayaga kalkma- sı, devrim cephesinde yerini al- maları anlamına taşıyor olsa gerek. Utangaçça ifade edilerek istenen budur. Görünen o ki, Anlam Gazetesi dahi küfelerin devrimci iç güdüllerinin hareket halinde ol- duğunu, mücadelelerin devrimci yönde geliştiğini, bir iç savaş ol- duğunu, fıjst devletin iç savaş düzeni aldığı, bundan hareket- le; planlı-programlı bir savaş yür- tülmesini k-bol ediyor. Ve bu sa- vashın, sadece Kürdistan karşı ve Kürdistan'da değil, Alevilere, iş- çilere ve emekçilere karşı da sür- dürüldüğünü söylüyor. Bunlar hiç- nin sözcümleri değildir. Yukarıda aktardığımız alıntılarda söylenen sözlerin ve düşüncelerin bir cüm- leyle toparlanarak ifade edilmesidir. Bu sözler, burjuva iç savaş ol- gusunun ve programın "haber" try- niflesimidir. Bu noktada bir çok yanlış yapının anlamadığı ve anla- mık istemediği bir şey de; proletarya ile burjuvazi arasındaki sa- vashın en seri ve etkili biçim olan iç savaşın, iki yönü olduğu- dur. Bundan ileri, burjuvazinin proletarya ve emekçi halklara karşı güdüldüğü iç savaştır, yani burjuva iç savaştır. Diğer de; proletaryanın ve emekçi halkları- nın burjuva sınıfla karşı güdüldüğü iç savaştır. Yani proletaryanın ve sa- vashın. Burada bütün reformist çevrelerin yanlış aldansaça su- dur. Burjuva iç savaşın yanınları- nın ve bütün uygulamalarının, devlet kesimi ya da fıjst kesim di- ye nitelendirilmesi ve iç savaşın sadece devlet kesiminde yaşandığı- nın zannedilmesi ve küfelerle bu şekilde yansıtılmasıdır. Öne- mek demek gerekirse, bu çevre- ler, Bövra Hersek'te iç savaş ol- duğunu kabul ediyor, ama Sıray- bosna'da yoğun çarpışmaların ya- şanmasını, mesela, Srebreni- ça'da yapılmış katliamların da şiddetli olduğunu, ru da açıkladığı-

liler ama, işlerine gelmez. Onlar iç savaşta kabul etmek için her köşe bağrıdan bir binne top, tank tüfekle atıp eden üniformalı lidere beklerler. Onlar için Sivas katliamının, Lice katliamının, Şirnak katliamının, Freyruz'daki faşist katliamın olacak gösterilerinin, Elbistan olaylarının, Kastamonu olaylarının, Gaziantep, Ömerliye'nin, Nartepi olaylarının, Ümraniye Övreni katliamı sonrası gelen sokak çatışmalarının vs.'nin bir anlamı yoktur. Onlara göre, tüm bu olaylar bir barmın kopuk peşirdir. Bu olaylar, iktidar için yaptırılır. Aynı zamanda kendilerini harekete geçirecek mücadele yöntem ve biçimlerini devrimci düşünce sığınak hale getirmenin, yani iç savaşta özgün mücadelelerini gerçekleştirebildikleri.

Yazının sonunda ise, bir bilgilendirme yapıyor. *"Gedipolariden de görülebileceği gibi, faşist diktatörlük Sivas Antakya bağlamında yürüttüğü 'temizlik hareketi'ni yoğunlaştırarak ve iç savaşta tek taraflı olarak tımanlandırılacaktır."* (abc) Dikkat edilirse, burada bir bilgilendirme, bir uyarı vardır. Belki örneğin, bu bölgedeki 'temizlik hareketi'nin yoğunlaştırılacağı ve faşist devletin iç savaşta tımanlandırılmaktan başka yolunun olmadığıdır. Yani burjuvaz ve onun faşist devletinin iç savaşta kazanacağını başka çaresi yoktur. Ota yol yoktur. Ya iç savaşta kazanacak, ya da yok olacaktır. Gelince, bu cümledeki tımanlandırılma. Anlam Gazetesi iç savaşın ilk taraflı olarak tımanlandırılacağını söylüyor. Anlatılmak istenilen, devletin iç savaşta tımanlandırılacağıdır, ki zaten başka seçenek de yok. Ama özlü, aynı proletaryaya ve emekçi halklara buna karşılık ne yapacağız?

Bütün reformist-oportünist akımlar gibi Anlam Gazetesi'nin de görüldüğü gibi, ama ötesine geçemediği sorun budur. Devrimci durum ve iç savaş koşulları, emekçi yığınlar arasında dahi tutunabilmek için devrimci görüşünün zorunlu olarak savunulması gerekiyor. Fakat, zamanın sın deliği gibi, Anlam da bu konudan ısrarla ve övünce kaçıyor. Devletin zulmüne, vahşetine, baskısına ilişkin her şeyi söyler, görür ve

gösterir ama, tüm bunları karşılık işçi ve emekçi yığınlar ne yapacaklar sorusuna asla gelmez ya da on iki sayfalık yarı-haber yığın içinde bir satırda "silahlanma" sorulmuş çıkar. Belki emekçilik oportünizminin karakteridir. Eğer birileri onu devrimci görüşlerden kaçınıyor, devrimci propaganda ve ajitasyon yapmıyor, buna yanıt için karar olarak gösterilebileceği bir iki cümlelik mülkiyet saygıları olumsuz haber ve yarı yığın için de bulundurusu ve zamanı geldiğinde kullansın. Yok, eğer birileri onu "maceracılık, kitle çaptırılma sapması, solculuk vb." yönlerinden eleştirir, böyle olumsuzla karıdırabileceği temarının dergisi vardır. Anlam Gazetesi'nin yarı çığırsı tam da budur. Her sandan iç savaş koşullarında devrimci görüşünün ne olduğu, savaşın kazanılması için ne yapılması gerektiği gibi can alıcı sorunları görmesinden geçirin, saygıları dolusu propaganda ve ajitasyon faaliyetini bu temel eksen üzerinden yürütürken, öte yandan devrim güçlerinin olası etkinliklerini hazırlık olsun diye iç savaşta söz eder, iç savaşın varlığını kabul eder görünür ve bazen de bir makalenin son satırında "silahlanma" maddesini çıkarır.

Dysa, her savaş gibi, iç savaşta kendine özgü araçlarla yürütülür ve yine iç savaş, her savaş gibi kaybedersen sonuçta sonuçlanır. Hama iç savaşlar, sadece tüm iç savaş deneyimlerini gösterdiği gibi, dış savaşlardan çok daha sert, acımasız ve vahşi yöntemlerle sürdürülür. Öyleyse, iç savaşın varlığını kabul eden bir çevrenin, tüm propaganda, ajitasyon, bilgilendirme faaliyetlerini ve pratik hazırlıklarını bu savaşın kazanılması yönünde yapması gerekmektedir. Aksi bağrıdan olan herkesin bu sonuca lauzlu durmadır: "evet" yanına vereceği açıktır. Gelince, Anlam Gazetesi, iç savaşın varlığını kabul eder görünmesinin rağmen, işçi ve emekçi yığınlara bu savaşta nasıl kazanacaklarını, bunun için gerekli hazırlıkları neler olduğunu, nasıl örgütlenecekleri ve nasıl davranmaları gerektiğini arıyorsa, yarı faaliyetlerini bu eksen üzerinde oturtmak yerine, Kızılayrak, Anlamın, Odak, Hedef, Özgürlük Düşüncesi vb. dergilerden hiç de

birlik olmayan bir yayın çığırsı yapmaktadır. Dileyen okur, sözünü ettiğimiz bu dergilerin zihni Anlam'la karşılaştırabilir. Bunun bu yayın organlarının yayın çığırsı arasında, işçi ve emekçilere götürebildikleri bilginin, propaganda ve ajitasyon açısından, öz olarak hiç bir farklılığı olmadığını tüm farklılığına rağmen ibaret olduğunu göreceğizden eminiz.

Evet, bir devrimci yayın organını için "iç savaşta tek taraflı olarak tımanlandırılacaktır" demek yeterli. Bunu demek için devrimci olmak gerekmediği gibi, devletin şiddet ve terörünü anlamak da devrimci olmaya yetmez. (Her ne kadar "Burjuvaz iç savaşta tımanlandırılır" gibi bir uyarı belirlenmeden "iç savaşta taraflı" tepkilerle ulaşılmaz. Anlam ve çevresi için büyük bir gelişme ise de...) Devrimci, hele de özerk çalışabilmek için, iç savaşın tımanlandırılacağı belirlendikten sonra, işçi ve emekçi yığınlara bu savaşta kazanmak için ne yapmak gerektiği, hangi hazırlıkları yapmak, hangi örgütlenmeler yapmak, hangi taktiklere dayanmak gerektiğini, eski mücadele biçimlerinin yeni hangi mücadele biçimlerinin olduğu anlamak ve tüm bunları yapabilmek için propaganda, ajitasyon ve bilgilendirme faaliyetini, kısacası yayın çığırsını yeni temellerde oturtmak gerekir. Ölsün. Anlam'ın yayın çığırsından neden bir değişikliğe gidemediği üzerinde düşünmeli, bu sorunun yanıtını aramalıdır. O zaman, Anlam'ın, düşüncesinin önümüze koyduğu devrimci görevlerden veya hastahğandan kaçırması gibi kaçtığı görülecektir. İç savaşın varlığını görmek ve daha da, devletin bu iç savaşta tımanlandırılacağı anlamak, ama buna rağmen, genel ve sosyal belirsizliklerde bulunarak iç savaşın nasıl kazanılacağına dair bir söz söylemek, işçi ve emekçileri, kendilerini belirleyen tehlike konusunda uyarmamak, devrimci görevin konusunda bilgilendirilip aydınlatılmamak, -çalışma daha fazlasını söylemeye varmıyor- en ağır ve en tehlikeli oportünizmdir. Bu görevleri yerine getirecek bir yayın çığırsı izlenmediği sürece, Anlam'ın iç savaşın varlığını görmeyen/kabul etmeyen Anlam, Kızılayrak, vd. Dergilerden hiçbir fark olmayacaktır.

Türkiye ve Kıbrıs'ta da uzun

süredir yaşanan devrimci durum, gelişmesinin belli bir aşamasında iç savaşta yel açtı. Burjuvaz ve proletarya arasındaki sınıf savaşımı, kaçınılmaz olarak iç savaş biçimini aldı. Devrimci duruma kabul eden devrim olasılığını kabul etmelidir. Devrimci durum kabul ettilerinde, devrim olasılığını göz önünde bulundurmazlarsa, devrim mücadelesini daha ileriye götürmezler. Ülkelerimizde artık devrim bir klasik değil, somut olarak önümüzde duran bir gerçekliktir. Devrimci durum olduğuna göre, devrim kendisi de örgünlüyor. Devrim karşı-devrimi de örgütleterek yoluna devam ediyor. Karşı-devrim cephesinin, proletarya ve halklara karşı birlik oluşturmasını öncelik de devrimci: iç savaşta kazanma zorunluluğudur. Artık her şey sokaklara taşınacak gibi görülebileceği kadar açıktır. Olaylar öğretici, gerçekler inandırıcı. Ancak devrimcilerin, sokaktaki imarılardan bir takım fikirler olmalıdır. Öncü olma iddiasının zorunda bir somut olarak devrimci, ilerici görülebilmelidir. Olayların ama doğrularını önceden görebilmek ve somut duruma somut çözümler yapmak, devrimi başarıya götürebilmek için ilk adımdır. Devrimcilerin kazanılabilecek görevler. Bu ilk adımlı devrimci olmak isteyen, sınıfların birliğinde olanları önümüze zorunludur. Aksi takdirde devrimci olunamaz.

Devrimin bir gerçeklik olduğu ve sürekli örgünlüyor olduğu ortaya çıkmasıyla birlikte, iktidarın ele geçirilmesi de tüm olayların önüne geçer. Burada sorun, devrimci duruma devrimci dönüşümek, devrimci ise Demokrasik Halk İktidarını de taşınanlardır. Her devrimci temel sorununu olan politik iktidarın ele geçirilmesi, güncel bir görev olarak önümüze durmakta kalmıyor, bir devrimci bir dayanışmada bulunuyor. **YA DEVRİM YA ÖLÜM!** Ya iç savaşta kazanacak, devrimci zafere taşıyacağız, ya da tüm devrim güçleriyle birlikte yok olacağız. Proletarya ve emekçi halklar kağıt devrim tamlarından zafere taşıyacağız, ya da tüm devrim güçleriyle birlikte yok olacağız. İç savaşta güçlük tanımıyor. İşte bu yüzden diyoruz ki: **Proletaryaya ve emekçi halklara iç savaşta kazanılacaktır!**

Setenay BERDAN

"YENİ SOL HAREKET"İN KISA ELEŞTİRİSİ (LATİN AMERİKA)

— II. BÖLÜM —

FMLN'İN "SOSYALİZM" ANLAYIŞI

FMLN'nin devrim anlayışı gibi, sosyalizm anlayışı da boydan boya oportünizm boyasına bürünmüştür. Nasıl devrim ve iktidar anlayışını kendine özgü yorumunu yapıyorlarsa, aynı biçimde sosyalizmi de kendine özgü bir anlayışla ele alıyorlar. Buna da El Salvador yolu diyorlar. El Salvador tipi sosyalizm, halkın sermaye birikimi sahibi olması yoluyla kurulacak. Zaten FMLN yöneticileri, özel mülkiyetin halkın yararına olduğunu ve halkın yararına kullanılabileceğini belirtiyorlar. Özel mülkiyeti ve serbest piyasayı FMLN, sosyalizmi bu temelde gerçekleştireceğini söylüyor. Sosyalizm, özel mülkiyetin ortadan kaldırılması, üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti temelinde gerçekleştirilir. Kitleleri sermaye birikimi yoluyla özel mülkiyet sahibi yapmak, sadece kitlelerin sürimmesini devam ettirmek demektir. Özel mülk sahibi olan kitleler, sosyalizme yaklaşmış olmayacak, tersine sosyalizmin mücadelesinden uzaklaşmış olacaklar. Kitleleri sermaye yoluyla sosyalizme götürecek tam anlamıyla safesatadır.

EURO-KOMÜNİZM'den sonra karşıt Latin Amerika tipi sosyalizm çıkıyor. Burada Küba'ya takozluk etmemek gerekir. Küba, bilimsel sosyalizm ilkeleri temelinde sosyalizmi gerçekleştirdi ve geliştiriyor. Yeni sosyalizm anlayışı FMLN tarafından geliştiriliyor. Üstelik bunun pratiğe denemediğini, bunun için sol hareketlerin bu konuda eleştirilerini yapması gerektiğini söylüyorlar. Biz marksistler, sosyalizme geçişlerin ülkelere göre renklerle kazanacağını her ülkenin kendinden bir şeyler katacağını kabul ederiz. Ancak, bilimsel sosyalizm yalnızca toplumsal mülkiyet temelinde dayanır. Bundan önce devrim yoluyla burjuva düzene ve sermaye egemenliğine son verilmesi gerekiyor. İktidarı ele geçiren proletarya, iktidarını dayanarak özel mülkiyete son verecek olan toplumsal mülkiyet temelinde toplumu yeniden örgütleyecektir.

Açık ki, özel mülkiyet hemen ortadan kalkamayacaktır. Özel mülkiyet sosyalizm altında bir süre daha yaşamın sürebilecektir. Ne var ki, temel üretim araçları toplumsal mülkiyet olarak işçilerin denetiminde olacaktır.

Özel mülkiyetin kalan bölümü süreç içinde kerte kerte ortadan kaldırılacaktır. El Salvador gibi kapitalizmin tam anlamıyla gelişmediği küçük maddi üretiminin yaygın olduğu ülkelerde, özel mülkiyetin ortadan kaldırılması süreci daha uzun sürebilir. Buna anlamak mümkün değildir. Söylenen bu değildir, FMLN, kitleleri sermaye sahibi yaparak, sadece sosyalizmden uzaklaşmış olacak.

FMLN, sosyalizm anlayışını açıklarken, kendi sosyalizmlerinin bir "devlet sosyalizmi" olmayacağını ya da devletin her şeyi kontrol edeceği bir sosyalizm olmayacağını belirtiyor. Bu konuda da gene bizim oportünist Genel Koordinatöre başvuracağız. Genel Koordinatör diyor ki:

"Sosyalizmi sosyalleşirmek zorundayız. Sistem toplumsal kontrolünde olmalı, devlet tarafından değil toplum tarafından kontrol edilmelidir." (age. sa.118)

"Sosyalizmi sosyalleşirmek" ne demektir? Sosyalizm, üretim araçlarının ortaklaşalık temelinde kullanılmalıdır. Toplumsal mülkiyet bireylere ait değil, tüm topluma aittir. Devlet, tüm toplum adına davranır. Sosyalizm, sosyal bir düzendir, ama gerçek anlamda toplumsallaşmış insanların düzenidir. Bunun neresini daha "sosyalleşirecek"sin. Tarih henüz, sosyalizmden daha üstün bir sosyal düzen tanımamıştır. Burada asatılmak istenen açıktır: Devletin ekonomik devrimdeki rolünü inkar etmek. Zaten, "biz her şeyin devlet tarafından kontrol edildiği bir sosyalizme karşıyız" derken bunu anlatıyorlar.

FMLN oportünistlerinden farklı olarak, Bilimsel sosyalizmin kütüphanesi sorunu nasıl açıkladılar:

"Proletarya, siyasal egemenliğini, tüm sermayeyi burjuvaziden derece derece koparıp almak için üretim araçlarını devletin, yani egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletaryanın elinde merkezileştirmek için ve üretici güçlerin tamamını stabilliğince çabuk utarmak için kullanacaktır." (Komünist Manifesto, Sa. 136, Sol Yayınları)

Aynı konu Engels tarafından gene aynı temelde açıklanır:

* 3 PROLETARYA DEVRİMİ. - Çeliş-

kilerin çözümlenmesi; proletarya halk iktidarına eline geçireceği ve bu iktidar aracılığıyla, burjuvazinin kurtulması üretim araçlarını kamu mülkiyeti haline dönüştürür." (Ayarızın ve Anorko Sendikalizm, Sa.207)

Görüldüğü gibi proletaryanın ilk atacağı adım, burjuvazinin elindeki üretim araçlarını kamu mülkiyetine yani, devlet mülkiyetine dönüştürmektir. Devletleşirme olmadan, mülkiyet grupları mülkiyeti olur. Grup mülkiyeti ise, üretim araçlarının ortaklaşa kullanımını dışlar. Grup mülkiyeti, sosyalizm koşullarında toplumsal mülkiyetin bir biçimi olabilir. Örneğin SSCB'de grup mülkiyeti olan Kolhozlar, toplumsal mülkiyetin bir biçimi oldu. Bu inşaatın üretim araçlarının egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletaryanın elinde toplantsı koşullarında böyledir. Sosyalizme tek mülkiyet biçimi devlet mülkiyeti değildir. Stalin, SSCB'de toplumsal mülkiyetin iki biçimi olan devlet mülkiyeti ile kolhoz mülkiyetinin kaynaştırılması gerektiğini öneerir. Kaynaştırma ve süreç içinde iki toplumsal mülkiyet biçiminin ortadan kaldırılması ile olanaklı olur. Sosyalizmden, bir ön aşama olarak komünizme geçiş süreci bu aşamayı daha da geçirecektir.

Genel Koordinatör, "Bizim sosyalizmidir" başlığı altında ele aldığı kadine özgü sosyalizm anlayışını açıklamaya devam ediyor:

"Sosyalist sistem, toplumsal dayanışma ile bireysel özgürlükler arasında denge sağlamalıdır..." (age. sa.118)

FMLN adına görüş belirten Şefik Handal, tüm sosyalizm anlayışını yapanan sosyalizm pratiğini eleştirisine dayanıyor. Aynı eleştiri bu özeride de ileri sürülüyor. Sanki sosyalizm, şimdiki kadar bireysel özgürlüğe önem vermemiş ya da geri plana atmış gibi, kendi sosyalizm anlayışının bu "sakıncayı" ortadan kaldıracağını ve bireylerin özgürlüğüne büyük önem vereceğini söylüyor. Handal'ın sosyalizm konusundaki eleştirisi, burjuvazinin, sosyalizme karşı boyunduz propaganda dayandırıyor. Burjuvazi on yıllar boyu sosyalizmi, bireysel özgürlüğü ortadan kaldıracağını ve devletin tüm toplum üzerinde güç olduğunu ve bunun nedenini de toplumsal mülkiyete bağlamıştır.

Marx ve Engels çok açık olarak söyledikleri, devletten sövedildiği zaman, özgürlükten söz edilemeyeceğini; özgürlükten söz edilemeyeceği zaman da devletten söz edilemeyeceğini devlet ve özgürlük sözcüklerinin bir arada kullanılmayacağını belirtmişlerdir. Proletarya devlete olan gereksinimini, özgürlük için değil, hususların bastırılma ve ezme iştir. Bu gerçeğin altını bir kere daha çizmiş olmalı.

Burjuvazi sürekli "bireylerin özgürlüğünden" sövedip durmaktadır, kapitalizm emekçi kitlelere sövülmeye özgürlüğü, burjuvaziye ise sövülmeye ve ezme özgürlüğü tanımıştır. Tarih-

sel ve toplumsal gelişme göstermişlerdir. bireyler, ancak belirli araçların ortaklaşa mülkiyeti temelinde, bu ortaklaşacılık sayesinde özgür olurlar.

"Gerçek ortaklaşacılıkta, bireyler, ortaklıkla birlikte, aynı zaman içinde, bu ortaklık sayesinde ve bu ortaklıkta kendi özgürlüklerini elde ederler." (Marks-Engels, Alman İdeolojisi, Sol. Yay. Sa.93)

FMLN sözününün ösylediklerinin tersine toplumsal dayanışma ve bireylerin ögürlüğü ancak sosyalizmde olanaklıdır, ama gerçekten olanaklıdır. FMLN'nin geliştirdiği teorilerin eleştirisine burada son verirken şunu söyleyelim, Latin Amerika'da devrimci savaş temsiliyetindeki devrim mücadelesi iç-savaştan geçerek güçlendi. El Salvador'daki "ulusal uzlaşma" iç-savaş olgusunu ölemeyecektir. İç-savaş, El Salvador için kaçınılmazdır. Taki halk kitleleri kapitalist düzene ve burjuva egemenliğine son verene dek. Gelişimin yönü böyle olacaktır.

YENİ SOL HAREKET VE SAO PAULO FORUMU

90'dan sonra kendilerine "Yeni Sol" diyen Latin Amerika hareket-örgüt ve partileri Temmuz 90'da Sao Paulo kentinde (Brezilya'da) bir araya geltiler. İkinci toplantı 91'de Meksika'da, üçüncü toplantı Managua (Nikaragua'da), dördüncü toplantı Temmuz 93'te Havana'da (Küba) yapıldı. Bu toplantılara giderek artan sayıda katılm oldu. Katılım görülen düzeyde tüm kitaları kapsadı. Bu yönüyle önemli de bir o kadar azdır.

Toplantılara katılan ve kendilerine "Yeni Sol" diyenlerin "monolitik bir yapıya" yoktur.

"Forum içinde yer alan eğilimler, burjuva demokrat, halkçı demokrat diyebileceğimiz eğilimlerden başlamakta ve değişik gerilla hareketlerine kadar uzanmaktadır." (age., sa.66)

Forumun sonuç bildirimlerini ele almadan önce, forumu oluşturan iki eğilimi ele almamız gerekiyor. Bunun nedeni, Forumun hangi anlayış temelinde oluşturulduğunu göstermektir. Bunlardan biri Askeri darbe ile devrilen Haiti Devleti Başkanı Aristide'nin Lavalas Hareketi'dir. Aristide, cuara tarafından devrildikten sonra, kendi topraklarında kalıp, cuntaya karşı mücadele edeceğine, ABD'ye sığınarak, gönye dönmeyi ABD'den beklemedi. ABD ise, Aristide'yi kullanarak, Haiti'yi ıgali emenin yollarını aradı. Sonuçta ABD, Haiti'ye "özgürlük" getirmek bahanesi ile bu ülkeyi Eylül 94'te ıgal etti. ABD başka yoluyla Cuara ile Aristide'yi uzlaşarak ve tabii bu arada Haiti'deki ıgalatı konusunu da güçlendirmiş ve konuşmuş oldu. İçin asıl yarı, Aristide'nin Lavalas Hareketi,

Sao Paulo Forumu'nun anti-emperyalist anlayışının altına imza atmasıdır. Bu nasıl bir anti-emperyalizm ki kısa süre sonra, emperyalizme dayandır hale geliyor. Göster bu nasıl bir Yeni Sol'ki ABD emperyalizmine dayanarak varlığını sürdürebiliyor. Forumu oluşturanlar bu durumu nasıl açıklayacaklar.

Ele alacağımız ikinci Yeni Sol eğilim Brezilya İşçi Partisi'dir. Lula'nın İşçi Partisi, Forumu ilk çağını yapandır. İşçi Partisi (PT) yalnızca Forumun ilk kurucularından değil, görüşleriyle Forumu etkileyen bir partidir. Forumun tüm sonuç bildirimleri PT'nin anlayışı ile yazılmış durumdur. Yeni Sol Hareketi'nin hareketli savunucusu PT ve Lula 22 Temmuz 93'te Forum'da yaptığı konuşmada mücadele anlayışını şöyle açıklıyor:

"Daha önce sol, Latin Amerika'da ikinci ra seçim yoluyla hiç bir zaman bu kadar yakın olmadı." (age. sa.98)

Kendisi yasal olan PT'nin lideri, Lula, Gerilla örgütlerinin de kendisi gibi yasal olmasından büyük bir sevinç duymaktadır. Yukarıdaki sözleriyle Yeni Sol Hareketi'nin yasal ve barışçı mücadele anlayışını da ortaya koymuş oluyor. Yasal yolla, yani seçim yoluyla ikinci bir Şili örneği yaratmak ve kendisi de ikinci Allende olmak isteyen Lula, bu coşkuyla Brezilya'daki başkanlık seçimlerine katıldı. Ekim 94'te yapılan Başkanlık seçimlerinde ilk önce büyük bir başarı sağlanan Lula, Herkesin devlet başkanı görüşüne baktığı bir haline geldi. Sonra ne oldu. Lula ve PT'si, sermaye sınıfı ve emperyalist çevrelere yaşamaya ve yatırım güvenmesi verdi. Bu uzlaşmacı tutumu sonucu, emekçi kitleler, kendisine verdikleri desteği kaldırdılar. Emekçilerin desteğini yitiren Lula, devlet başkanlığı seçimlerini kaybetti. Lula, savunduğu anlayışın doğasına uygun davranmadı.

İki örnek Latin Amerika Yeni Sol Hareketi'nin ne olduğu konusunda açık bir fikir veriyor.

Yeni Sol Hareket emekçi kitlelere nasıl bir kurmuş perspektifi sunuyor.

"Kısa dönemdeki hedef yeni liberal politikalara direnmek, kapitalizme (veya onun en yalın etkilerine karşı) perçekliliği de gözardı etmeden mücadele etmektir." (age. sa.67)

"Güncün gelişmesinin sosyalizme yönelmekte doğrudan bağlantılı olduğu ve bu konuda Kuzey ve Güney'deki ilerici güçler arasında açık bir görüş birliği olduğu belirtilmektedir." (age. sa. 67)

Burada her şey yolunda girilmiyor. Forumu oluşturanlar bir taraftan kapitalizmin etkilerine karşı güncel olarak direnmeyi önerirken, diğer taraftan sosyalizm hedefini de unutmamışlar. Güncün ancak sosyalizme yö-

nelik gelişebileceği belirlenmiş yapıyor. Bu kadar. Forum'un sonuç bildirimlerinin tümü aslında dikketleri güncel mücadele görevlerine yöneliyor. Hedef olarak gösterilen sosyalizm, geleceğin bir sorunu olarak kabul ediliyor. Tüm sonuç bildirimlerine egemen olan anlayış, sosyalizmin ancak dünya çapında kurulabileceği biçimindeki troçkist teoridir. Bunun için ekonominin dünya çapındaki entegrasyonuna dikket çıkılıyor. Tabii buradaki troçkizm ötek ötekliktir, orangoçtır. Şimdiye kadar Troçkizmden farklı bir yol, devrimci yol izleyen gerilla hareketleri nasıl, troçkizme aynı noktaya ulaştılar.

Bunun temel nedeni, sosyalist ülkelerin son yıllarda içine girdikleri bunalımlı süreçtir. Karşı-devrimcilerin SSCB ve Doğu Avrupa'da politik yönetimi ele geçirmeleri ve komünist partilerin dağılması, Yeni Sol Hareketin sosyalizm anlayışına darbe vurdu. Çünkü onlar sosyalizmi dünya çapındaki etkisi ile sosyalizme zindeldiler. Tek tek ülkelerde sosyalizme geçme teorisi ilminin savunduğu ve yaşamaya geçirmek için savagıkları teori oldu. Şimdi ise, bundan uzaklaşıyorlar. Zaten devrimci mücadele yolunu devrimci mücadele yöntemlerini terketsmeleri bunu açıkça gösteriyor. Sosyalizmi bir "dünya devrim" sorunu olarak görüp, kendi pasifizmine teorik gerekçe yaratmış oluyorlar. Bunun içindir ki, troçkizm, Forum'da rağbet görmedi.

Troçkizm on yıllar boyu yaşayan sosyalizm değanlık yaptı. Sosyalist Birliği'nde etkinliğini yitirdikten sonra, Sosyalistlere ve sosyalist sisteme eleştirileri dışından yaşamayı sürdürdü. Küresel Dünya savaş yıllarında uluslararası komünist hareketin sloganı "herşey sosyalistlerin yaşamaya için" olduğu bir sırada troçkistlerin sloganı ise tersine sosyalistlerin yıkılmasına içindi. Dimitrov o zaman hakkı olarak troçkistlerin yeni uluslararası rolünü açıklarken, onların emperyalizmin ajanı olarak niteler. Bu emperyalist ajanlık daha sonraki yıllarda da sürdü. Sosyalizm 80'li yılların ortalarından sonra bunalımla karşı karşıya kalınca, troçkistler bundan müthiş zevk aldılar. Öyleki gene her zamanki gibi emperyalistlerle aynı ağız kullandılar. İybi bizim troçkist Lula'nın şu görüşleri buna doğruluyor:

"Berlin duvarı çöktüğü için sol yeni programlar ve alternatifler yaratmada daha rahat olabilir." (age. sa.100)

Yeni Sol adını konuşan Lula meydan boş bulduğu için keyfine diyebilecek çok. Sosyalizmin derin bir tahribat yaşamamasında ve güç kaybetmesinde bu kadar zevk alan bir sosyalist olsa olsa bir burjuva sosyalisti olabilir. Troçkizmin, sosyalizm düşmanlığını anlamak mümkün, eleştirilmesi gereken, troçkizm değil,

omula bulunan devrimci hareketle. Forum Masnaga Bildirisinde troçkizmin sosyalist ülkelerde komünistdeki bakiç açısını yansıtır.

"... Jeopolitik olarak bir karşı gücü dışardan Doğu Avrupa'nın ortadan kalkmasıyla..." (age, sa.80)

Bu görüşte troçkizma kendisi açık olarak belli ediyor. Savaş bildirisine göre Doğu Avrupa, emperyalist-kapitalist dünya karşısında yalnızca 'bir jeopolitik karşı güç'tür. Yaşamıya bir gerçekliktir. Doğu Avrupa'daki toplumsal düzen olan sosyalizm, bir toplumsal güçtür. Sosyalizm kapitalizmden tamamen ayrı bir sistemdir. Bu zamana kadar dünya çapındaki mücadele iki sistem arasında yoğunlaşmıştır. Troçkizm, sosyalist sistemin varlığını kabul etmediği için, onu sadece jeopolitik bir karşı güç olarak gösteriyor. İnce bir troçkizm.

Lula'ya bakılırsa 'Berlin duvarı çökünce' sosyalist düzenler de yıkıldı ve bu dönemde tek geçerli teori kalıyor troçkizmin 'dünya devrimi' teorisi. Şimdi yeni uluslararası koşullarda yeni program ve alternatifler üretmekle meşguller. Dünya devrimini de geleceğin sorunu olduğuna göre ne yapacaklar, emekçi kitleleri, kapitalizmin zeminlerinde oyalayıp duracaklardır. Yeni alternatif programları kapitalizmi çarçevesinde davranma biçimlerini içeriyor.

Forum'un, sosyalizmden sıvıtmasında rağmen, devrimden sıvıtılmaması, sosyalizmi bilinmez bir geleceğe entelemeşinden ileri geliyor. Oysaki sosyalizme ancak devrimle varılır. Sosyalizme geçiş biçimleri ne kadar zengin olursa olsun, bu geçiş ancak devrimle mümkündür. Bu devrim ise tüm dünyada eş zamanlı olarak değil, ülkelerde ayrı zamanlarda gerçekleşecektir. Forumun bu önemli noktayı açık olarak ortaya koyması gerekiyordu. Forum, Latin Amerika'da devrimleri nasıl gerçekleştireceğini ve hangi mücadele biçimlerini devrime götüreceğini tartışarakın kapitalizm çerçevesinde, misal hareket edileceğini tartışıyor. Ortaya konan yeni alternatif programlar ise sosyal reformları içeriyor.

"Devlet ekonomik alanda planlama, teçvik, denetleme ve önderlik işlevlerini üstlenmeli, ekonomi piyasaya bırakılmalıdır. Politik sistem demokratikleştirilmeli, sosyal ve ekonomik yapılar köklü bir şekilde değiştirilmelidir." (age, sa.68)

Burada belirtilen sosyal ve ekonomik yapıları köklü değişim istemi, devrim öngörülmediği için anlaşmaz kalıyor. Burjuva toplumda köklü değişim ancak devrimle mümkündür. Kapitalizme ve burjuva egemenliğe devrim yoluyla son vermeden hiç bir köklü değişiklik gerçekleşmez. Bir devrimde devrimden burjuvazi yeni koşullara ayak uydurarak yakalanacağı en derin buluşları bile alıfatabilir. Bu an-

larda ekonomik ve toplumsal alanda köklü değişiklik önerenler, burjuva ancak kapitalizmin devrim yoluyla yıkılması ile gerçekleştirebileceğini kitlelere açık olarak kavramadılar.

Burjuva devletin rolü açıklanırken açık olarak devlet kapitalizmi savunuluyordu. Tüm dünyada ve Latin Amerika'da yaygınlaşan çözleştirme karşısında, devlet kapitalizmini savunma proletaryanın tavı olmaz. Kapitalizm koşullarında, tekelci devlet kapitalizm koşullarında, devlet tekelinin lehine ve yararına piyasaya müdahale eder. Devlet bu müdahaleci vergiler yoluyla ve yasalarla yapar. Devletin, sanayi piyasa üzerinde hiç bir denetleme rolü yoktur gibi göstermek, gerçeğe aykırıdır. Tekelci devlet kapitalizmi, tekelilerle devletin her bakımından kaynaşması, devletin tüm olanaklarını, tekelilerin yararına kullanması demektir. Aynı devlet, teçvik işlevini de piyasaya herakımı değildir. Ancak bu teçvik küçük mülk sahiplerinden çok tekelci sermaye için yapılır. Devlet yalnızca politik bir güç değil, aynı zamanda ekonomik bir güçtür. Bu ekonomik güç bir özel mülkiyet gücüdür ve her tür politik baskının maddi temelini oluşturur. Dolayısıyla, devlet kapitalizmini savunmak, emekçi kitlelerin daha fazla devletin ekonomik ve politik baskısını maruz kalmaması istemek anlamına gelir.

Sao Paulo Forumu'nun alternatif program diye sunduğu, politik programa gelince. Tam bir politik reform öneriliyor. Burjuva devlet yapısı ve tüm resmi politik kurumların demokratikleştirilmesi gerektiği tartışılmaya yer bırakılmayacak kadar net olarak ortaya konuyor. Tek tek ülkelerde sosyalizme geçiş öngörülmediğine ve devletin yıkacak bir toplumsal devrimde dönüştürülmediğine göre (çünkü tüm bunlar bir 'dünya devrimi' sorunu olarak görülüyor) yapılacak tek yol kalıyor; burjuva devleti demokratikleştirmek. Yazımızın başında da belirttik, tüm oportünistler, her zaman, devletin ele geçirilmesini savunmuşlardır. Bunun için de "politik sistemin demokratikleşmesi" temel sloganları oldu. Pekli oportünistler ve troçkistler on yıllar boyu burjuva politik sistemi demokratikleştirmeye hedefini öne sürme koyarken, bunu başarıyorlar mı? Bunun tek bir örneği bile yok. Tekelcilik koşullarında, politik gericiçlik tüm burjuva politik sistemin temel eğilimidir. Kalık ki en demokratik cumhuriyetlerde de devlet, emekçi kitleler üzerindeki, sermayeciler baskıdır. Burjuva toplumsal ilişkiler çerçevesinde, demokrasinin alınacağı en son biçim demokratik cumhuriyettir. Forum bunu kestiremiyor, göre yazıyor demektir. Çünkü hem devlet kapitalizminin ekonomik tekelinin güçlenmesini isteyecekmiş, hem tekelci sermaye egemenliğine dokunmayacakmış, peki demok-

ratik cumhuriyetleri nasıl gerçekleştirecekmiş? Demokratik cumhuriyetin maddi temelleri yoktur. Tekeller, kendi karakterleri olan politik gericiçliği tüm politik sistemin temel eğilimi haline getirirler. Devlet egemenlik sistemi gericiçdir. Onu yıkmadan alıp, proletaryanın ve tüm emekçilerin yararına demokratikleştirmek suretiyle ele geçirmek tam bir ulaşılmazlıktır.

Çözüm kapitalizmde aranınca, önerilerde buna uygun yapıyor.

"Hem taban örgütlenmeleri düzeyinde hem de ulusal düzeyde toplumun her kesimini içerecek otonom örgütlenmelerin kurulması..." (age, sa.82)

Toplumun her kesimini kapsayacak, yani burjuvazi de, küçük burjuvazi de ve profesörü de kapsayacak 'otonom' örgütlenmeler ne işe yarayacak, hangi gücü karşı olacak, hangi hedefi doğru yürütecek. Burada gelişen otonom örgütlenme modeli sunuların tartışmasını içeriyor. Sınıf savaşı yerine, sınıf işbirliği. Bu son yıllarda oportünizmin moda deyimini olan 'sınıf partileri ile anlaşma' anlayışına ta kendisidir. Her kesimi kapsayacak tip toplumsal örgütlenmeleri savunurlar, sınıf savaşının tarihe karıştığına sanyolarlar. Forumcular Latin Halklarını bu tip safatılarla uyutarak, burjuvazi aldığı yeni teçviklerle, durumunu sağlamlaştırılmaya çalışıyor. Pratik yaşam, sınıflar savaşı biçiminde devam ediyor. Toplumda yeni alternatif örgütlenme modeli sunuların tüm ulusal modelleri gelişen sınıf savaşı tarafından bir tarafa itilip-atılacaktır.

Amaç kapitalist ekonomiyi ve burjuva politik sistemi demokratikleştirmek olınca, toplumsal planda buna denk biçimde sınıf işbirliği önerileri olarak otonom örgütlenme öneriliyor. Bu da forumun devrimden ve sosyalizmden ne kadar uzaklaştığını gösteriyor.

Yeni Sol Hareketi hakkında bir fikir edinmiş buluyoruz. Forumu oluşturanlar neden kendilerine bu isim uygun buluyorlar. Bunun ana nedeni, markizizm-leninizizmde bağların koparılmasıdır. Bu iddiaları ileri sürerken, Latin Amerika soluna hakeretik ememiş oluyoruz. Zaten forumu oluşturanlar burjuva demokrat güçlerle yürümeyi kabul etmişlerdir. Böylece Yeni Sol Hareketi, burjuva demokrat güçleri de kapsamına alıyor. Bununla belki de daha geniş kapsamlı bir platform yaratılmıyor. Forumu oluşturanlar, bu yönü kendileri nis en güçlü yönü olarak görüyorlar. Ancak, sosyalizm hedefinden uzaklıklarını için, geliştirilmeyi, temel ülkelerden vazgeçerek yaptıkları için bu yön onların asıl zayıflıklarıdır ve bu zayıflıklardır ki onları diğer içi olgular durumuna getirmiştir.

13 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR, SAVAŞIYOR

Bu topraklar nice kanlı isyanlara tanık oldu. Emekçini, alimlerini sömürmek istemeyen ve boyununda taşıdığı ağır boyun-
duruşun zulmüne isyan eden emekçi güçler, nice can ve kan bedelli ödedi. Asya toplumlarından getirdiği güçlü devlet gelenekleriyle bu toprakların egemenleri, nice besli atlarına sürdüler isyan edenlerin üzerlerine. Zulüm nasıl dolaylıysa karış karış, isyan da peşinden dolaylı bu topraklarda. Şeyh Bedrettin'ler, Pir Sultan'lar, Baba İshak ve Kırşehirli'ler, başsuz isyanların ilk çıkan kitlecileri oldu-

lar. Cüretleri ve yürekleriyle patladılar zulmün üzerine. Ama Asya toplumlarına özgü güçlü devlet, büyük despotluk ve halk topluluklarının bir araya gelip örgütlenmesini engelleyen küçük meta üretimi, bu yüreklerde patlayan kıvılcıkları, başsuz isyanlara taşınmaya izin vermedi. Ve bu despotluk, ve bu güçsüzlük içinde, cüretli kahramanların destanları kaldı başsuz isyanlardan geriye. Bir de, derisi yüzümlerinin, aslanların darağaçlarının kara gölgeleri... ve bir de, yenilen cüretli kahraman yüreklerine düşen sessiz çığlıkları. Ama türkü oldu bu çığlıklar, ağır oldu kara gölgeler; destanlar bu cüretli yürekleri ağıd, geleceğe miras kaldı diye. Şiirler onları yazdı, zulmün olduğu her yere umudu taşıyan diye.

Ve işte; tarihin son kanlı kavgasına tanık olan yine aynı topraklar, yüzyılların kahramanlık destanlarını, baskaldırma adanmış nice soluğun haykırışını, türkülerleriyle, şiirleriyle ve tüm gelenekleriyle, modern dünyanın en devrimci sınıfına, proletaryaya sunuyor. Emekçi halklarımızın, bu başsuz isyanlarda yücelttiği tüm değerler, nice evladını bu emek kavgasında sonsuzluğa uğurlanmış bir toplumun yarattığı tüm gelenekler şimdi son kanlı kavganın, sosyal kurtuluşun başını çeken işçi sınıfına yeniden bayan buluyor, canlanıyor. Nice başsuz isyanın yüce gönüllü yiğitleri, bugünün ve gelece-

ğin kavgasında güç versin diye, proletaryanın bilincine kazanıyor.

Bu topraklarda devrimci kavgaya her zaman yürek ve cüretten oluşmuştur. Bu yüzden, savaşın devrimci güçler için en erdiler değeri, düşen savaşçıların anlardır. Proletarya sonsuzluğa uğurladığı nice savaşın mücadele dolu yaşamından en çok öğrenen ve geleceğin büyük kavgalarına bu cüret ve yüreği en iyi taşıyan sınıftır. Çünkü o geçmişin bir toplama ve geleceğin şimdi de yaşayan görüntüsüdür. Dünyü bugünde yaşatan, bu günd-

Adları Onurumuz, Kavgaları Adımızdır.

geleceğe taşıyan tek sınıf proletaryadır. Yenilgilerinden dersler çıkarmasına bilens, başsuz isyanların anlalarını kazanmak için silaha dönüştürdü. Küçük burjuva her başarısızlığın sonunda "Bir daha nasıl isyan etmemeli?" diye düşünür. Proletarya ise: "gelecekteki isyanlarımızda, bugünün yenilgisi bama nasıl yardımcı olur?" diye düşünür. Proletarya, bu topraklardan aldığı yürek ve cüretin yanına bilinci de eklemiştir. Ve on yılların öncesinden gelen savaşçıların anılarından hala büyük bir güç ve moral almaya devam ediyorsa mücadele azim ve kararlılığını kesimleştirmiyorsa, bu anılar en çok burjuvaziyi korkutuyorsa; inezar taşlarındaki bile korkutuyorsa, burjuvazi, bu kavganın zafere mutlaka proletaryanın olacak demektir.

Dünden 25 yıl önce, mücadeleci çizgisi yerli belirtmeye başladığı dönemlerde, proletarya ilk dersini küçük burjuva kat-

malardan almıştı. Ama bu ders, can bedelli pahasına bilince kazandı. Bu genç önderler, küçük burjuva karnamlardan gelmişti ve proletaryanın varlığına ifade ettiği her yerde olduğu gibi, bu mücadeleden teorisi yapmak, teoriyle daha yakın olan küçük burjuva aydınlarla düşünürdü. Ama bu teoriyi bu genç önderlere veren gene işçi sınıfının kendisiydi. Gençliği grev çadırlarında, miting ve dâvâcılıklarda eğiten proletaryaydı; toprak işgallerinde onlara devrimci ün sezeyi veren de köylülerdi. Bu anlamıyla THKO ve THKP-C önderleri, her ne kadar küçük burjuva katmanlardan çıkarsa da proleter bir öz taşıyorlardı. Sınıf savaşımının gelişen aşamasında, proletaryanın önünü açılar; sınıf savaşımından en temel sorunları, illegal örgütlenmeyi, devrimci zor ve bu araçlar olmadan devrimin kazanılabileceğini gösterdiler, kanıtadılar. Belki söyleyecek daha çok sözleri vardı, ama yaram kaldı. Ne söyledilerse, yürek ve cüretleriyle söylediler. Ve bu yüzden emekçiler

arasında yankı buldu haykırışları. Bu yürek, bu cüret olmasaydı; faşist namblulara teslim olmayı cellâhın karşısında titreten bu kahramanlık olmasaydı, emekçilerin bilinçlerine kazanılabilecekti. Varın, kendi yoldaşlarından bir çoğu onların arkasından "küçük burjuva maceracıları" suçlamasını yapın. Proletarya, parlamentaryacılar da boğulan maceracıları 6 Mayıs'ta birlikte darağaçlarının gölgesine gökten gömmüştü.

6 Mayıs 72'de idam edilen Deniz, Yusuf ve Hüseyin den tam on yıl sonra 13 Mart 1982'de Bursa'da Seyit, İbrahim ve Necati yoldaşların idamı, proletaryanın mücadelesinin gelişiminde çok önemli bir aşamayı ifade ediyordu. Onlar, Türkiye ve Kürdistan'da idam edilen ilk öncü işçiler, on yılda proleter bilincin gelişimini özet ediler. Bir zamanlar keredillerine önderlik eden üç küçük burjuva karnamlardan gelen sömürsüz devrimcileri anı-

seyfa, bu kez proletaryanın kendisi aynı kararlılığı, aynı cüret, yürek ve bilinci taşıdığı darabaçlarına. Aradan geçen on yıl, işçi sınıfının kendi mücadelesinde önderliği küçük burjuva katmanlardan aldığı, kendi için de ölümsüz önderler çıkaracak denli bilincini geliştirdiğinin kanıtı oldu. Bu, devrim mücadelesinde çok önemli bir aşamadır. İşçi sınıfı kendi kavşasının hasına geçmediği sürece, sosyal kurtuluş bir hayal olacaktır. Ve işçi sınıfının kurtuluşu ancak kendi eseri olabilir. 13 Mart 1982'de idam edilen üç işçi yoldaşımız, işte en çok bu yönüyle aulmaya değerdir. Onlar, partimizin yaratığı ve yaratacağı bütün değerlerin esni kaynağı olmaya devan ediyorlar.

Seyit Komuk: 1988'de Tokat'ta doğdu

ve daha henüz çok genç yaşta mücadeleye atıldı. Genç yaşına rağmen Tarih fabrikalarında çalıştığı dönemde tüm işçilerin saygısını kazanmış ve bilinçli bir sınıf önderi olmuştu. Ünlü Tarih barikatlarının ve direnişlerinin komünist savaşçısı ve önderlerinden biriydi o. Grev çadırlarına saldıran faşistlere karşı savaşırken Yoldaş Nusret Korlamaz'ı ölümsüzlüğe uğurlamış, kendisi de yaralanmıştı.

İbrahim Ethem Coskun: 1959 Antep doğumluydu. O da Seyit yoldaşı gibi oldukça genç, hatta çocuk denilebilecek bir yaşta devrimci mücadelenin içine girmişti. Dokuma tezgâhlarının genç çirâğı İbrahim Ethem, dokuma işçilerinin sendikal örgütü olan İplik-İş'in örgütlenme faaliyetlerinde aktif olarak yer almıştı. Daha sonraları İzmir Birleşik Maden-İş'in şube başkanlığını yürütmüştü.

Necati Vardar: 1960 İzmir doğumlu yoldaşımız, diğerleri gibi bir işçi idi ve sendikal çalışmalar içinde komünist bir pratik yürütüyordu.

Evet, üçü de proleterdi, her üçü de komünisti, TKEP üyesiydiler. İşçi sınıfı mücadelesinin esni önünde yürüdüler. 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü, üç işçi önderini daracağında katlederken, proletaryanın kendi mücadelesini ölüm pahasına sahiplendiğini kanıtlamış oluyordu. Darabacında öldürmek istediği işte, proleter

bilincin geldiği bir aşamayı.

13 Mart Savaşçıları, sarılerce, darağaçlarında katledilmeleriyle anılmak yanlıştır. Onları anmak demek, yaşamlarında verdikleri mücadeleyi kavramak ve günümüze dersler taşımak demektir.

Seyit, İbrahim Ethem ve Necati yoldaşlar, sendikal faaliyet içerisinde sınıf pratiklerini geliştirmişlerdi. Fakat kendilerini bu alana sınırlanmadılar. Çünkü sınıf bilinçli bir işçi önderi olmak, burjuvaziyle bütün politik ve ideolojik bağların kesilmesi ve burjuvaziye tamamen gövensizlik temelinde örgütlenmek demektir. Bu ise, Türkiye ve Kürdistan'ın politik koşullarında illegal örgütlenmek anlamına geliyordu. Tamamen yasa dışı temellerde oluşturulan TKEP'in ilk kadrolarını

rilebileceğinin bilincini temsil ediyorlardı. Proletarya buna, kendi sınıf mücadelesinden ve ölümsüz önderlerinin yürüdüğü yoldan öğrenmişti. Burjuva demokrasinin hiç bir zaman yaşanmadığı, devletin faşistleştirildiği, tekellerin egemenliğini militarizme ve bürokrasiye dayandığı toplumlarda, parlamenter mücadele biçimlerinin bir budabak olduğu çok açıktı. TTP deneyimi ve bu partiyeye rağmen bütün devrimci işçi hareketinin parlamentero dışı yollardan örgütlendiği bir ortamda, proletarya devrimci zor araçlarını gün geçtikçe daha fazla sahiplendi.

13 Mart Savaşçıları, sendikal çalışmalarını hiç bir zaman tek çalışma biçimi olarak görmediler. Devrimin ancak politik zor ve silahlı mücadele aracılığıyla zafere

ulaşacağını bilinciyle savaş birlikleri örgütlenmesine giriştiler. Söz konusu dönem, Türkiye ve Kürdistan'da iç savaşın devlet tarafından örgütendirildiği ve temel olarak sivil faşistlerce yürütüldüğü yıllardı. 1 Mayıs '77 katliamı, Maraş ve Sivas katliamları, faşist devletin ve sivil uzantılarının emekçi halklara karşı giriştiği savaşın dönüm noktaları oldular. Ve bu faşist terör tek bir dilden anılandı: Devrimci zor. Başlatılan iç savaşta emekçiler, zafere kazanmak için bir hazırlanma ve her yerde, burjuva iç savaşın yürütüleceği MHP'li faşistleri temizlemeliydi. Proletarya, başta kendisine yönelen savaşta, emekçilerin öncülüğüne girişmeliydi.

Söz konusu, bir savaş olınca, hak alına temelinde mücadelenin yerini, hiç bir hakka tanımadığı, hiç bir yasama sınırlamadığı top-tüfek siyaseti alır. Komünist bilinçli işçiler, bu temel gerçekler ışığında, salt sendikal mücadele alanında kalmayacağını kavradılar. Partinin onlara verdiği görevi kabul edip, MHP İzmir örgütünün id yöneticisini ölümle cezalandırırken tereddüt etmediler. Leninist gerillanın ilklerinden oldular. Ve nasıl yaşadıysa öyle yürüdüler ölümün üzerine. 12 Eylül'ün faşist malikemeleri karşısında: "Evet, biz komünistiz, TKEP'in üyeleriyiz." dediler. Tıpkı bir proleter gibi, "Kurtu-

oluşturdular. Çünkü bu bilinci 6 Mayıs şafağında idam edilen üç ölümsüz devrimcinin açığı yolda yürüyerek elde etmişlerdi. Tıpkı onlar gibi, bünyeleri burjuva politik koşullardan bağırarak illegal örgütlenmeyi temel almışlardı. Fakat onları aşp, İplik İş, Birleşik Maden-İş sendikalarında başarılı yöneticilikler yapmış, fakat proletaryanın yasadışı komünist örgütlenmesi TKEP yöneldiriciliğinde faaliyet yürütme işlerdi.

Ote yandan, 13 Mart Savaşçıları Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da birleşik devrimin, ancak zora dayalı olarak gerçekleşti-

luş yok tek başına" diyerek, cezalandırma eylemlerini üçü birden üstlendiler. Üçü de "Ben yaşıyorum" dedi. Sadece birinin eylemi üstlenerek, diğerlerinin idamdan kurtulması olanaktıydı. Ama hiç biri, diğerinin idama pahasına, bu yola girmedi. Ne yaptılarsa, faşist mahkemede hepsini haykırıyorlar. Öylesine bir sınıf kını ile donanımlardı ki karar mahkemesinde alacakları cezanın ağırlığını hiçe sayarak, 1 Mayıs gününe denk gelen duruşmada, 1 Mayıs kutlaması yaptılar. "Bugün, dediler, duruşma olmaz. Çünkü bugün dünya proletaryasının mücadele günüdür. Herkesi bugünün anısına saygı duruşuna çağırıyoruz." Bu proleter yürek, bu cüret burjuvazinin suratında öyle bir patladı ki, aynı gün her üç komüniste de idam hükmü verildi.

Anılar dilemediler, geri düşmediler. Üçü de dimdik, üçü de zulmün dışarlarını yıkan haykırışlarla çıktılar sonsuz yolculuklarına. "İdamla Bizleri Yüderamaz!.. Bir gün her birimiz.. Yaşamı TKEP, Kahrörsün Faşist Cunta! Ardi ardına yankılandı cezaevi avlusunda, karanlık hücrelerin kör pencerelerinde. Ve yoldaş yürekler, dost yürekler, ölümüne savunulan bir yaşama yollanan bu son selamları, ayakta dinledi..

*Onlar ölmediler yok
Ayrı fitilleri gibi
Dimdik ayakta.*

Yürek, cüret ve bilinç, artık bu topraklarda komünist faaliyetin özetidir. Proletaryanın kendi ellerinde biçimlendi bu faaliyet ve onu ölümüne sahiplendi proletarya, 13 Mart Savaşçaları, öylesine köklü ve güçlü bir miras bıraktılar ki, onların, ağrısına sonsuzluğa kucakladığı düşüncecinin zerresini savunamayanlar, bu yiğit savaşçıların anıları önünde diz çökmeye devam ediyorlar. Onların anılarını bütün komünist içeriğinden boşaltmaya çalışıyorlar. Nasıl ki, burjuvazi 6 Mayıs'ın kızıl karanfellerini devrimci özerlerinden soyutlamak siyasi bir cenaze haline getirebilmek için bosa çaba harcayırsa, burjuvaziden çok daha çapsız çabalar içindeki sosyal-reformizm de 13 Mart Savaşçalarını, "bir kez daha yürütmeyecek bir yolun acı anıları" haline getirmeye gücü yetmeyecek. Modern proletaryanın, modern kapitalist üretilen ilişkileri üzerinde şekillendirdiği komünist bilinci, hiç bir karşı güç sökülüp atılmaz. Çünkü, o bilinçli kanla, patlayan yüreklerin öfkesiyle tutandı bu topraklara. Ve bundan sonra da aynı yolla maddi güç halini alacaktır.

TKEP/LENİNİST olarak, 13 Mart Savaş-

13 Mart GKK'ında eylemleri bir alanda yaygınlaştırıyor.

çıların, bu günümüze ışık tutan yaşantıyla, günümüz mücadelelerinde de etkin kaynağı olarak görüyoruz. Bu nedenle 13 Mart Savaşçalarını anmak, toplantı ve anımlar düzenlemenin ötesinde bir anlam taşımaktadır. Onları anlatmak, TKEP/LENİNİST'ı anlatmaktır. Çünkü leninist kadrolar reformist kambarlarını atmak zorunluluğuyla karşı karşıya kaldıklarında, savaşa ve tınına gücünü en çok 13 Mart'ın kızıl güllerinin anılarından aldılar. Onların mirasında illegal örgütlenme vardı, silahlı mücadele vardı ve devrimin zaferi için politik zor araçlarını geliştirmek, silahlanmak ve hazırlanmak zorunluluğu vardı.

Günümüzün büyük sağ dalgasının legalizm biçiminde geldiğine tanık oluyoruz. Mücadelenin ana yönü legal platformlara ve partilere taşıyor. Yasa dışı yapılar arka arkaya tasfiye ediliyor ve parlamenter mücadeleye dönülen övgüler, yere göğe sığmıyor. Bu yasacı cephenin önemli bir kesimi, eski yolu yeniden yürütmeyeceğini açıktan kabul ederken, tüm devrimci değerleri tekrar ayaklar altına almaktan çekinmiyor. Geri kalan kesimi legalizm batağında olduklarını söylemekte gileme çabasına girerek, devrimci değerlere tüccar kafasıyla sahiplenmeye çalışıyor. Doğrusu tüccar kafası işliyor. Çünkü bu topraklarda yürek ve cüretin önünde diz çökmeyen hiç bir siyasal oluşumun yaşantı şansı bulunamayacağı bir iniyor.

Fakat sosyal-reformizmi böyle bir davranışa iten asıl etmen, ülkelerimiz Türki-

ye ve Kürdistan'da artık iç savaş soyutlarına ulaşmış bulunan sınıf savaşımı sert koşullardır. Yaşanan yapısal ekonomik krizin, siyasal krize birlikte derinleşmesinde Kürt halk hareketinin silahlı savaşımlı eylemlerince, devrimci bir durum oluştu. '90 yılında reformizmle yollarını ayıran partimiz, çıkışında itibaren, devrimci durum koşullarının doğuşuna dikkatli çelti. Olaylar baş döndürücü bir hızla gelişti ve '91 genel seçimlerinden sonra gelen DYP-SHP hükümeti, bir iç savaş hükümeti olmak zorunda kaldı. İç savaş boyutuna varmış bir sınıf savaşımı koşullarında legalizm, hangi örtü altında olursa olsun, devrim cephesini zavıflatan ve giderek bir ihanet çizgisi halini alan bir sağ sapmadır. İç savaş gelişikçe, bu savaşın meşinden delişere kapılan küçük burjuva ara katmanlar, güçlü olan cepheye yakın durmaya tercih ederler. İşte, arka arkaya legalizm batağına sapananlar, önce toplumun ne kadar suskun ve apolitik olduğundan, sosyalistlerin marjinalleştiğinden ve bir meşruyet bunalımı yaşadığından dem vurmaya başladılar. Devrim cephesine ve genel olarak emekçilerin devrimci potansiyeline böylesine inatçılığa ifade edenlerin, her şeyi burjuvazinin sarı gözükleriyle görmesi kaçınılmaz idi. İşte böylece bir anda, yasal partilerin erdemleri ve sandığı sonsuz olanaklar keşfedildi. Ne var ki, bu konuda TBKP deneyimi henüz unutulmamıştı. Öyleyse onlar gibi tüm devrimci değerlere saldırmak değil, bu değerlerle "gönül bağını" göstermek gerekiyordu.

Yasadışı çalışmadan çoktan vazgeçilmesi-ne rağmen, bu hiç bir zaman açıkça kabul edilmedi.

Ama yaşamın sert ve kaçamak tanımayan koşulları, bu tüccar zihniyetini hoda teşhir ediyor. Parti toplantı ve gecelerinde binler topladığıyla övünenlerin kavga günü gelğinde ortaklık görünüşmelerini şaşkıncı değil, "Kör terörü protesto ediyoruz." diyerek alanlara karışmalar bırakılır, ama devlet devrimcileri cezaevlerinde katlederken, onları alanlarla görmedik. Emekçiler bu yasa dışı bir çatışmada yanında göri ile şerefine erşemedi. Gazi ve Ümraniye mahallelerinde ki ayaklanmalardan sonra mitingi ve gösterilerini feshederek ataleleyen bu sosyal-reformistler, şimdi kurdukları partilerinin reklamlarıyla, bu davranışlarının karşılığını görüyor bu, juvaziden. Ve bu nedenle, burjuvaziyle hiç bir noktada uzlaşmayan 13 Mart Savaşçıları sosyal-reformistler değil, devrimciler olabilir. Burjuvaziyle gerçek sıvaşanların gördüğü karşılık reklâm değil, idamdır.

Seyit İbrahim Ethem ve Necati Yıldızların sendikal çalışmada yöneticilik yaptıklarını söylemiştik. Bu nokta, bizlere günümüzün sosyal reformistleriyle değil, ama aynı zamanda ekonomist ve anarko-sendikalist akımlarıyla savaşına da işk nitmektedir. Komünist işçiler sen-

13 MART KATLİAMININ YILDÖNÜMÜNDE 13 MART GKB'DEN BOMBALI EYLEM

13 Mart 1982 de idam edilen TKEP üyesi Yurti devrimcinin nitimari, üç devrimci işçilerin onları yoldayları tarafından yaşanan 1980 sonrası kurulan faşist mahkemelerde yargılanan Seyit Kömik, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Yıldız'ın katle-killmelerinin yıldönümünde çeşitli eylemler yapıyor. Birörmüçü arayan bir genç kesiminin adını hatırlatmaya verdikleri 13 Mart Savaşçılarına anısına 8 Mart 1976 günü Refah Partisi Çekmeceköy Bölgesini bombalı saldırıları belirterek "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor, 13 Mart GKB Savaşıyor", "13 Mart'ın Hesabını Sorduk Sarıcağaz" dedi

dikal çalışmanın yanı sıra, politik zor yöntemlerini kullanırsak geri durmadılar. Ve yıllar sonra biz, benzer iç savaş koşullarıyla karşı karşıya kaldığımız şu günlerde, 13 Mart savaşçıları gibi davranmayı seçeceğiz. İç savaşın boyutlanıp derinleştiği aşamada, sendikal çalışma biçimlerini ya da ekonomik talepleri, hak alma temelinde mücadele yürütmeyi önümüzde sürenleri oportünizmle suçlamakta reddedilmez emeyeceğiz. Şu anda bile emekçi yığınları örgütlemek ve eğitmek için yapmamız gereken daha çok şeyler var. Fakat bunları sendikal ve yasal mücadele biçimlerini mi yoksa ayaklanma ve silahlı mücadele biçimlerini mi öne çıkartacağımız temel bir sorundur. İç savağa hak kon yerin çatışmanın aldığı ve her şeyin bu büyük çatışmayı kazanmaya bağlı olduğu bir aşamada, sendikal haklar için mücadele işçi sınıfının bilincini bulandıran bir yöntemdir. Ve Gazi ayaklanması sırasında bile, silahlanmanın ve silahlı mücadelelerin propagandasının yerine Genel grevi öncülerine, "13 Mart Savaşçılarından yaşamlarından öğrettin" diyeceğiz. Onlar faşizme karşı mücadeleyi DISK'in örgütlediği iş bırakma ve genel grev eylemleriyle sınırlandırdılar. Anti-faşist mücadelenin öncüsününün bizzat işçi sınıfı olacağı bilincinele gerilla tarzı vuruşlarla MHP'li faşistlere ve devletli diğer faşist örgütlenmelere karşı savaşılar. İşçi sınıfının dışında kalan küçük burjuva katmanlar, 70'li yıllarda 1sa anti-faşist savaşın yoğun olarak içinde diler. Ama şimdi bu küçük burjuvalar, "yeni yolu bir daha nasıl yürümemeliyim" diye düşünüyorlar. Ve faşizme karşı mücadelenin ul-

kunu genel grev ile sınırlandırıyorlar. Kuşkuvar cılar, 12 Eylül yenilgisinden, tam bir küçük burjuva gibi dersler çıkarıyorlar. Ne kadar şanslıyız ki, emekçiler daha çok işçi sınıfından öğreniyorlar, onun yolunu izliyorlar. 15 Ekim günü büyük işçi eylemi sırasında faşist devlet güçlerine onların anlattığı dilden cevap veriyorlar; devrimci şiddetle, taşlarla, sopalarla... Oportünizmin ve sosyal-reformizmin barikatlarını aşkılarında, silahlı kaşık verecekler. Bundan hiç kimsenin kuşkusuz olması. Şimdi proletarya arasında, 13 Mart Savaşçıların, yani devrimin ruhu doluyor.

Devrim bilinç ve yürekte gelişiyor. Proleter bilinç, 13 Mart Savaşçıların kahramanlıklarıyla, sorgu, mahkeme ve darağaçlarında gösterdikleri yıkılmaz inançla bayraklaşmıştır. Bilinç ve yürek bir birtenden ayrılmaz. 13 Mart savaşçılarının bayraklaşmış proleter bilinçle nice emek kahramanları, nice ücretli ölümsüz savaşçılar çıkacaktır ve çıkıyor. TKEP/LENİNİST daha şimdiden bu inanç ve kararlılığa sahip kadrolarıyla, bir savaş müfrezesi halini almıştır. 13 Mart Savaşçıları bu yüzden yaşıyor ve savaşıyorlar.

ŞAN OLSUN
KARARLILIK VE İNANÇLA
DEVİRİMİ SAVUNAN
TÜM DEVİRİM SAVAŞÇILARINA!

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

YAŞASIN 13 MART
GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ!

YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!

ÇIKTI
KİTAPÇINIZDAN İSTEYİNİZ

KAMU EMEKÇİLERİ CEPHESİNDE YENİ BİR ŞEY VAR !

Kamu Emekçilerinin Sendikalar Hak ve Özgürlükler Mücadelesi kitleleşme sorunları yaşayarak sürüyor.

Devrimci bir çıkışla, ülkelerimiz gündemine oturan, Grevli-TİS'li sendikalar hak mücadelesi, iradi devrimci bir mücadeleden mahrum bırakılınca diyalektik doğallığına boyun eğmek zorunda kaldı... Bilinçli bir biçimde, reformist öncülüğün sınıfsal eğitimi reddetmesi sonucu nitelikli olarak büyüyen sendikalar örgütüllükleri nitelikli olarak geriye düştüler... Bu geriye düşüşe bir çok reformist uzlaşmacılar, ekonomizmin batayın batmış politikalarını ilâme edince, sendikalar mücadelesi örgütü olmaktan çıkıp, enteller kültürüne ya da sistemin ehliyetli içi sendikaların durumuna düştü.

Yaşanan süreçte sayıları çoğalan kamu emekçileri sendikaları, koordineli bir mücadele için KÇSP'yi oluşturmuştu... Eylemlerini, mücadelesini, güçlüğüne üst düzeyde devrimci direngenliğini yaşadığı bu süreç, uzlaşmacı sendikalar anlayışlarla, "sınıfsal birliği" söyleminin arkasına sığınarak gerçekleştirilen birliklerle son buldu... Otuzan yeni birlik KÇSKK bu günkü rahatlığın kaynağı olsa KÇSK'ın özünde temeliydi.

Bütün bu süreç içinde bizler Emekçi Kamu Çalışanları olarak, yönelimle ilgili endişelerimiz sadece belirtmekle kalmadık. Defalarca yönetimin dışında kalan devrimci çevrelerce "Devrimci Sendikalar Birlik" oluşturulmaya çalışıldı. 93, 94, 95 sürecinde sürekli geriye gidilse farkında olsalar bile birçok çevre, çoğunlukla reformistlerle ilişkilerini

becerimsak, yönetimlerde kolbağ elde etmek için, muhalefet haklarından vazgeçmek gibi bir yönelimle çağrılarımıza sıcak bakmadılar.

Ama gelinen bu günkü noktada KÇSK'ın eylem programının verilmesi mücadeleye katkı sağlamayacağı keskinlik kazanınca, geç de olsa devrimci birliklerin bir ihtiyaç olduğunu kavradılar. Bu kavrayış yeni bir umuttur... Bir taraftan işveren devletin, bir taraftan reformizmin tüketmeye çalıştığı Kamu Emekçileri Hareketini yeniden sınıfsal mücadelesinin bir aracı durumuna getirebiliriz... Devrimci dayanışma ile eylemlilikleri yönlendirebilir, kavrayışı yükseltebiliriz...

Özellikle EĞİTİM-SEN'in kapatılmasına tepki olarak önerilen eylemlilikte ortaya çıktığı gibi, kendi kitlelerine güvenmeyen, sadece yöneticileri, anarşi sistemi diyaloğu, sınıfsal zoruna tercih eden yaklaşımın 9 Mart'ta Ankara'da aldığı tepkiyi aynı şekilde... Önder konumundaki yöneticilerin partizan tutumunu bir kere daha kitlelerin gözünde kaldı. Kurumsal genelgelere ve emirnamelere rağmen, kitleler kendi sendikalarına sahip çıkarak 13 Mart'ta Ankara'ya sınıfsal kitle zorunu taşıdılar. Yine o kararlılıkta ki sisteme geri adım atılmamak, kapatma davasının düşmesini sağladı.

Gerek EĞİTİM-SEN ve gerekse KÇSK bu gelişmelerden bir ders çıkararak, sisteme ve işverene güven çerçevesinde sendikalar mücadelesi yürütülemeyeceğini anlamalılar... Bu temeldeki uzlaşmacı politikaların derhal uygulamadan kaldırılmalıdır... Kamu

Emekçilerinin sendikalar örgütüllüğünü, siyasal amaçları için kullanmamalı, bütün düzen partilerinden olduğu gibi, yasal sol partilerden de örgütsel olarak bağımsız kalmalıdır.

Eylem programlarını hazırlarken, kitlelerin önerilerini baz alarak, hareket etmek, mücadeleyi, TÜRK-İŞ, DİSK gibi ulusal kurumların önermelerine dayandırmamalıdır.

Zaman kaybedilmeden sendikalar örgütlenmede taban örgütüllükleri geliştirilerek, yeniden işçi temsilcileri ile temsil edilmeli. Bu örgütüllüklerle kanetlenmiş işçileri temsilcileriyle yoğun bir eğitim çalışmasına başlanmalıdır. Kitleleri harekete geçiremeyen bir örgütlenme, örgüt olma becerisine sahip değildir...

Bizler Emekçi Kamu Çalışanları olarak, devrimci güçlerle oluşturulmaya çalışılan güç ve eylem birliğine gücümüzün yettiğince katkı sunmaya çalışırken, diğer taraftan da işçileri komünal olarak örgütlenmesi çalışmalarımızı aksetmeden sürdüreceğiz...

Toplumsal muhalefetin son dönemindeki en aktif güçlerinden biri olan kamu emekçileri hareketinin mücadelesini, öğrenci günlük, halk hareketleri, devrimci içi platformları, devrimci tutanakların mücadelesi ve en önemlisi Kürt halâna ulusal kurtuluş mücadelesiyle buluşturulması kaçınılmaz gövdedir... Temel insan hak ve özgürlüklerine sahip çıkmayan bir sendikalar kurum, sendikalar hak ve özgürlükler için de mücadele veremez.

Sendikalar eğitim ve disiplinli bir örgütlenme ile kitlelerimizin harekete geçirilmesi, Grevli ve Toplu Sözleşmeli sendikalar haklarından asla ve asla taviz verilmemesi gerekiyor.

"32 Baharında yazın olmasın iftade örgütlenmiş, "Sendikalar hakkımızı sendikalar kurarak elde ettik. Grev hakkımızı da grev yaparak elde edeceğiz" tepkimizi iyeli olarak uygulamaya hale getirmek gerekiyor... Fikri grevler, fiili ve masraflı maddeler yeniden eylem biçimlerimiz olmalıdır... Uzun süreli iş bırakmalara her işkolunun uyması sağlanmalı, özdeşleştirme, sendikalaştırma istenilen atımlara karşı duyularla devranelmelidir...

Güçlü olmak, saymal olarak çok olmayı ifade edilsen de eğer, 130 bin üyesi olan EĞİTİM-SEN'e devlet kapatma talepli dava arzamaz... Demek ki, güçlü olmak, ayakta olmak, her ortamda sesimizi yükseltmek, örgütlenmiş kitlelerin zoruna, sistemin karşısına dikmek demektir.

Seçim öncesi öngördüğümüz gibi, ANAYOL iktidarı tartışın en kanlı, en baskıcı, en saldırgan iktidarı olacağını Ankara'da kanıtlandı... Tek mücadele yolu, sokaklardaki meydan mücadelesi olacaktır... Bu nedenle devrimci güçlerimizi güçlendirmeli, programlı bir çalışmayla kitle eylemlilikleri devrimleştirilmelidir.

**YASASIN
DEVRİMCİ KAMU EMEKÇİLERİNİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**
Emekçi Kamu Çalışanları

Ankara'da beklenen oldu. Yine devlet terörü...

8 marta merhaba

8 Mart Dünya Emekçi Kadınları günü, fabrikalarda direniş alanlarında ve mining alanlarında çoklu kutlandı. 8 Mart günü Tekel Cezaevi'nde Yaprak Tiftik İşletmesi Madencilik ocağında devri zurna eşliğinde halklarla çoklu kutlandı.

Ceviz Teke'de Ekim devrimci işçiler tarafından başlatılan 8 Mart kutlamaları, bu 8 Mart'ta önce fabrikalarda meydana daha sonra mining alanlarında kutlanıyordu.

Sarı sendikaların devrimci işçilerin önderliğinde örgütlenen 8 Mart etkinliklerini devrimci işçilerin ittifaklarından çıkarmak ve 8 Mart'ın için boşaltması ve o gün sendan bir gün halde gelmek için bütün çabalarını harcasılar.

Geçtiğimiz yıllarda biz devrimci işçiler olarak sendikaların meydanında kendimize anlayışın savaştıkları sendikaların işçileri kapalı olarak tutmaya çalıştılar ve devrimci işçileri ayrı, şifalı gibi tanımladılar. İşçilerden soyutlanmaya çalıştılar. Ve devrimci işçileri dışarıda bırakarak aynı kutlamayı populyarlık diyecek bazı sendikaların kapalı mekânlarında yapıyorlardı. Ancak '95 8 Mart'ında sendikalar aynı işçileri kapalı mekânlara koymaya ve aynı gün kutlama yolunu seçti. Devrimci işçilerle, devrimci zurna eşliğinde fabrikalarda meydana daha sonra mining alanlarında

8 Mart'ı ölüme uygun bir şekilde kutlamışlardı. 8 Mart'ın kapalı mekânlarda kutlanması bile fabrikaların müdürlerini ve sarı sendikaların rahatsız ediyordu. Zira ne yapılsa yaparsın, devrimci işçiler 8 Mart'ın ölüme uygun tavırları koymuyorlardı ve her sektörde fabrikalarda meydana kutlanmaya giretiğini savunuyorlardı. Öyle oluyor du ki, yarıfabrikadaki kutlamalarda bile işçilerin işçi ve cogulaşma ile işçiler arasında geç gidiler ve çözümler duyuyorlardı.

Geçen yıldan ders alınan işçilerin ve sendikaların ne yapıp yapıp 8 Mart kutlamalarını fabrikalardan dışarı çıkarmak ancak yine kapalı mekânlara hapsedilmek zorunda ve bu anlayışla, '96 8 Mart'ın kutlamaları sırasında bu günün özel sevimsiz hesapları yapıyorlardı. Sendikaların yapmaya bir işçilerde sendikaların bastıracağı "8 Mart Dünya Kadınlar Günü" yazan pulları kimin işçilerin yollarına ulaştırarak elemele karanlık (terörizm) bir de ulaştırıldı mı fabrikalarda olayı kapatıyor. Bir de 8 Mart günü kuraldışı. Sadece bir öğlece duzenleri olan birer diyorlardı. Ancak kendilerini takip etmeye başlıyor. Eh, yememiş öğlece elemele karanlık oluyordu. Sözde kuraldışı gün "günlük işleri ne yapılmış"tı.

Habuki, durum çok farklıydı. O gün, 8 Mart oisalmayla ilgili

sendikaların güden bir işçi arkadaş sendikada sendikalar masasından pulların geldiğini görüyor ve öğlece. Pulların geldiği boşuna değildi. Sendikalar öğlece beyler bizzet, kulları sendikalar masasından gelen pullara sigorta fabrikasından özel sigorta pullarını yapıyor ve bundan sonra sendikalar güden olayı gündeme getirtiler. Beşbetti ki, sendikalar masasından sendikaların masasında buluyorlardı, kutlamaları fabrikalarda yapmaya izin diye. Ve böylece sendikalar öğlece sigortanın önemi yerde yememiş, öğlece ve habuki işçiler 8 Mart kutlamalarını kutuyorlardı. 8 Mart'ın kutlamaları, sendikaların ve aralarında çıkıyorlardı. Devrimci işçilerin geçen yıldan çok daha görümlü bir şekilde yine devri zurna eşliğinde yememiş kadim, enkası için kestirilmiş cogulaşma bir şekilde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutladı. Kutlamaları yapılmışlardı geçildi. Sloganlar aradı. Bir çok kez pulları çıkarttı. Ancak yine de sızıyorlardı. Habuki sendikaların bilimsel vermiş ve fabrikaların dışarı kapalı mekânda yememiş öğlece karanlıkta karanlıkta öğlece bu olay nedeniyle çıktı diye.

Daha sonra işçiler fabrikalardan dışarı (daha önceden planladığı gibi, bu oisalmayla birlikte) fabrikaların dışarıda bulunmak ve 8 Mart'ın devrimci kadimlere karşı üste ve inzulümler. Yol boyunca birleştiler, marşlar söylendiler. Fabrikaların dışarı işçilerle bir birlikte hareket ettirdi. Sloganlar aradı: "Yememiş İşçilerin Mücadele Birliği", "Fabrikalar, Tarlalar, Savaş Alanları, Her Sey Emekçinin Olacak", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü"... Daha sonra devrimci işçilerin işçilerin emek için yine yememiş değildi. Devrimci işçilerin aynı duyularını yememiş işçilerin güdümü çok anlamlı bir şekilde tamamlandılar ve geçen seneyle oranda çok daha cogulaşma bir şekilde yememiş marşları yememişler.

9 Mart günü yine sokaklardaydık. Bu kez Kadıköy'de Sogutluçayma'dan başlayan yürüyüş "Yaşasın Kurt ve Türk Kadınlarının Mücadele Birliği" yazan pankartlarla başladı. Büyük bir cogulaşma olan yürüyüş Kadıköy ile kula meydanında noktalandı.

Devrimci Emekçi Kadınlar İşçiler

İŞÇİ SATIŞ SENDİKASI TEKSİF

Uzun süredir burjuvazi tarafından zarar ettikleri, devlet ekonomisinin kamburu oldukları söylenen Sömürbank'a ait iş kollarında Şubat ayıyla birlikte toplu tensitaklara başlandı. Adana, Erzurum, Eskişehir, Hekere, Nevşehir de kurulu olan fabrikalarda yaklaşık 250 civarında işçi istenildi. Başta Adana olmak üzere tüm işyerlerinde işçiler direnişe geçtiler. İşyeri işgalleri gerçekleştirildi. Fakat ruhunu burjuvaziye satmış olan, işçilerin derilerini yazıp burjuvaziye hak ceketler yapan TEKSİF sendikası yöneticileri, üstün çabaları sonucu direnişleri bir bir kırdı. Buralardan atılan binlerce işçinin arkasından ara özel işletmelere geldi.

Özel sektörde işçi kıyımı hızla sürüyor. TEKSİF'in örgütlediği işyerlerinde toplu kıyım yapıldı. Bu doğal olarak özel işletmelere de yandı. İşçiler bir kez daha kıyım uğradı. Çünkü, işçi sınıfı sendikaları kendi yönetimlerini sendika ve fabrika içinde komite ve konseyler şeklinde örgütlememişlerdi. Proletaryanın, örgütlü gücünden başka güvenceye herhangi bir başka güç olamaz. Proletaryanın çıkarına olan burjuvazinin çıkarına tersi olanıdır. Bu da proletaryanın yememiş işçi sınıfının kendi iktidardır. İşçi sınıfı, bunu gerçekleştirmek için harekete geçmezse, daha çok acılar görürler.

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ
SERMAYEYİ YENECEK!

YAŞASIN İŞÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ

Bir Tekstil İşçisi

gazi

değerlendirmesi

Gazi Katliamı'nın 1. yıldönümünü geride bıraktık... Tam bir yıldır Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi katılanlarından hareketle bir çok politika üretildi. Ülkelerimizin içinden geçtiği süreci, yeniden yeniden keşfetme çabalarına tanık olduk...

12 Mart 1985'e kadar ülkelerimizdeki iç savaş algusunu görmezden gelen aydınlar, bir gecede yeni durum tespitleri yapıp "iç savaş" algusunu savunur oldular. Gazi halkına methiyeler dizip, harikat savaşlarında ne kadar direngen ve başarılı olduklarını iddia ettiler.

Aynı süreçte, T. Kürdistan'ı ve Türkiye'deki "Devrimci Durum"u görmek istemeyen gözler, yine bir gecede, çark edip içinde buldukları sürecin gerçekleriyle yüz yüze gelerek panığe kapıldılar. Bu panik, öyle bir panikti ki; yükselen devrim ateşinin kendilerini de yakıp kavuracağı endişesiyle, bu ateşi boğmak için burjuvazinin kanatları altına sığınanları mı anlatırsak, yukarı doğru ve bilinçli bir biçimde sürece önderlik etmek için, ayakla-

rı yere basan devrim stratejisini politik olarak oluşturup, kitlelerin öfkesine pratik bir örgütlenme koymak yerine, günlük politikalarla burjuvazinin gündemlerinin peşinden savrulanlarını salıtsak?..

Gelişmeleri hangi yönüyle ele alıp irdelerseniz irdelersiniz, karşınıza, ülkelerimizde hızlı boy veren devrimci duruma önderlik etmekten uzak, I. durumda sağ sapma, II. durumda sol sapma ile karşılaşırız.

Gazi olaylarından bu yana geçen bir yıllık süreç içerisinde "REFORMİZM" hızla kendini kurumsallaştırmaya girişti. Sınıfın ve halkların yarattığı devrim ateşine MHP destekli DYP-CHP iktidarı ve onların müttelik diğer düzen partileriyle, sivil faşist ve gerici örgütlenmelerin sığıdığı su yetmiyormuş gibi, "bir korn su da bizden" dercesine, ÖDP'si, Emek Girişimcileri, bağımsız Alevi örgütlenmeleriyle 24 Aralık'ta düzenli çekim su teşkilatı.

Yine aynı süreçte devrimci durum ve iç savaş tespitini, istemeye istemeye

ye benimsemek zorunda kalsın siyasal grup, örgütlenme ve partiler ise, döneme denk düşen bir algınlukla, bir araya gelip, sınıf savaşının silahlı özgülünü, cephesel bir anlayışla örgütleyecekleri yerde devrimci sürecin parmaklarının arasından kayıp gitmekte olduğunu panığıyla, gurupsal ve bireysel kaygıyı yükseltmek gibi sağlıklı bir yönelime girerek, hem kendi güçlerinin erimesine, hem de kitlelerdeki güven duygusunun azalmasına neden oldular.

Böylesi bir politik ortamda, Gazi'nin yıldönümüne hazırlanırken, çeşitli siyasal anlayışların bir platform oluşturarak, hem kendi güçlükleri, hem de Gazi halkının güvenliğini sağlayacak bir örgütlülükle Gazi'de tekeli faşist devletle hesaplaşması gerektiğini ulaştırdığımız herkese anlat-tık... Platform düşüncesi benimsendi ancak "hesaplaşma" kavramı devrimci gördüğümüz çevrelere ağır gelmiş olacak ki, Devrimci Platform yerine, DKO'lerle platform oluşturmayı yeğlediler... Oysa hepsi de tek tek biliyor ki, DKO Platformu içinde yer alan Cemvileri örgütlenmesi, Pir Sultan Abdal ve Hacı Bektaş Veli Dernekleri, yerel dernekler, SİP, ÖDP ve diğer yasalar, devletle direkt ilişke teması ve "zımmi" bir anlaşma içindedir... Bu anlayışların hakim olduğu bir platformla kitle eylemlerine inisiyatif kazınamaz... Özellikle Devrimci gördüğümüz güçlerle yaptığımız özel görüşmelerde, Alevi dedelerimizin, uzlaştırmacıların ve reformistlerin yer aldığı bir platformda yer almayacağımızı belirterek, biz LENİNİST'lerin bağımsız davranacağımızı ifade edip, platform görüşmelerinden çekildik...

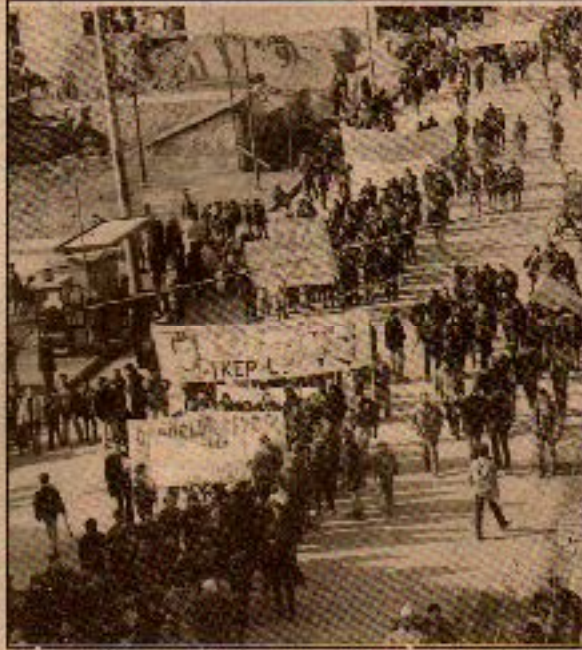
Olusan DKO platformu sistemli zımmi olarak anlaşılı... Platform içinde yer alan devrimci gördüğümüz güçler ise Platformda yer alan diğer güçlerin isteği üzerine "Polis saldırmazsa, biz de saldırmayız" ezgi vererek bu platformda yerlerini aldılar.

Bizler, Leninist güçler olarak bu ruh haliyle Gazi'ye hazırlandık... Sembolik bir güçle pankartımızı koruy içinde yürütürken günlerce önceden testlendiğimiz kuvvetlerimizle olan-

bir saldırıyı güçsüzlemeye, püskürtmeye ve hatta Gazi'de yitirdiklerimizin kanını yerde bırakmamaya kararlıydık... Tüm hazırlıklarımız bu yöndeydi.

12 Mart günü, platformla, devletin zimmi anlaşması sonucu ne polis, ne jandarma eylem alanına yanaşmadı bile. Kilo-metrelerce uzakta, anemli kavşak ve girişlerde yığınak yapılarak, adeta ne kadar uysal olduklarını sözde sosyalistlere de anlatmış olmanın rahatlığıyla güneşleniyorlardı. Günlerce önceden televizyon ve basında hoşlatmış oldukları korkutma ve sindirmeye yönelik mesajları platformun da çabalarıyla kısmı olarak sonuçlarını vermişti. İşçilerin, kamu çalışanlarının eylemlerinde, en

son öğrencilerin Taksim eyleminde atılan taşların önüne geçen ve çatışmaları engellemeye çalışan reformistlerimizin etkileri devrimci görüşümüzün güçlerin popülist yaklaşımları sonucu yine karılamamıştı. Bu havada başlayan gösteriler devlet güçlerinden uzak, çeşitli illegal pankartların taşındığı, marşların, türkülerin söylendiği bir kortejle mezarlığa doğru yürüyerek devam etti.

Elbette ki, bu kavessiz, kontrollü eylemlerden memnuniyet duyanlar da vardı.

Devlet, sözcüsü faşist Orhan Taşanlar'ın ağzından memnuniyetini ifade ederken, aba altından sopa göstermeyi de ihmal etmedi. "Yasadışı örgütlerin açıkça gösterisine dönüşen bu yürüyüşe polisimiz müdahale etmediği için hata etmiştir." çerken

bile sahte öfke gösterisinin altındaki memnuniyet çok açıktı... Daha 4 gün önce Kamu Çalışanlarına Ankara'da meydan dayığı çeken, bir yıl önce Gazi'de 28 kişiyi katleden kendileri değilmiş gibi... Tüm dünyanın gözlerinin 12 Mart'ta Gazi'de olduğunu bildiklerinden, kendilerini saklamak için Gazi'yi kullandılar ve başarılı da oldular...

Gazi Halkı geçen yıl kaybettiikleri 28 canın hala hesabını sorulamamış olmanın ezikliğiyle olayı adeta uzaktan izlediler... Kortejlere bile yeteri kadar katılmadılar. Ama yüzlerinden hala örgütsüz olmanın, hala kayıplarının hesabının sorulmaması olmasının öfkesini okumak mümkündür... Gazi Halkının istediği dökülen kamu Hesabının biran önce sorulmasıydı.

Gazi Halkının ve tüm emekçi kitlelerin istediği Devrim güçlerinin birli-

ği sorunu, kendini acil olarak bu eylemlerde de birkez daha gösterdi. Böyle sınıfın iktidarıyla yürünmez. Dokulen kan, faşizmin yanına kar kaldığı sürece, kitleler harekete geçirilemez. Madunun hesabını sormadıkça desteğini alamazsınız...

Bu Gazi değerlendirmesi ve silesiyle, daha önce defalarca yazdığımız, Hatta kitap olarak her çevrenin göğüsüne sunduğumuz "Devrim Nasıl Örgütlemeliyiz ve GEÇİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ" perspektifimize, bütün devrimci güçlerin ivedi olarak güç ve eylem birliği, güderek cephe birliğini oluşturması, yerel halk milislerini, işçi milislerini, gençlik milislerini örgütleyip savaşın gü-

cü haline dönüştürmesi gerekiyor... Çünkü kaybedilen her insan devrim mücadelesinin insanıdır. Katledilen her devrimci devrimin öncü gücünden kaybedilmiştir. Kayıpları ve kazanımları ortak olanların şiarları ve hedefleri de ortak olmalıdır.

Bu nedenle;

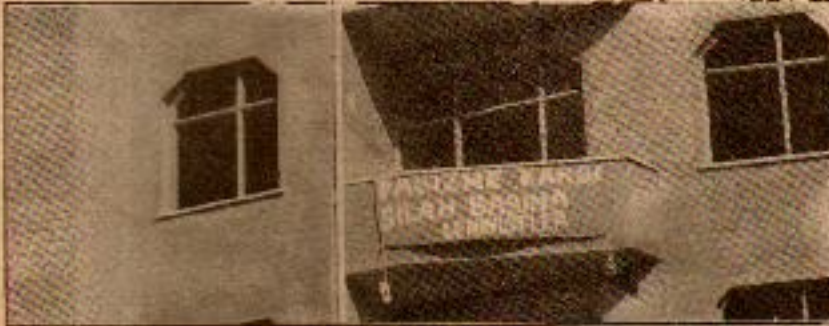
* Fabrikaların, Tarlaların, SİYASİ İKTİDARIN, emeğin iktidarının eline geçmesi için uzun zaman önce yaptığımız "Genel Silahlanma" çağrımıza omuz verin.

* Sınıfın ve halkların kurtuluşunun ancak ve ancak tekelleri kapitalist devletin tüm kurum ve kuruluşlarıyla ortadan kaldırılmasından geçtiği bilinciyle "Faşizme Karşı Silah Başına!" çağrımıza güç katın.

* Devrim süreci parmaklarımızın arasından akıp gitmeden Devrim Sürecini, Devrime dönüştürmek için, uyanın, birleşin, ayağa kalkın, savaşın!..

**YA DEVRİM YA ÖLÜM
FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!
FABRİKALAR, TARLALAR,
SİYASİ İKTİDAR,
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!
YAŞASIN SOSYALİZM!**

Bir Leninist

fasist devlet

İŞKENCE MAKİNESİDİR!

Sınıflı toplumlarda, iktidar tekelinde bulun-
duran sınıfa sınıf içi ve emekçi sınıfa karşı
sınırlanmış bir kontrol mekanizması gerekir.
Çünkü bir işçi, hak arama, işsizlik mücadelesi, demokratik
talepleri, işçi ve emekçi sınıfa örgütlenme bilinci-
nin gelişmesi. Bütünleşen sınıf barajına düzen
içinde sorunlarına çözüm bulamayacağına kana-
tar. Sorunlarının kalıcı ve nihai çözümünün siyasi
iktidarı ele geçirmek olduğuna inanır. Siyasi ikti-
darı ele geçiren bir sınıfsal mücadele de, tekel-
ci kapitalist devleti sona demektir.

Kapitalist devlet kendi iş paradoksuyla yarat-
tığı ekonomik ve siyasi kriz dönemlerinde, işçi
ve emekçi sınıfların hazin bütüncül ve örgüt-
lenmiş ve mücadelede birleştiğinde, bu devletin
kurtuluş için kendi sınıfsal varlığını her türlü biçim-
de, her türlü araçla koruyacağı ve emekçi sınıfa karşı

Faşist TC Devleti, tarihten aldığı bu faşist mü-
cadele daha da zenginleştirerek, 20 yüzyılın son ka-
sı, en faşist devleti olma amacına elde etmiştir.
Fizyolojik ve psikolojik işkenen yöntemlerle
en saklı en aşğılık biçimlere (tecrüt, copla tecrüt,
terste tecrüt, uyuşturucu vs.) bile başvurarak
sınıflı toplumun kendi kendine "insan psikolojisi"
yeterince bir ordu, güçlü bir devlet yapıyor (12, 13,
14) ki bu çocuklara tecrüt eden bir polis, hak-
ka ya da toplumun resmi kurumları soruluyor
mı? Bunlar olsa, oysa, bir statü Kırdayıcı Kırıl
işlerini yapıyorlar. Kırılma noktaları vardır ve bu kırıl-
ma noktaları toplumun üzerindedir. Zaten bu işkenen
işçi uygulamaları diğer insanların saklı psikolojik
tedbirini gösteren de temelde değildir. Her biri
tekrarlanan insan olan bu canavarlar kendi ki-
şilikleriyle işkenen yapıyorlar.

ve polis yapılmıştır. Bu nedenle işçi, emekçi
iştir, emekçi kamu kuruluşları ve diğerleri
tüm DKO'ları her şekilde desteklenmiş olduğu
ve polis bulabilir.

Nazî birleşen demokratik kurullarda yönet-
me zorluğu çeken her iktidar sahibi burjuva sını-
fı, kendi iktidarının iktidarı resmi kurumları
DGM, ada ve polis, diğer resmi kurumları
MIT, özel ordu, FIM'lerle, sivil faşist örgütlen-
meleri, ÜGD, MGV, Nazî Alın, yavaş demok-
rasiyle yoksa işçi kütüphaneleri ve işçi sınıflı devletler
terör estirir. Bunun adı DEVLET TERÖRÜ'dür.
İŞKENCE ise, devlet terörünün sistemli bir
uygulamasıdır. Bu uygulama yer yerinde
ki tüm faşist devlet yapılmadıkça devletle-
meyle gerçekleştirilmez. Nazîlerin faşistler
insan yapması, faşist Pinochet'in stadium dolusu
insanları kuruma dönmesi, yargı işkenen geliş-
miş bütüncül insanları kuruma dönmesi, faşist Musso-
lini'nin elektrik vermesi, Franco'nun kaba dayak
Abdülhamid'in meşhur fakaları, Siyonistlerin
Filistin sınıflarına uyguladığı "Filistin sını-
fı", yöntemleri geliştirilmiş işkenen metot-
larıdır.

Tekrar, kapitalist sistemde işkenen devlet,
ekonomik ve siyasi krizden kurtulabilmek için
başvurduğu FAŞİZM, Komünist Enternasyonal-
daki tanımla "Finans-Kapitalin en güçlü, en ge-
venlik ve en emperyalist düzenidir" olarak TERO-
RİST DİKTATÖRLÜK'tür. Bu diktatörlüğün
en sistemli uygulaması olan işkenen ne kadar
yavaşta uygulanması uygulanmış hiç bir zaman
çözümlü bir sistem yapılmamıştır.

Dünyanın en eli kanlı faşist diktatörleri
Hitler, Mussolini'yi, Franco'yu, Pinochet'i
ve yavaşta olduğu gibi, diğerlerini üzerinde faşist
terör estiren faşist TC'de yapılmıştır.

Bunun faşist devlet yapılmadıkça TC devleti
de bir işkenen makinesidir.

İşkenen sınıflar, alınmayan, tüm işçi-emekçi
ve sınıfların hakları bu faşist işkenen makinesi-
ni paralamakla yükümlüdür.

**İşçiler, Emekçiler, Köylüler,
Gençler, Kadınlar:
FAŞİZE KARŞI SİLÂH BASINA!**

**İNSANLIK ONURU
İŞKENECEYİ YENECEK!**

İHD BASIN AÇIKLAMASI

14/03/1996

DEVLET

İŞKENCE SUÇUNU İŞLEMENE DEVAM EDİYOR

İşkenen sınıfa karşı bir suç olarak kabul eden ve devletleri işkenen suçunu işle-
menek komisyonu senede başlayan işçi ulu-
sularını destekleyen, TC Devleti, insanlara
na rağmen, adli ve siyasi, insanın tüm
soruşturmalarda bu suç işlemeye devam
ediyor. Hukuk ilkelorinin en büyük yararı
görmek güvenlik güçleri, herhangi bir iddia
ile suçluların aldıkları insanları gösteren
benzerle başlayarak, fakat, askı, elektrik,
tazyikli su, tehdit gibi yasa dışı, hukuk dışı
yöntemlerle güvenliklerini sürdürüyorlar.
Hatta bu insanlık dışı yöntemlere insan cin-
sel taciz, coplama gibi utanç verici uygulamalar
da ekleniyor. Çocuk yapıyorlar da bu uy-
gulamalardan nasibini alıyor.

Dünya ülkeleri yularını işkenen yok diyen
yetkililer, şimdi de gerçekleri inkar ederek
işkenen sınıfa karşı yasa dışı, hakaret, işkenen
gibi uygulamaların, pek uygulamaların bir
canlı örnek haline geldiği illegal çalışan bi-
rimleri mi?

Kurakollar ve Emniyet müdürlüğüne bağı-
lı birimler ve daireler hiçbir devlet düzeni mi,
yoksa oryün düzenine kurur, hakaret, işkenen
gibi uygulamaların, pek uygulamaların bir
canlı örnek haline geldiği illegal çalışan bi-
rimleri mi?

Araştırma komisyonları da bulunduğu 16
kişiyi Mando Emniyetinde yasadışı işkenen
olayından sonra, aynı uygulamaları bir ben-
zeri de İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terör-
le Mücadele Birimi'nde Sabah ayı içinde ya-
pıldı. Üçü, 15 yaşından küçük, ikisi 15 yaşın-
da 6 ilise öğrencisi ile 17 genel güvencesinde de-
kret raporlarıyla saptanmışları göre yoğun iş-
kenen görüldü. Yuhun işkenen arasında,
fakat, askı elektrik, soğuk su ile iltizam,
suç pekiştirme, cinsel taciz, tehdit, pas pırlak ve
bütün yerlerde tutulmuş var. Bazılarını işkenen
tehdit edilmiş.

Soruşturmayı yürüten DGM avukatı, iş-
kenen güvenlikli aratmaları ve raporlar so-
nucun durmadan haberdar. DGM avukatını iş-
kenen yapan görevliler hakkında suç duyuru-
sunda bulunmaya çağırıyor.

İşkenen yapanlar hakkında sadece adli so-
ruşturma değil, idari soruşturma da derhal
başlatılmalıdır.

Unutulmamalıdır ki, işkenen sadece
uygulayanlar değil, onun olarak işkenen siste-
mine müsaade eden, gör yumarı, izlettiren
tüm diğer yetkilileri de sorulmalıdır.

İşkenenin son bulması için kalıcı çözümler
derhal gündeme getirilmelidir. Polis yazı-
fe ve suluhiyetleri yasa dışı değiştirilmeli, de-
mokratikleştirilmelidir. Polisin soruşturma
yetkisi olmalıdır. Güvenlik güçleri sade-
ce maddi, teknik delil toplamazlar, 15-20
kadar varan gözaltı süreleri kaldırılmalı, suç-
lu olan kişiler en kısa zamanda yargı önüne
götürülmelidir. Siyasi soruşturmalarda da
sorgu aşamasında da sınıfların hakları gö-
zetilmeli, soru da sorguda hazır bulun-
durulmalıdır.

Tüm insanlığa karşı işlenmiş bir suç olan
işkeneneye karşı herkesin mücadeleye çağırıyor-
ruz.

Av. ERCAN KANAR